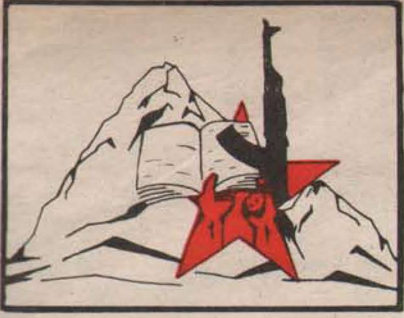

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NİNE

Sayı 65 / Mayıs 1987 / 3.-DM

Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaşın yeni dönem mücadelesine katılacak Parti kadrolarıyla yaptığı konuşma:

Çağımızın En Yüksek İdeallerinin Gerçekleşeceği Bir İnsanlık Cumhuriyetine Doğru

ÖZGÜRLÜK YÜRÜYÜŞÜ

Özgürlük yürüyüşümüzde çeşitli engelleri aşarak ulaştığımız bugünkü nokta, mücadelemizin derin ve kapsamlı bir döneminin açılışını yapma ve bunu pratikte gerçekleştirme anlamını taşımaktadır. Uzun bir süreden beri yürüttüğümüz hazırlıklar bizi önemli bir gelişmenin eşiğine kadar getirmiştir. Ülke dışındaki yaşamın çok çeşitli zorluklarına rağmen bu noktayı tutturmuş olmamız, küçümsenmemesi gereken bir olaydır. Eğer amaç ve kapsam itibarıyla gündemimize koyduğumuz güçlü programın üzerine aynı titizlikle yürürsek; eğer devrimci pratiğin her zaman hazırlıkların alabildiğine ilerisinde ve onun bir tamamlayıcısı olarak bizzat gelişmeleri yarattığını unutmazsak; bütün engellemelere rağmen, bu adım mutlaka başarıya ulaşacaktır. Eğer, kendi ülkemizde Türk faşizmine karşı sözümüzün eri olarak hareket edersek, mevcut durumu, fırtına öncesi sessizlik olarak da değerlendirebiliriz. Fazla bir abartmaya düşmeden ve küçümseme yolu-na sapmadan diyebiliriz ki, herşey belirtildiği tarzda büyük bir kararlılıkla sürdürülür ve özellikle pratik yürütmeye kavuşturulursa, bu böyle olacaktır.

Burada sizlerle önümüzdeki dönem hakkında çok kapsamlı değerlendirmeler yaptık. Bu değerlendirmelerin aynı zamanda Partimizin ve ulusal kurtuluş mücadelemizin bir döneminin sonsözü olarak nitelendirilmesinin yanısıra, yeni dönemin önsözünün çizilmesi demek olduğunu belirttik. Sonsöz diyoruz; çünkü, geride bırakıp kapattığımız önemli dönemler sözkonusudur. Bütün bunlar bir sonuç anlamını taşımaktadır. Ancak

Devamı 12. sayfada

Devrimci Savaşımız Tüm Kürdistan Sathına Yayılıyor

ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİ VE HALK ORDUSUNU İNŞA ATILIMI GELİŞEREK SÜRÜYOR

İnsanca bir yaşamın en temel ve vazgeçilmez koşulları olan bağımsızlık ve özgürlük için ayağa kalkmış bulunan halkımızın silahlı direniş mücadelesi, daha ileri ve daha güçlü bir aşamaya yükselerek gelişmesini sürdürmektedir. PKK önderliğinde ve PKK'li olmanın verdiği güç ve güvenle Halk Kurtuluş Ordusunun saflarında kahramanlıklar yaratan gerillalarımızın, Şemdinli'de, faşist Türk ordusuna büyük bir darbe indirerek halkımıza ve ilerici insanlığa müjdelediği bu yeni aşama, kuşkusuz, her yönüyle tarihi bir anlam ifade etmektedir.

Muazzam çabalarla ve uğruna oluk oluk kan akıtılarak gerçekleştirilen bu soylu adım, devrim güçleri için önemli bir kazanım olurken, karşı-devrim güçleri için ise büyük bir kayıp olmuştur. Zira bu tarihi adımla partimiz PKK önderliğinde savaşan Kürdistan halkı kurtuluşa daha da yaklaşırken, halkımız ve ülkemiz üzerinde tarihin en haksız ve en vahşi egemenliğini sürdüren faşist Türk sömürgeciliği ise nihai sonuna biraz daha yakınlaşmıştır.

Her türlü düşman engelini büyük bir cesaret ve yaratıcı, usta taktiklerle bertaraf ederek aşan ve bugün yaygın gerilla savaşı aşamasına giren devrimci direniş savaşımız karşısında, hiçbir savaş kuralı tanımadan, bildiği her yöntemi pervasızca uygulayan kemalist-faşist rejimin yapacağı fazla birşey kalmadığı açıkça ortaya çıkmış bulunmaktadır. Bu nedenledir ki, ulusal kurtuluş mücadelemizi ve onun öncü gücü partimiz PKK'nin gelişmesini engellemek, durdurmak için em-

Devamı 2. sayfada

III. KONGRE BELGELERİNDE

Parti İçi Sorunlar

"Bütün bunların sonucu olarak, bundan sonraki gelişmeler nasıl olacaktır? Bir kere, Partimizin geçmiş zengin bir pratik temeli vardır. Bundan gereken ders çıkarılacaktır. Bu, bizi büyük bir olgunluğa davet etmektedir. Bu temel üzerinde Partimizin teorik, politik perspektifleri genişlemiş, inkar edilemeyecek kadar açımlanmıştır. Yine sesimizi dinleyecek çok geniş kitleler ortaya çıkarılmış, dışta dost güçler arasında Partimize ilgi ve saygı artmıştır. Pratik ilişki, donanım az değildir, aslında oldukça zengindir. Kısaca '86 PKK'si, ne '75, ne '78, ne de '82'lerdeki durumdadır. Politik gücüyle, eylemleriyle, kitleleriyle, yarattığı dost ilişkileriyle en ileri dönemlerinden birini yaşamaktadır. Şimdi bunları esas alan bir öncülük yapılacaktır..."

YAZISI 10. SAYFADA

Halkımızın Kanını Emen İhanet Batağını Kurutalım

Kürdistan'da PKK'nin önderlik ettiği bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm yolundaki büyük özgürlük yürüyüşü, onbeş yıllık mücadelenin yarattığı gelişmeler ve bunun en büyük bir zirvesi olan tarihi III. Kongremizin sağladığı hazırlıklar temelinde bugün yeni bir gelişme aşamasına girmiş bulunmaktadır. Kürdistan'ın her alanından büyük destanlar yaratan gerilla eylemleri yükselmekte, cepheleşme ve ordulaşma uğruna Partimiz ve halkımız büyük ve zorlu bir çalışma yürütmektedir.

Partimiz önderliğinde halkımızın kahramanca yürüttüğü ulusal kurtuluş mücadelesi günümüzde çok yönlü ve hızlı bir gelişme içindedir. Bu mücadele, faşist-sömürgeci düşmanı bugün geçmişte olduğundan çok daha fazla dövmekte, Kürdistan'da yaşanan gerçekleri daha net açığa çıkarmakta ve tarihi ihanet belasını büyük bir kararlılıkla yargılayarak halkımızın bağrına saplanmış olan bu uru parçalamaktadır. Bu konuda sağlanan gelişmeler, bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin sürekli gelişen hakimiyet gücü, bu doğrultuda düşmana vurulan darbeler faşist Türk sömürgecilerini ve bütün

Devamı 18. sayfada

"Sıkıyönetimi Kaldırdık" Aldatmacası, Türk Rejiminin Faşist ve Özel Savaşçı Karakterini Gizleyemez

"Konuya girerken, farklı kesimlerden kaynaklanan, ama birbirine çok benzeyen iki anlayışı, iki eğilimi anmadan geçmek mümkün değil. Bunlardan biri, bizzat cuntanın kendisinin planıdır ve onlar 'demokrasiyi kurtardıklarını' söyleyerek, 'çok kısa sürede partili, parlamentolu, seçimli demokratik rejime geçileceğini ya da geçeceklerini' vaadetmektedirler. Ellerini canice en namuslu insanların kanına ve canına bulayan, ABD emperyalizminin ve işbirlikçi-tekelci Türk burjuvazisinin en güvenilir adamlarının bu aldatmacaları anlaşılır şeylerdir. Ama ikinci anlayış, bu kanı akan güçlerin içinden çıkan bazılarının eğilimi, 'askeri rejim ara bir rejimdir, kısa sürede demokrasiye tekrar dönülecektir, usluca bunu beklemek gerekir' diyerek akıtılan kanlara sahip çıkmama ve niyet ne olursa olsun objektif olarak kan dökenleri destekleme anlayışı anlamsızdır, ve düpedüz mücadele kaçkınlığının bir ifadesidir. Bunlara karşı gerçeği şöyle açıklıyoruz ve bu güçlere bir cümleyle şunu diyoruz: Emperyalizmin çıkarlarının ve Türk kapitalizminin geldiği bu aşamanın bir gereği olarak, 'demokrasiye dönüş' ya da 'demokrasinin geri geleceği' söz ve anlayışları, cuntacılar açısından tam bir aldatmaca ve diğerleri açısından da tam bir ikiyüzlülüktür; askeri yan yeniden maskelenebilse de Türkiye'de faşist rejim, işbirlikçi-tekelci Türk burjuvazisi yıkılana kadar sürekli olacaktır ve olmak zorundadır.

Devamı 5. sayfada

Abdurrahman Motor yoldaşın faşist Türk sömürgecilerine cevabı:

Faşist-Sömürgecilerin "Teslim Ol" Çağrıları Tükenmişliklerinin İfadesidir

Bugünkü Türk hakim sınıflarının ataları olan Osmanlı çapulcuları, çeşitli maskeler ve entrikalarla Ortadoğu halklarının başına bela kesildiler. Ortadoğu'ya geldikleri ilk dönemlerde kendilerinkinden gelişkin ve güçlü olan ideolojiler karşısında tutunamayarak ikiyüzlü bir tutumla Arap devletleri içinde paralı asker, tırşıkçı ve hizmetçi-uşak takımı rolüne soyundular. Bu talancı ve çapulcu takımı Orta Asya'dan göç etmeye başladığında, ulaştığı yerleri yakıp yıka-

Devamı 3. sayfada

Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

Kadın Hakları ve Özgürlüğü Sorunu

"Parti ailesi deyip geçmemek gerekiyor. Parti, bizi bütün toplumsal ve ulusal yeniden kuruluşa götüren en seçkin bir ailedir. Objektif olarak Parti, sorunlu aileyi yenme, ailenin yeniden kuruluşunu kendinde cisimleştirecek, yani devrimci özgür aileye bizi götürecek kurumların başında gelen en büyük silahımız, sığınma, bilenme karargahımız ve saldırı üssümüzdür. Burda durumu önemiyle kavramak için sorunların derinliğini duymak gerekir... Önemi bu denli ortaya konulan Partiyi, o halde çok iyi tanımlamalıyız. Buradaki ilişkileri, yeniden kuruluşu çok iyi tanımalıyız. Özgürlük olayının önemi konusunda şimdiye kadar çok şey söylendi. Bize düşen bunun kıymetini bilmektir."

YAZISI 15. SAYFADA

ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİ VE HALK ORDUSUNU İNŞA ATILIMI GELİŞEREK SÜRÜYOR

Baştarafı 1. sayfada

peryalizmin başını çeken güçlerden tutalım, maskeli sahte sola kadar tüm dünya gericiliği açık bir işbirliğine yönelerek yeni ve yoğun bir saldırı kampanyası geliştirmekte gecikmedi. Çünkü sözkonusu güçler, PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin yalnızca köhnemiş Türk faşist rejimi için değil, bir bütün olarak dünya gericiliği için de ne büyük bir tehlike olduğunu gün geçtikçe daha iyi farketmektedirler. Bu noktadan hareketle her türlü güç ve olanakların seferber eden kapitalist-emperyalist sistem, her alanda TC'-ye sunduğu desteğini katbekat arttırmakla kalmamakta, reformist hain-uşak takımından iflah olmaz sosyal-şovenlere ve oradan da İsviçre, Almanya vb. emperyalist polis teşkilatlarına kadar tüm karşı-devrimci güçleri mücadelemize saldırtmakta, bununla da yetinmeyerek NATO toplantı gündemlerinin ilk sıralarına "PKK ile mücadele" maddesini oturtmak için çeşitli raporlar hazırlatmaktadır.

Ne var ki, insanlık tarihi boyunca ezilen birçok halk ve sınıfın mücadelesinde defalarca kanıtlanan bir gerçeklik vardır: Ne denli büyük ve sarsılmaz görünürse görünsün, halkların devrimci iradesi karşısında her güç yenilgiye mahkûmdur. Bu belirleme, bugün Kürdistan halkının mücadelesinde de en çarpıcı bir biçimde doğrulanmaktadır. En azgın düşman saldırılarına rağmen ülkemiz Kürdistan'ın boydan boya gerilla eylemleriyle sarsılması ve ülkenin her yanını saran direniş alevlerinin düşmana inat giderek yükselmesi bunun en açık kanıtıdır.

Pülümür-Fem Direnişinde Düşman Güçlere Ağır Kayıplar Verdiren 5 Kahraman Savaşçımız Şehit Düştü

Kürdistan'ın birçok bölgesinde olduğu gibi Dersim-Bingöl alanında da, çetin kış koşullarına rağmen devrimci çalışmalar hiçbir aksaklığa uğramadan devam etti. Ağırlıklı olarak yürütülen siyasal çalışmalar ve yer yer düşman ordu güçleri ile hain-ajan kesimine yönelik gerilla saldırıları sonucu siyasal ortam alabildiğine canlandı, her türlü sömürgeci baskıya rağmen halkın ARGK birliklerine olan yardımları giderek arttı. Sömürgeci ordu sürüleri, kış boyunca gerilla birliklerinin saldırı ve baskıları karşısında psikolojik olarak da çökmüş ve büyük bir korku ve panik içerisine girmişti. Düşman, Ocak ayında Kığı'daki operasyon birliklerini harekete geçirmek istediyse de, kış koşullarının zorluğu ve her an iliklerine dek duydukları gerilla korkusundan ötürü faşist ordu sürülerinde panik çıktı ve harekat daha ilk günden tıkandı. Bu panik sırasında Kığı'nın Yedisu nahiyesinde bir asker intihar ederken birçoklarının da firar etmesi üzerine sömürgeciler ikinci bir girişimde bulunma cesareti gösteremediler. Ülke genelinde yaşanan hareketliliğe paralel olarak bu alanda da bahar atılımı döneminde çarpışmalar giderek yoğunlaştı. Operasyon birliklerini çok yönlü takviye eden düşman, Kığı ve Pülümür köylerine havadan ve karadan baskınlar düzenlemeye başladı. Gerilla birliklerimizle faşist ordu sürüleri arasında çıkan çarpışmaların yanısıra, halka yönelik baskı, işkence ve tutuklamaların da had safhaya ulaştığı bu dönemde, 21 Nisan 1987 günü, Pülümür'e bağlı Fem köyünde çıkan çatışmada düşmana ağır kayıplar verdiren 5 kahraman savaşçımız son mermilerine kadar çarpışarak şehit düştü.

Edinilen bilgilere göre, Mehmet YÜCE (Xalit), Mehmet KEŞT (Ali), Ayhan ÇELİK (M. Ali), Fincan YALÇIN (Berivan) ve Zeki YILMAZ (Zinar) yoldaşların şehit düştüğü olay şöyle gelişti: 21 Nisan günü Pülümür'ün Fem köyü Gol mezrasına uğrayan birliğimiz sömürgecilere ihbar edilir. İhbar üzerine havadan ve karadan büyük bir güçle köy kuşatma altına alınmaya çalışılır. Savaşçılarımız köyün dışına çıkarlar, fakat daha 500 metre uzaklaşmadan, köyü havadan denetleyen düşman helikopterleri tarafından farkedilirler. Ve o noktada çatışma başlar. Düşman bir yandan da durmaksızın havadan yeni birlikler indirerek yoldaşlarımızı çembere almaya çalışmaktadır. Fakat kendilerinden sayıca çok çok fazla olan düşman birliklerine karşı kahramanca çarpışan 5 savaşçımız düşmanın bu çabasına olanak tanımaz. Böylelikle Gol mezrasından iki saatlik mesafedeki Kığı'ya bağlı Gelinpertek köyüne kadar çatışma durmaksızın devam eder. Gelinpertek köyü sınırına gelindiğinde savaşçılarımız yeni bir düşman birliğinin pusuyla karşılaşır ve çarpışmalar burada daha da şiddetlenir. Arazi oldukça elverişsizdir. Bir yandan baharla birlikte coşan büyük bir dere, öte yandan da iki koldan -ve havadan- yanaşan düşman güçleri yoldaşlarımızı çepeçevre sarar. Çemberi aşma olanağı kalmayınca savaşçılarımız derenin kenarındaki söğüt ağaçlarını siper alarak direnişe geçerler. Halk kahramanlığının, halka ve Partiye bağlılığın eşsiz bir örneğini sergileyen yoldaşlarımızdan, önce Ali, M. Ali ve Zinar şehit düşerler; Xalit ve Berivan yoldaşlar çatışmayı kararlıca sürdürürler. Mermileri tükenmek üzeredir, bunu farkeden düşman ısrarla birisini sağ olarak ele geçirmek isteğindedir. Aldıkları ağır yaralara rağmen Xalit arkadaş çatışmayı sürdürürken Berivan ise -düşmanın eline geçmemesi için- tüm silah, raxt ve çantaları suya atar ve aldığı ölümcül yaraların etkisiyle kendisi de dereye düşer. Grubun komutanı olan Xalit yoldaş ise, aldığı 9 kurşun yarasına rağmen, üzerinde düşmanın işine yarayacak ne varsa suya attıktan sonra el bombasının pimini çekerek son anda bile düşmana darbe vurmak için öne atılır. Ne var ki, aldığı ağır yaralar nedeniyle bombayı fırlatamaz; yere düşer ve bomba kendi elinde patlar.

Düşman, kayıplarını helikopterlerle ve büyük bir gizlilik içerisinde alandan uzaklaştırırken, üç yoldaşımızın cenazelerini de Kığı merkezine getirerek teşhir etmek ister -Berivan ve Zinar suya düştüklerinden bulunamaz-. Fakat direniş, halkı alabildiğine etkilemiştir ve sömürgeciliğe duyulan kin ve öfke had safhaya çıkmıştır. Halkın tepkisinden korkan düşman bu emelinden vazgeçmek zorunda kalır ve apar-topar alanı terkeder.

Direnişleri dilden dile dolaşarak alanda geniş yankılara yolaçan 5 ARGK savaşçısının intikamının alınmasını sabırsızlıkla bekleyen halkımız, aradan daha bir hafta bile geçmeden Şemdinli'den, beklediği sesi duyar. Daha sonraki günlerde aynı alanda da ihbarcıların ardarda cezalandırılması, halkın beklentilerinin boşuna olmadığını kanıtlar.

Devrimci Savaş Tüm Kürdistan Sathına Yayılıyor

Tarihimizin bu en anlamlı döneminde direniş savaşımız gün geçtikçe gelişerek tüm Kürdistan sathına yayılırken, Hakkari'den Diyarbakır'a, Adıyaman'dan Dersim'e kadar gerçekleştirilen her eylem, faşist Türk sömürgeciliğinin ve her türden işbirlikçilerinin ülkemizde fazla yaşatılmayacağının açık birer kanıtı olmaktadır. Büyüdükçe ülkemizin doruklarında hakimiyetini daha da pekiştiren gerilla birliklerimiz, sömürgeci güçlere aralıksız olarak daha etkin darbeler vurmaya devam etmektedir.

28 Nisan tarihinde Şemdinli'de 1 binbaşı, 2 üsteğmen ve 60 kadar askerin imha edilmesinin ardından bölgede tam bir savaş durumunun yaşanmasına ve faşist ordu alandaki gücüne durmadan yeni güçler katmasına rağmen, birliklerimizin alandaki hareketi ve faaliyetleri aksamadan sürmektedir. Şemdinli eyleminin hemen ardından, aynı alanda bulunan Tekeli köyünde 30 Nisan günü savaşçılarımızın halkla yaptıkları toplantıda köyden 13 genç ARGK saflarında yer almak üzere gruba katıldı.

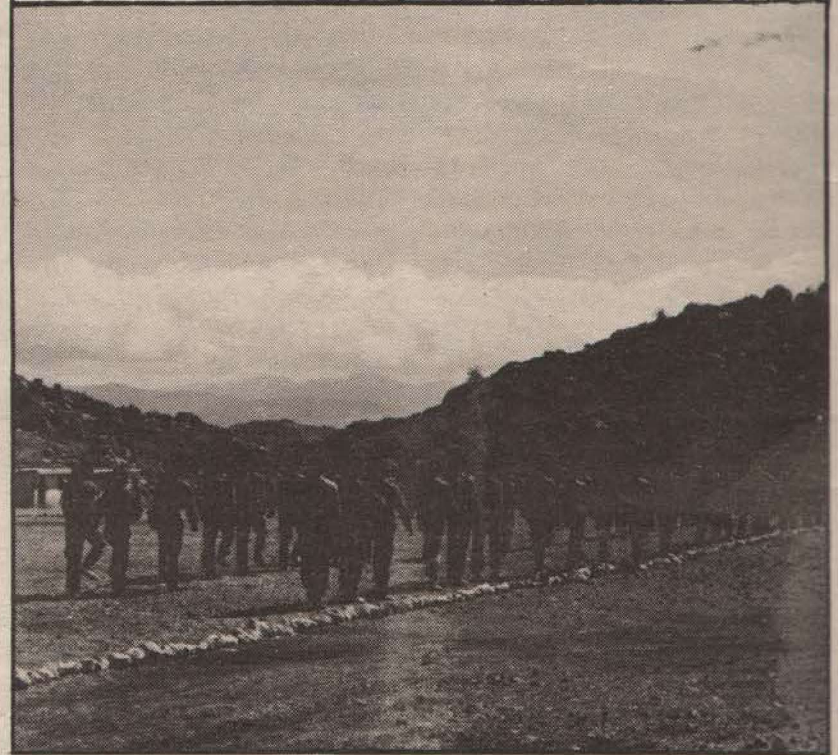
29 Nisan 1987 tarihinde, sömürgecilerin alandaki bir numaralı destekçisi, uşak ve azılı halk düşmanı Hakkı Töre'nin Şemdinli-Güzelkonak köyündeki evine yönelik bir saldırı gerçekleştirildi. Eylem, sömürgecilerin itina ile koruduğu bu halk düşmanının devrimcilerin saldırılarından kurtulamayarak sonuçta mutlaka hak ettiği cezayı bulacağının açık kanıtı oldu.

1 Mayıs 1987 tarihinde, Mardin'in Gercüş ilçesine bağlı Yamanlar köyü civarında, kurtuluş kuvvetlerimizin yola döşediği mayınlara çarparak havaya uçan bir düşman askeri cemsesinde bulunan 1 üsteğmen ve 20 asker öldürüldü. Sivil halkımıza acımasız işkenceler uygulayan bu faşist birliğin imhası yörede büyük bir sevinçle karşılandı.

Yine 1 Mayıs 1987 günü, bu kez Dersim alanında bir hain ölümle cezalandırıldı. Edinilen bilgiye göre Dersim'in merkezine bağlı Güleç köyü muhtarı hain-uşak İbrahim Papağan, köye baskın düzenleyen bir gerilla birliğimiz tarafından kurşuna dizildi. Devrimciler, tüm yöredeki ihbarcı hainlerin olaydan ders alarak ARGK birliklerine teslim olmaları istediler.

2 Mayıs 1987 tarihinde, Dersim-Geyiksu bucağının Borzan mezrasını basan silahlı kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından, yaptığı ihbarlarla harekete birçok zararlar verdiren ajan-muhbir Ahmet Karataş, halkın da ısrarlı istekleri üzerine yargılanarak kurşuna dizildi.

Aynı tarihte bir savaşçı birliğimiz de Pülümür'e bağlı Fem (Kabayel) köyüne bir baskın düzenledi. 21 Nisan günü aynı köyde kuşatılarak, çıkan çatışmalar sonucu şehit edilen 5 yoldaşımızı ihbar edenlerden birisi de, bu köyde oturan iflah olmaz muhbir

Binali Gönültaş'tır. Fakat bu ihbarcı, işlediği suçların cezasını ve bu cezayla er-geç karşılaşacağını çok iyi bildiğinden ötürü Erzincan'a kaçar. Köydeki ihbarcılık görevini ise karısı ile eniştesine devreder. Akşam saatlerinde köyü kontrol altına alarak bu hainin evine baskın düzenleyen savaşçılarımız, Binali Gönültaş'ın karısı ile eniştesi Dursun Bektaş'ı, 5 yoldaşımızın katline neden olarak çoktan hakettikleri ölümle cezalandırırlar. 5 ARGK savaşçısının eşsiz direnişine yakından tanık olan yöre halkı, bu eylemi büyük bir sevinçle karşıladı.

4 Mayıs 1987 tarihinde, Gercüş'ün Haraba Benne (Seki) köyü yakınlarında "köy korucuları" adlı milis çeteleri taşıyan bir traktör, yola mayın döşenmek suretiyle içindekilerle birlikte imha edildi. Edinilen bilgilere göre, imha edilen çetelerin arasında M. Ali Tunç, Hasan Yılmaz ve Ali Sönmez de yer almaktaydı.

9 Mayıs 1987 günü, Uludere yöresinde faşist ordu sürüleriyle karşılaşan bir gerilla birliğimiz ile düşman güçleri arasında uzun süre devam eden bir silahlı çatışma meydana geldi. Kendisinden sayıca çok fazla olan düşman güçlerini püskürten kurtuluş ordusu kuvvetleri kayıp vermeden alandan ayrılırken, sömürgecilerin kayıpları konusunda henüz kesin bilgi edinilemedi.

10 Mayıs 1987 tarihinde, Adıyaman merkezine bağlı Uzunköy'e bir ARGK birliği tarafından baskın düzenlendi. Geçmişten beri ihbarcılık yapan ve bundan bir türlü vazgeçmeyen eski muhtar Ali Şahin, sömürgeci kolluk kuvvetlerine güvenerek bu aşağılık faaliyetlerini son dönemlerde iyice arttırmıştı. Fakat savaşçılarımız, bu azılı haini kurşuna dizerek, tüm yaptıklarının bedelini ödettiler.

18 Mayıs 1987 günü, Dersim'-in Mazgirt ilçesine bağlı Gümüşgün köyü ARGK'ye bağlı bir gerilla birliğimiz tarafından basıldı. Baskında, görünüşte öğretmenlik statüsü verilen, fakat aslında Özel Harp Dairesi bünyesinde görev yürüten İsa Karaaslan adlı unsur kurşuna dizildi.

21 Mayıs 1987 tarihinde, Diyarbakır'ın Lice ilçesine bağlı Yolçatı köyünü basan bir gerilla birliğimiz, öğretmenlik maskesi altında, yurtseverliği ile tanınan bu yörede ulusal kurtuluş mücadelemize karşı yürütülen çalışmaları örgütlemekle görevlendirilen Asım Özmen ile, bu halk ve devrim düşmanlığı çabalarında kendisiyle işbirliği içerisinde bulunan köy imamı Mehmet Bayram'ı evlerinden alarak köy dışında kurşuna dizdi. Çok "kaliteli" bir elemanını kaybeden sömürgeciler, bu halk düşmanı faşistin ölümüne cezalandırılmasının ardından, "PKK'nin Lice'de şehit ettiği milliyetçi öğretmen, bayrak, millet ve vatan sevgisi aşılıyordu" vb. sözlerle günlerce yas tutarken, aynı zamanda onun "öğretmenlik" maskesi altındaki gerçek kimliğini de ele veriyordu.

Sömürgeci-Faşist Türk Devletinin Çaresiz Çırpınışları Sürüyor

PKK gibi bir önderliğe kavuştuğu günden bu yana devrimci direniş mücadelesini sürekli geliştirerek bugünkü muazzam boyutlara ulaştıran halkımız, dayattığı kutsal halk savaşı gerçekliğiyle, sömürgeci-faşist Türk devletini de çıkmazdan çıkmaza sürükleyerek yıkımın eşiğine getirmiştir. Bugün gelinen aşamada ise, yalnızca sömürgeci Türk burjuvazisinin değil, genelde emperyalist-kapitalist sistemin de "yaralarına merhem olacağı" umuduyla işbaşına getirilen 12 Eylül faşist

rejimi, ulusal direniş mücadelemiz karşısında tam anlamıyla bir bunalımı yaşamaktadır. Yedi yıldan beri Kürdistan ve Türkiye halklarına en ağır bir baskı ve sömürü düzeni altında adeta kan kusturan Evren-Özal kliğinin ipliği iyice pazara çıkarılmış, buna karşılık, halkımızın şanlı önderi PKK'nin uluslararası saygınlığı ve etkinliği giderek artmıştır.

Yaşayabilmesi için, her ne pahasına olursa olsun mutlaka Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini ve bu mücadeleye sarsılmaz bir inanç bilinç ve ustalıkla öncülük eden PKK'yi imha etmesi gerektiğinin farkında olan faşist TC, bunun için her yol ve yöntemi deneyerek elinden geleni ardına koymamıştır. Fakat sonuçta amacına ulaşması şurda kalsın, yaygın gerilla savaşı düzeyine ulaşan devrimci direniş hareketimiz karşısında temellerinden sarsılmaya başlayan faşist TC'nin bir numaralı şefi diktatör Evren bile, "İran-Irak savaşı sürdüğü müddetçe Güneydoğu'daki olayları durduramayacağız" biçiminde yenilgiyi itiraf etmek zorunda kalmış ve böylelikle büyük umutlarla işbaşına getirilen bu faşit diktatörün kendisi de çare olmaktan çıkmıştır. Birazcık da olsa objektif bakabilen her göz, TC'nin yeni arayış ve alternatifler için adeta kıvranmakta olduğunu, fakat bir çözüm bulup da çaresizlikten kurtulmasının da olanaksız olduğunu rahatlıkla görebilecektir. Gerçekten de bir an düşünülecek olursa, Demirel gibi çoktan bitmiş-tükenmiş birinin yeniden "çare" diye meydana sürülmesi çaresizlik değil de nedir?

Öte yandan "sol" ve "sosyal-demokrat" yaftalarıyla Evren-Özal kliğine alternatif olarak düşünülen kesimlerin bu rolden ne kadar uzak olduğunun anlamı ise açıktır. Öyle ki, kemalizmin ezeli kuyrukçusu TKP'den Kürt küçük-burjuva teslimiyetçi reformistlere ve DSP, SHP'lere kadar tüm bu sahtekar güruhların, bir Cindoruk'un DYP'si ve bir Demirel kadar bile inanılırlıkları kalmamıştır.

Bu durumda PKK'nin verdiği mücadele daha da anlam kazanmakta; bu sadece Kürdistan halkının çağdışı sömürgeci egemenlikten kurtularak bağımsızlık ve özgürlüğüne kavuşması mücadelesi değil, aynı zamanda faşist cenderede görülmemiş yoksulluklara maruz bırakılan, geçinebilmek için kendi öz çocuğunu satacak kadar yoksullaştırılan Türkiye emekçi sınıflarının da kurtuluş mücadelesi olacaktır. Bugün Kürdistan dağlarında faşist Türk ordusuna ve hayvanlaştırılmış sadist özel komando birliklerine karşı kahramanca savaşan PKK militanları, gücünü ve yenilmezliğini biraz da buradan almaktadır. Bu güç ve inançla savaşan ve hiçbir engel tanımadan savaşı tüm Kürdistan sathına yaymış bulunan bir kuvvet karşısında faşist ordu sürülerini bekleyen son, yenilgiden başka ne olabilir ki?

Bunun en açık göstergesi ise, düşmanın her türlü yöntem ve taktikleri boşa çıkarılarak gelişen devrimci direniş savaşımız karşısında faşist rejimin gözle görülür çıkmaz ve çırpınışlarıdır. Faşist rejimin ülkemizde, her yola başvurarak özel savaşı kurumlaştırmaya çalıştığı, tüm kurumlarını -asker, sivil- buna göre yeni baştan düzenlediği ve Kürdistan'ın sıcak savaş alanlarında günlük yaşamın dahi tamamen savaş koşullarına göre sürdürülebildiği bir ortamda "sıkıyönetimi kaldırma" aldatmacası fazla birşey ifade etmediği gibi, kendi çaresizliğinin de çözümü olamıyor.

Boyalı burjuva basınından her gün çokça örnekleri izlenebilen, partimiz PKK'ye yönelik yalan ve karalama kampanyası, yine PKK'li militanların başına konan milyonlarca liralık ödüllere yeni milyonlar katıldığı türünden haberler, aslında TC'nin PKK karşısında nasıl çırpınmakta olduğunu açıkça ortaya koyabilecek nitelikte haberlerdir. Kürdistan'da halk savaşının gelişmesinin durdurulamayacağını çok iyi gören ve bunu en üst yetkililerinin ağzından açıkça itiraf etmek zorunda da kalan faşist rejimin en büyük korkusu, savaşın şehirlere de sıçratılabileceği düşüncesidir. Nitekim son günlerde kendi gazetelerinde sık sık göze çarpan "PKK'nin gözü şehirlerde", "Lübnan'da eğitilen gerillalar şehirlerdeki ekonomik hedeflere saldıracak", "PKK'da eylem hazırlığı" türündeki başlıklar, PKK'den duyulan korkunun bir ifadesidir. İşte bu korku ve paniğin verdiği ruh haliyle bir yandan, akla hayale sığmayan iddialarla "PKK'nin silah ve uyuşturucu pazarladığı" vb. yalanlar yaymaya çalışırken, bir yandan da gerilla birliklerimizden yediği ağır darbelerin acısını çoluk-çocuk, genç-yaşlı, kadın-erkek demeden çılgınca saldırdığı sivil halkımızdan almaya çalışmaktadır. Bunun için gerektiğinde "PKK'lilere yardım ettiği" gerekçesiyle, Mardin'in Gercüş ilçesine bağlı Güzelöz köyünde olduğu gibi 9-10 yaşlarındaki ilkokul çocuklarına dahi manyetolu cihazlarla elektrik vermekten tutalım, Dersim'in Sütlüce köyünde yapıldığı gibi, çeşme başındaki genç kızlarımızı ve kadınlarımızı kurşunlamaya kadar her türlü çılgınlığa başvurabilmektedir.

Besbelli ki, öteden beri Türk egemen sınıflarının en büyük "meziyeti" olagelmiş bu tür insanlık dışı davranışlar korkunun, çaresizliğin ve güçsüzlüğün verdiği ruh haliyle girişilen birer çırpınış örneğidir. Zaten eğer böyle olmasaydı, yani milyonluk ordusu, polisi, "özel tim" ve silahlı çeteleriyle Kürdistan bağımsızlık mücadelesinin gelişmesini TC engelleyebilse ve PKK ile tek başına TC başedebilseydi eğer, bu aşamada emperyalizm doğrudan bu kadar müdahalede bulunma gereği duymayacaktı. Oysa bugün yaşanan gerçeklik nedir? Faşist rejim içerde çırpındıkça batmakta ve zavallılaşmakta iken, giderek büyüyen ve güçlenen PKK'yi kendisi için bir tehlike olarak gören emperyalistler de, dışarda giderek daha fazla müdahale gereği hissetmekte, yani bir bakıma TC'nin yerine getiremediği görevleri kendileri üstlenmektedir. Yoksa son dönemlerde faşist rejimin çıkmazını iyice derinleştirecek önemli mevziler kazanan Partimize karşı, hain-uşak takımının yardım ve ihbarlarıyla harekete geçen bazı emperyalist Avrupa ülkelerinin tavır ve tutumları nasıl açıklanabilir. Yine, Kanada'da yapılacak olan NATO ilkbahar toplantılarına sunulmak üzere hazırlanan raporlarda, "PKK'nin sadece TC için değil, NATO için de bir tehlike olduğu" yolundaki tezleri ileri sürülerek PKK ile mücadelenin bu toplantılardaki gündemin ağırlıklı maddesi olma isteğinin altında yatan gerçeklik nedir?

Kuşkusuz tüm bu olgular, Partimiz ve ulusal direniş mücadelemizin ne kadar gelişip güçlendiğini gösteren birer kanıt niteliğindedir. Kürdistan halkı şu gerçeği artık çok iyi kavramıştır ki; mücadelemizi nice badirelerden atlatarak bu güne, bu güçlü konuma getiren Partimiz, bu mücadeleyi nihai zafere kadar da götürebilecek ve böylelikle de başta Türkiye halkı olmak üzere, bölge halkları ve ilerici insanlığa da en güçlü enternasyonalist desteği sunacaktır.

★★★

FAŞİST SÖMÜRGECİLERİN "TESLİM OL" ÇAĞRILARI TÜKENMİŞLİKLERİNİN İFADESİDİR!

Baştarafı 1. sayfada

rak geçimini sağladı. Ancak Ortadoğu halkları karşısında bunu başaramayınca, ikiyüzlü tutumunu ve uşak ruhunu açıkça ortaya koydu.

Osmanlılar, giderek çürümeye ve çökmeye başlayan Arap feodalizminden devraldıkları Halifelik kurumu içinde bir güç haline gelerek, yaşlı İslamın "genç temsilcileri" kesildiler. Böylece kendi yıkıcı ve çapulcu karakterlerini İslam ideolojisinin fetihçi karakteriyle birleştirerek, bir ellerinde kılıç ötekinde Kuran, Kürdistan'a ve Rumeli'ne akınlar düzenlemeye başladılar. Kürdistan halkının direnişi ve savaşçı karakteri ile karşılaşınca, kanlı kılıçlarını gizleyerek Kuran'ı gösterdiler ve bu yöntemlerle Kürdistan'ı yanlarına çekebildiler. Daha doğrusu, Kürdistan'ı savaş meydanlarında kazandıkları zaferlerle değil, alçakça yöntemlerle denetimlerine aldılar. Ardından Rum halkını kılıçtan geçirerek, Balkanlara kadar uzandılar. Bu halkın bütün mal varlığını gasbettiler. Yine, Türk tarihinde destanlaştırılan Malazgirt ve Çaldıran savaşları, allanıp pullanan bu "zaferler", bu savaşlara yoğun bir biçimde katılan Kürtlerin savaşçılığı ile kazanıldı ve Osmanlı ve Selçuklu devletlerine mal edildi.

O "şanlı" tarihi boyunca Osmanlı devleti, kullandığı insanlıkdışı yöntemlere, katliam, sürgün ve talan politikasına rağmen, Kürdistan halkını altedemedi; başarısız kalsa bile, ardarda gelişen isyanlarla karşılaştı. Eğer Osmanlıların Kürdistan üzerinde bir zaferinden bahsedilecekse, bu onların mert ve savaşçı karakterinden değil, sergiledikleri ikiyüzlü ve alçakça politikaları ve hain-uşak Kürt hakim sınıflarının ihanetleri sayesinde kazanılmıştır. Buna rağmen Kürt halkı bitirelememiş, Osmanlılar halkımızın saldırılarından kurtulamamışlardır. Osmanlı devri kapanıp "Cumhuriyet"e girilirken, halkımız direnişçi karakterini devam ettirmiştir.

"Nesebi gayri sahih" olarak doğup büyüyen M. Kemal Paşa, baştan beri taşıdığı işçi-köylü düşmanı ve faşist diktatör karakteriyle atalarından devraldığı mirası ve gelenekleri kendi kişiliğinde somutlaştırmış, ikiyüzlülüğü kendi karakterinde daha da derinleştirmiştir. Halkların kasabı olan bu diktatör, emperyalizmin en sadık hizmetkârı olmasına rağmen, kendini "sosyalist" ve hatta "komünist" ilan edebilmiştir. Bir yandan "Komünist Partisi" kurdurup başına geçerken, diğer yandan Mustafa Suphi ve yoldaşlarını katletmesi; sözde ulusal kurtuluş savaşı yürütürken, ulusal hakları için mücadele eden halkları kılıçtan geçirmesi, onun ikiyüzlülüğünün en belirgin örnekleridir.

Yine onun Ermeni ve Kürt halklarına karşı izlediği soykırım ve katliam politikası, Türk Ulusal Kurtuluş Savaşı efsanesinin nasıl sahte bir görüntüden ibaret olduğunun en somut kanıtıdır.

Türk hakim sınıfları, çeşitli vaadler ve sahtekarlıklarla ve vatan haini Kürt uşak takımının yardımıyla Kürdistan halkını yanına çekmişler, ikiyüzlü bir tutumla ve hunharca, Kürtleri Ermenilerin üzerine sürerek bu iki halkı birbirine kırdırtmışlardır. 1920-40 yılları arasında Kürdistan'da peşpeşe gelişen isyanların ezilmesi bu talancı ve çapulcu takımının yiğitliği ve ilericiliğinden değil, halkımızın öndersiz oluşundan ve yerli hain takımının ihanetindendir.

Dönem itibarıyla, 1920-40 dönemi Türkiye'si ve Kürdistan'ı gerilerde kalmasına rağmen, Evren gibi haydut bir diktatörün Kemalizmin geçmişini yeniden canlandırma çabaları, TC'nin tükenmişliğinin en belirgin ifadesidir. Herkes "Mersin'e giderken tersine yürüyen Kenan Evren, bununla kafasını bir kayaya çarparak dağıtacağını bilmiyor mu? Yaşı 90'ı aşmış bir cennet yolcusunu gençlik aşısıyla ne kadar gençleştirebilirler? Çapından düşmüş mavzer, Kalaşnikof olabilir mi? Bunun için fabrikaya gönderilip yeniden tornadan geçmesi gerekmez mi? Böyle olması da zaten mümkün değildir. Peki o zaman, bu beyni kireç tutmuş bayağı komedyen ne diye bayatlamış haplar ve çaptan düşmüş antika silahlarla kendini gençleştirmeye, gelişmelerin önüne set çekmeye ve geçmişi geri getirmeye çalışıyor? Bu, denize düşenin yılana sarılmasından, hayalperest ve tükenmiş bir kliğin can çekişmesinden başka bir şey değildir.

15 Ağustos 1984 Şanlı Atılımımızdan bu yana faşist sömürgeciliğin ne denli çürük bir yapıya sahip olduğu tüm açıklığı ile ortaya çıkmıştır. Çürümüşlüğünü ve tükenmişliğini gizlemek isteyen TC, sarıldığı demagoji ve yalan propagandalarla, kendi tarihinden biriktirdiği deneyler ve emperyalist efendilerinden aldığı perspektifle halkımıza uyguladığı vahşeti katmerleştirmiştir. O, Partimizin şahsında halkımızı yoketmeye çabalamaktadır.

15 Ağustos 1984'te devrimci silahlı kuvvetlerimizin Eruh ve Şemdinli başta olmak üzere, ülkemizin birçok il ve ilçelerinde başlattıkları silahlı saldırılar karşısında, başta cunta şefi Evren olmak üzere, generaller çetesi adeta bir şok geçirdi. Neye uğradıklarını kestiremeyen bu kazkafalı generaller, Kürtlerin tekrar ayaklandıklarını sanarak, bu yönlü harekatlara giriştiler. 300 bin kişilik bir ordu sürüsünü çağdaş tekniklerle donatarak Kürdistan üzerine sürdüler. Kürdistan köylerini tarûmar ettiler, yaktılar, yıktılar. Köyde, dağda, ovada yüzlerce masum insanımızı kurşunladılar. Binlercesini çeşitli insanlıkdışı uygulamalara tabi tuttular. İşkence yerlerini mezbahanelere çevirdiler. İnsanlık düşmanı karakterleriyle tarihsel geleneklerini yeniden tekrarladılar. Emekçi halkın varını-yoğunu "sen Apocusun, sen Apoculara yardım etmişsin, sen kaçakçısın, sen ters yürüyorsun, sen Mekap giymişsin" gibi sefil bahanelerle gasp ve talan ettiler. Ardından "eşkıyaya papuç bırakmayacağız, eşkıya Herekol dağında kıstırıldı, yiyecekleri tükendi, 24 saatleri kaldı" ve nihayet "İran'a, Irak'a ve Suriye'ye kaçtılar, dış güçlerin desteğini alarak devletimizle halkı karşı karşıya getirmeye çalışıyorlar" dediler. Tehdit savurdular, ağlayıp sızladılar. Hareketimizi teşhir ve tecrit etme çabalarıyla, sergiledikleri gangsterlik, çapulculuk ve vahşetlerini haklı göstermeye çalıştılar.

Ne yazık ki (!) sahtekarlıklarını, ikiyüzlülüklerini ve tüken-

mişliklerini gelişen devrimci eylemlerimiz karşısında gizleyemediler. Kürdistan dağlarında yükselen örgütlü silahlı direnişimiz karşısında ordularıyla tutunamayacaklarını, çıkardıkları "Pişmanlık Yasası" ile bizzat itiraf ettiler. Ardından GAP Projesi ve "Köy Korucuları Yasası"nı gündeme getirdiler. Çetelerden müteşekkil yeni ordular kurdular, özel vurucu timler ve intihar mangaları oluşturdular. Ajan-muhbir ağını genişlettiler. Özellikle gençlik içinde yozluğu, fuhuşu ve lümpenliği geliştirdiler. Tampon bölgeler ve stratejik köyler planını yürürlüğe koydular. Yurtiçi ve yurtdışı alanlarda devrimci saflara ajanlarını sızdırmak istediler. Emperyalizmin mutemet hizmetkârları olduklarını kanıtlamak için bunlara benzer daha pek çok yöntemle PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesini baltalamaya çalıştılar.

Kimi zaman zayıflıklarımızdan kaynaklanan nedenlerle ve esas olarak da savaşın doğası gereğince, devrimci güçler bazı kayıplar vermiş olsa bile, TC amacına ulaşamadı. Kendi kayıpları, devrimcilerin kayıplarını onlarca kat aştı.

Faşist TC, son zamanlarda en çok göçertme yöntemine başvurmakta ve böylelikle halkı devrimcilerden tümüyle koparmaya çalışmaktadır. Bu, ABD emperyalistlerinin Vietnam'da denedikleri "denizi kurutma" politikasının TC eliyle Kürdistan'da uygulanmasıdır. Bunun yanısıra, özel uzman görevliler örgütlendirilerek kitlelerin arasına gönderilmekte, bunlar kitlelerin zaaflarını ve zayıflıklarını tesbit ederek insanlarımızı çeşitli yöntemlerle düşürmeye, ihanete zorlamaya ve ajanlaştırmaya çalışmaktadırlar. Bu politika ile sadece devrimci saflarda bulunan kadro ve savaşçılar değil, tüm yurtsever insanlar hedeflenmekte, bu doğrultuda uygulamalara başvurulmaktadır.

Bu sadist uygulama yöntemlerini şu şekilde sıralayabiliriz: En başta kitlelerin değer yargıları olmak üzere, kutsal bilinen herşeye el uzatılmakta, saldırı ve hakarete maruz bırakılmaktadır. Kiminin ailesine, kiminin malına, kiminin ise canına alçakça ve hayasızca saldırılar yöneltilmektedir. Halka açıkça "ya siz devrimden vazgeçeceksiniz, yada biz böyle yapacağız" denilmektedir. Birazcık düşünen bir kimse, TC'nin bununla ne kadar zavallılaştığını, sefilleştiğini ve alçaldığını görmekte zorluk çekmeyecektir.

PKK saflarında savaşan bir yurtsever olarak ben de bu uygulamalara tanık oldum. Beş yıldan bu yana PKK Hareketinin saflarında yer alıyorum. Bu nedenle ailemin ve akraba çevrelerimin faşist-sömürgeci kolluk kuvvetlerinden çekmedikleri hayvani baskı, işkence ve zorbalık kalmadı. Ailemin ve akrabalarımın tek suçları Kürt olmak ve kişi olarak benim devrimci saflarda yer almamdı. Bu hayvani uygulamaları şöyle sıralayabilirim: Ben TC'nin işkencehanelerinden kaçıp kurtulduktan sonra, faşist yüzbaşı Necdet Hoşgör ve çevresindeki MİT mensupları komutasındaki beyinleri yıkanmış ve robotlaştırılmış sömürgeci kolluk kuvvetleri, ellerinden kaçırdıkları avı tekrar yakalamak için leş kargaları gibi ailemin ve akrabalarımın başına üşüştüler. Kırk günlük bebeler de dahil, kadın-erkek, genç-ihtiyar, gelin-kız ayırdetmeden, çoğunluğunu kadınların ve çocukların oluşturduğu 30 kadar insanı aylarca kışın soğuğuna terkettiler; çeşitli vahşi uygulamalara tabi tuttular. Çeşitli değerli mallarına elkoydular. Ardından, babamı dış ülkelere göndererek beni teslim almaya çalışırken, öte yandan bu olayı kitlelere gözdağı vermek için kullandılar. Sonunda küçücük bebeler soğuğa dayanamayıp ölümle karşı karşıya gelince serbest bırakmak zorunda kaldılar. Faşist sömürgecilerin sadık köpekleri olan sadist Türk subaylarının uygulamaları bunlarla da sınırlı kalmadı. Ailem ve akraba çevrelerim üzerindeki sürekli baskılar, tutuklama ve işkence tehditleri, çevreden tecrit etme ve sindirme uygulamaları aralıksız devam etti.

Bazı işbirlikçi ve uşak güçlerin ihbarları sonucu (ihbar aslında bir bahaneydi), sözde terörist arama adı altında 1985 Nisan'ında evimize baskın düzenlendi. Evin çeşitli yerleri kazma ve kaldıraçlarla yıkıldı. Ağıl olarak kullandığımız yerler sığınak diye gösterildi. Bunun sonucunda babam ve dayım tutuklanarak Diyarbakır zindanlarında aylarca süren vahşi işkencelere tabi tutuldular.

İçişleri Bakanlığı, Resmi Gazete'de yayınlattı

PKK eylem sorumlusuna ilanla "teslim ol" çağrısı

● Bugünden itibaren 15 gün içinde "Salih" kod adlı Abdurrahman Motor'un teslim olmasının kendi menfaati gereği olduğu hatırlatıldı

ANKARA, (Hürriyet)- İçişleri Bakanlığı, Resmi Gazete'ye verdiği bir ilanla PKK'nın İdil ve Cizre ilçeleri silahlı eylem grubu sorumlusu olduğu belirlenen "Salih" kod isimli Abdurrahman Motor'a, "Teslim ol" çağrısında bulundu.

İlanda Abdurrahman Motor'un idam veya ağır hapis cezasını gerektiren suçlardan bir veya birkaçını işlemekten hükümlü olduğu belirtilerek işlediği suçlar şöyle sıralandı:

"Abdurrahman Motor, Ali Se..., ...ilgen, Abdo Ören, Abdurrahman Zengin, Abuzeyyid Sancak, Hacı Bağlan, Cemil Işık, Ömer Işık, Muhittin Sert, Salih Kutu, Hüseyin Kutu, Kâzım Kutu, Süleyman Erdem, Ramazan Kar..., Eyüp Kurt, Abdülkadir ..., ...rhan İlik, Beşir Türk...

31 bölücü için 31 milyon lira ödül

MARDİN, (UBA)- Diyarbakır-Mardin -Siirt- Hakkâri-Van illeri Sıkıyönetim Komutanlığı, Mardin il sınırları içerisinde aranmakta olan 31 bölücünün yakalanmasına ... milyon lira ikramiye ...

Güneydoğu'da operasyon sürüyor

31 teröristi ihbar edene birer milyon

ANKARA, (AKAJANS)- İçişleri Bakanlığı, İdil ve Cizre ilçeleri PKK örgütünün silahlı eylem grubu sorumlusu olan ve "Salih" kod ismiyle dolaşan Abdurrahman Motor'a teslim olması için 15 gün süre tanıdı.

İçişleri Bakanlığı'nın dünkü Resmî Gazete'de yayımlanan ilanında, Abdurrahman Motor'un, Cizre ilçesinde bir ...

42 traktörün kunda... Tarım İşletmeleri'ndeki bel...eği ve tabanca dağıtıldı.

Haber Merkezi — Türk Kuvvetleri tarafından gece ... ta Irak topraklarınd...

...liya ...slim ol çağrısı

İdil ve Cizre ilçeleri PKK örgütünün silâhlı eylem grubu sorumlusu Abdurrahman Motor'a teslim olması için 15 gün süre tanındı

Türk sömürgecileri, 1987 yılına girerken, mücadelemizden duydukları korkuyla baskı yöntemlerini daha da çeşitlendirerek ailemi düşürme çabalarını yoğunlaştırmışlardır. Başta, ailemi özel doktorlarının kontrolünden geçirerek, sözümona bununla, eve uğrayıp uğramadığımı tesbit etmeye çalışmışlar; böylelikle ahlaksızlıklarını ve insanlık düşmanı yüzlerini bir kez daha ortaya koymuşlardır. Öte yandan kendilerini demokrasinin temsilcileri olarak lanse eden faşist sömürgecilerin genç uşaklarının, özünde faşizmin temsilciliğini yapmak ve ömrünü uzatmaktan başka bir şey yapmayan SHP'li ve DSP'li alçak takımının sergiledikleri tutum da, faşist diktatörlüğün yedi yıl boyunca yapamadığını tamamlamaktan başka bir şey değildir. Onlar, bu uygulamaları bir de halk temsilcileri olarak gerçekleştirmektedirler. İşin acı ve öfke yaratan yanı da burasıdır.

Ancak sömürgecilerin bu yöntemlerinin fazla sonuç vermediği anlaşılmaktadır. Benim için yaptıkları son çağrıları da bunu ifade etmektedir. Günlerce radyo ve televizyonları aracılığıyla yapılan bu çağrıda "15 gün içinde teslim olma"m istenmekte, bu gerçekleşmezse "aksi takdirde" ile başlayan tehditler savrulmaktadır. Bu tehditlerden biri de benim "vatandaşlıktan çıkarılma"m tarzındaki eğlendirici şakadır.

Şimdi bu faşist-sömürgeci devletin temsilcilerine sormak gerekir: Benim gerçekte Türk vatandaşlığıyla ne türden bir ilgim yada bağım olabilir? Baskı, zulüm ve zorbalıkla sömürgeleştirilen bir halk, kendisini sömürgeleştiren devletin vatandaşı olabilir mi? Olamaz elbette! O halde ne diye kendinize sevdalanıyorsunuz? Biz, Türk vatandaşlığını hiçbir zaman kabul etmedik ve etmeyeceğiz! Artık tek tek kişiler olarak değil halk olarak da Türk vatandaşlığını kabul etmiyoruz ve etmeyeceğiz.

Sorun artık, ağzı salyalı generallerin her zamanki sahte propagandalarıyla belirttikleri gibi "eşkıyadırlar, Ermenidirler, dış güçlerin piyonudurlar" çarpıtmalarıyla örtbas edilecek bir sorun değildir. Biz, kökleri tarihin derinliklerine uzanan, zengin bir kültür mirasına sahip ve kirli ellerinizle parçalanmış bir halkız. Bugün ayağa kalkarak bağımsızlık ve özgürlüğe koşuyoruz. İşte sorun budur. Artık toprağımıza, dilimize, kültürümüze, kimliğimize, yeraltı ve yerüstü zenginliklerimize sahip çıkmak istiyor ve bunun için savaşıyoruz. Bu haklı ulusal kurtuluş mücadelemize PKK önderlik ediyor. Bu Hareket Kürdistan'ı size mezar edecek ve işlediğiniz bütün suçların hesabını birer birer soracaktır. İşte ben, PKK'nin faşist Türk devletine karşı açtığı bu tarihsel hesap sorma savaşının bir neferiyim. Bundan sonra da son nefesime kadar bu savaşı sürdürmek kesin kararımdır.

Verdiğim karar ve sonuç olarak belirteceğim şeyler şunlardır:

Faşist sömürgecilerin caniyane uygulamaları beni cesaretlendirmekten, sömürgeci köleliğe karşı kinimi ve hıncımı bilemekten başka bir işe yaramadı ve yaramayacaktır. Başta kendi varlığım olmak üzere, bütün ailemi halkımın kutsal davası uğrunda feda etmek benim için en büyük mutluluk ve şeref olacaktır. Ailem düşmana karşı koyduğu müddetçe, ailem olarak kabul edeceğim. Zalim düşmanın oyunlarına alet oldukları taktirde, düşmana karşı duyduğum sınırsız kin ve nefretimden onlara da pay ayırmaktan asla çekinmeyeceğim. Aynı tavrım tüm dost ve akraba çevrelerim için de geçerlidir.

Burada, başta aile fertleri olmak üzere bütün akrabalarıma, yakınlarıma ve tüm dostlara sesleniyorum: Faşist sömürgeci Türk devletinin bütün kamu kuruluşları ve onların elemanları, başta subaylar olmak üzere tüm asker ve sivil görevliler, milletvekilinden muhtara, validen karakol komutanına kadar sömürgeci yönetimin bütün temsilcileri size reva görülen baskının, işkencenin, yoksulluğun sebebidirler. Onlar, hergün bin defa ölmekten daha beter bir onursuz yaşamı size dayatan, malınıza, şerefinize ve haysiyetinize el atan sömürgeci vahşet zincirinin uzanıp giden halkalarıdırlar. Onlara güvenmeyin, oyunlarına gelmeyin! Çünkü onların vaadleri kocaman birer yalandır. Amaçları, elinizde kalanın son kırıntısını da almak; en kötüsü de sizleri kullanmak ve kirli emellerine alet etmektir.

Beni dikkatle dinleyin: Faşist-sömürgeci Türk devleti tükenmiştir, son anlarını yaşamaktadır. Üçüncü yılına giren silahlı direniş savaşımız hergün daha da güçlenmekte, Hakkari'den Dersim'e, Mardin'den Kars'a kadar düşmana ardarda ölümcül darbeler vurmaktadır. Devrimci eylemlerimiz Avrupa ve Ortadoğu'da da hergün biraz daha yükselmektedir. Ulusal direniş savaşımız karşısında Türk devletinin askeri ve polisi, tankı ve topu yetersiz kalmaktadır. Bu faşist devlet ömrünü biraz daha uzatmak için yüzyıllardan beri kullandığı, halkımızı birbirine kırdırtma politikasını günümüzde en uç noktasına vardırmaya çalışıyorsa, nedeni budur. O, amacına ulaşmak için başta yurtsever aileler olmak üzere, tüm halk kitlelerine karşı bir özel savaş sürdürmektedir. Kimisine baskı yapıp dayak atarak, kimisini köyünden ve toprağından göçerterek, kimisinin eşine ve kızına el atarak vahşetini sergilemekte, bununla halkımızı ajanlaştırmaya ve çeteleştirmeye zorlamakta, devrimcilere karşı çıkartmaya çalışmaktadır. Şu anda sizden uzak olmama rağmen adım gibi biliyorum ki, sömürgeci devletin çeşitli temsilcileri size de bu politikayı dayatmaktadır. Buna büyük dikkat göstermelisiniz. Onlara inanmak, güvenmek ve hele bir de oyunlarına gelip alet olmak en büyük şerefsizlik ve alçaklık olacaktır.

Bu sözlerim size ağır gelmemelidir. Bunları, dikkatli olmanız için belirtiyorum. Sözgelimi onlar size diyeceklerdir ki "Abdurrahman gelsin, teslim olsun, ciddi bir suçu yoktur, biz kendisini kurtarırız". Ya da "geldiğinde ihbar edin, gücünüz yetmiyorsa biz yakalayıp bırakırız. Siz de kurtulursunuz biz de, böylece birbirimize yardımcı olmuş oluruz". Veya gelirler, "alın şu silahı, düşmanınız vardır, kendinizi korursunuz, koyunlarınızı kurda ve hırsıza karşı savunursunuz" derler. Böylece sizi çeteleştirmek isterler. Gerekirse zoru dayatırlar, tutuklarlar, işkence yaparlar, kadınları ve genç kızları yakalarlar, ahlaksızlık yapmakla tehdit ederler. Bu yöntemle sizi ajanlaştırmaya ve çeteleştirmeye çalışırlar. Bunlara aldanıp boyun eğmeyin. Köylü saflığı yada kurnazlığına düşmeyin. Bugünkü dönem geçmişe benzemiyor. İşte "köprüden geçene kadar ayıya dayı diyelim" demeyin. Böyle bir mantığa düşüp kendinizi aldatmayın. Çünkü herkesin kabullendiği gibi Kürdistan'da savaşan iki güç vardır. Bir taraf tükenen faşist Türk devleti ve onun işbirlikçileri, diğer taraf PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesidir. Bunun için, ya düşmandan yada halk güçlerinden yana tavır koymak zorunludur. Saflar ilerde daha da netleşecektir. Bu açıdan, düşmana merhaba demek bile onun dostu olmak demektir. Yani sömürgecilere evet dediniz mi, sizi sonuna kadar kullanmaya çalışacaklardır. Yapmam dediğiniz yerde de zindanı boylayacaksınız. Sürgüne gönderileceksiniz, herşeyiniz talan edilecek. Dayak yiyeceksiniz. Kısacası, düşmanın elinden yakanızı kurtaramayacaksınız. Düşmandan yana tavır takınmak, onun ajanı ya da çetesi olmak, en büyük şerefsizliktir, en lanetli ölümdür. Unutmayın ki, insan ölür, ama geride namı ve şerefi kalır. Şerefsizce yüz yıl yaşamaktansa, şereflice bir gün yaşamak çok daha değerlidir. Her onurlu insanın görevi, şerefli bir yaşamı ve şerefli bir ölümü tercih etmek olmalıdır.

Düşmanın tarihi, ayan beyan ortadadır. Düşmanın, tarihten beri halkımıza yönelik olarak uyguladığı politika, onu imhaya yöneliktir. Aşiret ve mezhep çatışmalarını kızıştıran düşmandır, sömürgeci-faşist Türk devletidir.

Annem, babam, kardeşlerim! Dayılarım, amcalarım, yengelerim! Tüm dostlarım ve arkadaşlarım! Evlatlık, akrabalık ve arkadaşlık sevginizin kanıtı, düşmana alet olmamak; maddi ve manevi bütün gücünüzle, Türk sömürgecilerinin esaretinden kurtulmanız ve özgürce yaşamanız için her türlü zorluğa göğüs gererek ölümün üzerine yürüyen devrimcilere sahip çıkmak, onları korumak olacaktır. Birbirimizi sevip saymanın ölçüsü bu olmalıdır. Bunu yapmalısınız.

Aksi takdirde, sevginiz anlamsız bir gösteriden öteye gitmeyecektir. Sizler ve sizlerle birlikte bütün Kürdistanlı yurtseverleri bu doğrultuda mücadele etmeye, PKK'nin önderlik ettiği bağımsızlık ve özgürlük savaşında ERNK ve ARGK saflarında birleşmeye çağırıyorum.

— Yaşasın Önderimiz PKK!
— PKK Önderliğinde ERNK ve ARGK Saflarında Birleşelim!
— Kürdistan'ı Türk Sömürgecilerine Mezar Edelim!
— Bağımsız ve Özgür Bir Kürdistan'da Onurumuzla Yaşayalım!
— Kahrolsun Sömürgeci-Faşist Türk Devleti ve Uşakları!

10 Nisan 1987
Abdurrahman Motor (SALİH)

"SIKIYÖNETİMİ KALDIRDIK" ALDATMACASI, TÜRK REJİMİNİN FAŞİST VE ÖZEL SAVAŞÇI KARAKTERİNİ GİZLEYEMEZ

Baştarafı 1. sayfada

"... Aşılması mümkün olmayan bunalımı içinde tamamen işlemez ve dağılmakta olan Türk kapitalizmini biraz daha yaşatmak ve gelişen devrimci mücadeleler karşısında emperyalist çıkarları korumak için, Türkiye'de faşist bir rejimin oturtulması ve yaşatılması zorunludur. Buna karşılık, önümüzdeki dönemde askeri-faşist rejim, askeri yüzünü maskeleyebilecek, sivil faşist klik olarak kendisini örgütleyebilecektir. Herşeyi önceden planlanmış ve sonuçları önceden belirlenmiş bazı sahte seçim oyunlarıyla, sahte parlamento oyunlarıyla kendisini maskelemeye çalışacaktır. Ama bütün bunların hepsi tamamen sahte bir oyun olacak ve bu durum, rejimin faşist karakterini hiçbir zaman ortadan kaldırmayacaktır. Askeri-faşist cunta elinde, ekonomiden kültüre, hukuka kadar tüm alanlarda rejim kendisini yeniden örgütleme, faşist biçime dönüştürme çabasında ve kesin kararındadır." ('Kürdistan'da Zorun Rolü' syf. 205-206)

Bu satırlar 1982 yılının başında, yani 12 Eylül rejiminin ikinci yılının ilk yarısında yazılmıştı. Şimdi 12 Eylül rejiminin yedinci yılının ikinci yarısında bulunuluyor, yani aradan tam beş yıl geçti. Bu satırlar yazıldığında ortada ne anayasa, ne seçim, ne parti, ne parlamento vardı; sadece faşist ordunun komuta merkezinden oluşan faşist cunta ve ordu herşeyi istediği gibi yapıyor, topluma kan kusturuyordu. Şimdi de aynı şeylerin yapılmadığını onurlu hiç kimse söyleyemez; ama ortada çok sayıda parti var, her yönüyle pazarı andıran bir parlamento bulunuyor ve "referandumlar", "seçimler" peşpeşe diziliyor. Sahte oyunlar, herkesin gözü önünde çok açık oynanıyor. Ve cuntanın şefi yine emrediyor ve buna karşı derhal "son dört ilde de sıkıyönetimin kaldırılması kararı alındığı ve böylece sıkıyönetim uygulamasının tümden kaldırılmış olduğu" ilan ediliyor. Ama bu ilana, "sıkıyönetimin kaldırılacağı Hakkari, Siirt, Diyarbakır ve Mardin illerine gerekli askeri araç, gereç ve personelin yeterince sevkedildiği" de ekleniyor.

Bugün Türkiye ve Kürdistan'da yaşananlara şöyle bir bakan herkes, bundan beş yıl önce yazılanların tümden doğrulanmış olduğunu rahatlıkla görebilecektir. Ama bazı şeylerin doğrulanması çok daha derin olmuştur. Örneğin, 12 Eylül rejimi, bugünkü maskelenmiş durumuna 1983 yılında ulaşmayı planlamıştı. Bu planın çok daha değişik biçimlerde ancak beş yıl sonra (görünüşte de olsa) uygulanıyor olması, şimdi sıkıyönetimin kaldırılacağı ilan edilen illerde, yani Kürdistan'da gelişmelerin farklı olduğunu, buradan rejime bir şeyler dayatıldığını göstermektedir. Rejimin bu durumu, planlananların zamanında uygulanamaması Türk burjuva düzeninin çürümüşlüğünün, rejimin çıkmazının ve Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında içine düştüğü durumun en açık bir göstergesidir.

Yine ikinci önemli husus, 12 Eylül faşist-askeri yönetimine "ara rejimdir, kısa sürede gidicidir" diye bakan güçlerin durumudur. Bu güçler, geçen süreç içinde, "ara rejimin" ortadan kalkmasını "usluca" beklememişler, süreç uzadıkça bundan çok daha ileri giderek, devrime ve devrimci harekete saldırma, ajanlık yapma, rejime yol gösterme biçiminde karşı-devrime en büyük hizmeti sunmuşlardır. Bugünkü siyasal ortam, bu iki açıdan son derece açık ve çok önemli bir noktaya gelmiştir.

12 Eylül faşist rejimi, bugün "sıkıyönetimin tümden kaldırılacağını, sivil yönetime geçildiğini ve demokrasinin kurulduğunu" ilan etmektedir. Gerçekte durum nedir? Rejimin yaptığı gibi "sıkıyönetimin kaldırılması" ile faşist-askeri rejim son mu bulmaktadır? "Demokrasiye" mi geçilmektedir? Bir "ara rejim olan" 12 Eylül rejimi böylece ortadan mı kalkmaktadır? Yoksa bütün bunların hepsi, bugüne kadar seçim ve parlamento adına oynanan en sahte oyunlar gibi düpedüz bir aldatmaca mıdır?

Açık ki, bu sorulara verilen cevaplar çok önemlidir. Bunlar 12 Eylül faşist-askeri darbesinden beri yanıtlanması gereken sorular olmakla ve bu sorulara verilen cevaplar sonuçta devrimci olmakla olmamayı, doğru devrimci taktikler benimsemekle benimsememeyi, halkın kurtuluş mücadelesini geliştiren güç olmakla faşist-sömürgeci rejimin bir uzantısı ve ajanı haline gelmeyi belirlemekte ve birbirinden ayırmaktadır. Bugün birçok gücün, değil 12 Eylül rejimine karşı mücadele etmek, ona en büyük hizmetleri sunan bir numaralı ajanlar haline gelmesinde rejim hakkında yapılan bu değerlendirmeler belirleyici rol oynamıştır.

Gecikmeli de olsa rejimin bugünkü ulaştığı şekillenme ile, "bu rejim faşist değildir", "bu bir ara rejimdir, askeri (militarist) diktatörlüktür, kısa sürede gidicidir, demokrasiye tekrar geri dönülecektir" diyenlerin demokrasisi gerçekleşmişe benzemektedir. Yedi yıldan beri faşist rejimin çeşitli biçimlerdeki uzantılığını yapan ve her fırsatta devrimci harekete saldırarak devrimi tasfiye etmeye çalışan bu güçler için artık sorun kalmamıştır. Bunu siyasal gelişmelerden, pratik olaylardan da görmek mümkündür. Rejimin TKP üzerinde bu kadar çok durması ve bir "TKP-PKK ilişkisinin" olup olmadığını, yine TKP'nin islami veya başka güçlerle ilişkisini bu kadar çok araştırması elbette boşuna değildir. Bunun tersi olarak da, TKP'nin PKK'ye karşı tutumunu kesin olarak ilan etmesi, bugünkü rejimin dayandığı politikalar (NATO, Türk-Yunan ilişkileri, Kürdistan politikası, vb.) üzerine görüşlerini sık sık açıklaması elbette anlamsız değildir. Bunların, birleşilebilecek bir "ulusal birlik platformu" arayışı olduğunu, işlerin bu düzeyde bir yakınlaşmaya vardırıldığını anlamamak için kör olmak gerekir. Ve zaten ister Türk, ister Kürt olsun, süreç uzadıkça mücadelenin şiddetine dayanamayarak cezaevlerinden yurtdışına kadar her alanda rejime teslim olan, onun ajanları haline gelen, bu temelde tasfiyeci grupçuklar oluşturarak devrimi içten tasfiye etme görevini üstlenen güçlerin durumunu burada belirtmek bile fazladır.

Bu güçlerin, böylesi anlayış ve yapıların artık tartışma gündemine bile alınamayacakları, bunların "burjuva demokratik" bir alternatif bile geliştiremeyecek kadar halk düşmanı ve faşizm yanlısı bir güç haline geldikleri açıktır. Elbette bunları bu noktaya götüren şey, başından beri rejime yaklaşımları ve rejim hakkındaki değerlendirmeleridir. "Ara rejimdir, gidicidir" belirlemesi boşa çıkınca, gitmek yerine faşist rejim oturtulunca "gidenler" kendileri olmuş, çok çeşitli biçimlerde rejime yaklaşarak onun uzantıları haline gelinmiştir.

"Sıkıyönetimin kaldırıldığı" ilan edilse de, bunun faşist-askeri diktatörlüğün karakterinde herhangi bir değişiklik olmadığı, bütün çarpıklıklarıyla ve zayıflıklarıyla birlikte örgütlendirilmiş bir rejim bulunduğu, yapılanın rejimin askeri yanını maskelemeye çalışmak için düpedüz bir yalancılık ve söz söylemekten öteye bir şey ifade etmediği açıktır. Türkiye'de 12 Eylül darbesi temelinde askeri-faşist bir diktatörlüğün örgütlendirildiğini, bütün çarpıklığına, zayıflığına ve çıkmazına rağmen bunun gerçekleştirildiğini belirtmek gerekir. Evren-Özal yönetimi, asker ve sivil faşist kliklerin birleştirilmesi olarak Türkiye'de burjuvazi için en uygun biçim olmuş ve bu yönetim altında Türk burjuva rejiminin faşist örgütlendirilmesi yapılmıştır. Türkiye'de rejim adına gerçek olan budur, partiler, seçimler, parlamento gibi incir yapraklarıyla bu rejimin ayıpları kapatılmak ve rejim maskelenmek istenmişse de, gerçekte bunlar birer incir yaprağı bile olamamışlardır. Eğer bugün yönetim arasında belli bir tartışma varsa, bu, rejimin değiştirilmesi üzerine değil, işleri yürütemeyen, başarısız kalan rejimin üst yöneticilerinin, kişilerin değiştirilmesi üzerine yapılan bir tartışmadır.

Geçen dönem içinde Türkiye'de faşist örgütlenme biraz başrısız, biraz da ustaca olmuştur. Onu başarısız kılan şey, rejimin Kürdistan'daki durumudur. PKK önderliğinde Kürdistan'da geliştirilen ulusal kurtuluş hareketi ve direniş mücadelesi 12 Eylül rejimine ağır darbeler vurmuş, onu zayıf düşürmüş, bütün vahşiliklerini ve zayıflıklarını ortaya çıkararak faşist rejimin örgütlenmesini çarpık ve güçsüz kılmıştır. Ama işlerin biraz da ustalıkla yapıldığını kabul etmek gerekir. Faşist rejim, yedi yıldan beri herşeyi çok açık, çok ağır ve toplumla alay edercesine yapmasına reğmen, ciddi bir toplumsal karşı koyuşla karşılaşmamış, böylesi gelişmeyi eritmeyi her zaman başarmıştır. Ve sonuçta bugün toplumun karşısına "eğer alternatif arıyorsanız Demirel'dir" diyerek, "Özal-Demirel tercihini" çıkartmayı bilmiştir. Burada her zaman vurguladığımız gerçekler kendisini çok daha açık göstermektedir. Türkiye'de sosyal-demokrasi adına ortaya çıkan güçlerin (SHP'lerin, DSP'lerin) faşizmin bir parçası olduklarından, görevlerinin halk muhalefetini faşizme kanalize etmek olduğundan artık kuşku duyan olabilir mi? Kendisini bunların kuyruğuna takan, her fırsatta bunların desteklenmesini ve böylece "demokrasiye geçilmesini" isteyen, bu konuda sürekli kitlelere çağrı yapan o sözde "sosyalistlerin", "komünistlerin", faşizmin soldaki uzantıları olduklarından, kitleler içinde faşizmin ajanlığını yaptıklarından ve ortaya çıkan mevcut durumun başsorumlusu ve suçlusu olduklarından kuşku duyulabilir mi?

Türkiye'de ekonomiden kültüre kadar yeniden örgütlendirilen rejimin karakterini, özelliklerini bilmek, bilinçli yaşayabilmek için zorunludur. Ortada her şeyi belirleyen ve devleti elinde tutan bir güç vardır ve devlet bu güç olmuştur. Bunu göremeyip de sararmış asma yaprağı gibi ortalıkta sallanan o sözde partileri, liderleri, mebusları bir güçmüş gibi değerlendirmek, şu yönetim, bu yönetim gibi yakıştırılan bazı adlarla gerçekleri anlamaya çalışmak ancak sahiplerini yanılgılar dünyasında bırakır ve faşist rejimin iyi bir hizmetçisi yapar.

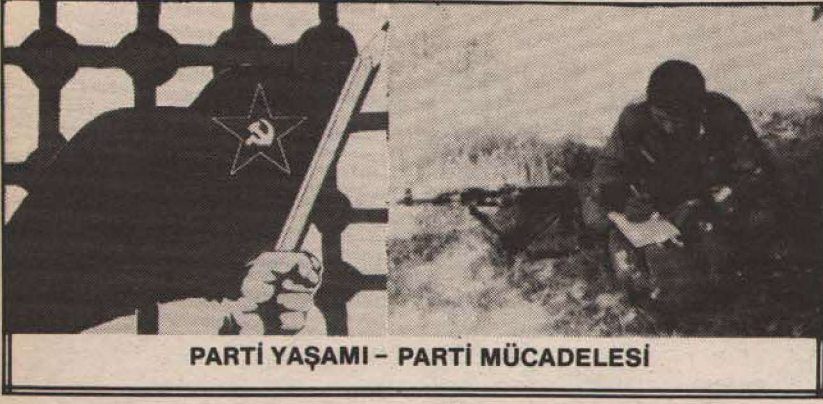
Türkiye'de faşist diktatörlük, devrimle yıkılıncaya kadar yaşayacak tek burjuva devleti olarak oturtulmuştur. Ekonomiden kültüre kadar toplumsal yaşamın tüm alanlarında bu böyledir. Emperyalizmin işbirlikçisi tekellerin ekonomik ve toplumsal yaşamdaki egemenliği, bu egemenliğin siyasal biçimlenmesi olarak sivil-asker güçlerden oluşturulan bir faşist-polis devletinin örgütlendirilmiş olması, her türlü ırkçı-şoven düşüncenin tek resmi düşünce olarak tüm topluma dayatılması ve bütün bunların bugün gerekli yasa ve kurumlarına kavuşturulmuşluğu son derece açıktır. Devlet, Özel Harp Dairesi başkanlığında bir faşist savaş makinesi olarak örgütlendirilmiştir ki, burada ad olarak "sıkıyönetimin" varlığı veya yokluğu artık hiçbir anlam ifade etmemektedir, hiçbir şeyi değiştirmemektedir. Başta "anayasa" olmak üzere, yönetim, ordu, polis, eğitim, vb. her alana ilişkin yasalar böyle bir devletin işlerliğini sağlayan hükümler, bütün sivil ve askeri kurum ve kuruluşlar böyle bir devlete hizmet eden organlar halindedir.

"Sıkıyönetim", genel anlamıyla yönetimin askeri karakterini ifade eder. Sıkıyönetimin kaldırılması askeri yönetimin son bulması anlamına gelir. Türkiye'de de "sıkıyönetimin kaldırılmasının" yönetime böyle bir görüntü verilmek istenmesi amacına yönelik olduğu açıktır. Ama faşist devlet, bir savaş makinesi, savaş devleti demektir. İçte topluma karşı azgın bir terör, savaş uygulaması, dışta başka uluslara yönelik işgal ve saldırı gücü konumunda olunması anlamına gelir. Türk devletinin de aynı konumda olduğu açıktır, Türkiye'de en azgın bir asker-polis terörü, Kürdistan'da kurumlaştırılmaya çalışılan bir özel savaş, İran, Irak, Suriye, Yunanistan ve Sosyalist ülkelere yönelik hazır bir saldırı gücü konumunda olmak bu devletin özüdür. Savaş da askeri bir eylem olduğuna göre, bu tür devletlerin, faşist diktatörlüklerin sivil ya da asker olmasını aramak, tartışmak anlamsızdır, boş bir demagojiden öte bir sonuç vermez. Bir kez bu tür örgütlenmeyi sağlayan bir devlette ise, "sıkıyönetimin" olması ya da olmaması bir söz olmaktan öte bir değer taşımaz.

Türkiye'de en somut olarak son on yıldır, yaşananlar bu gerçeği çok açık bir biçimde göstermektedir. 1978'den beri ilan edilmiş olan "sıkıyönetim" ve 12 Eylül faşist-askeri darbesi altında faşist-askeri bir diktatörlüğün örgütlendirilmesi gerçekleştirilmiştir. Hem de bu, bir "özel savaş" yönetimi olarak şekillendirilmiştir. Oluşturulan polis yasası temelinde polisin örgütlendirilmesi buna göredir. Ordu, bu temelde ve Kürdistan'da yürütmekte olduğu savaş içinde yeniden örgütlendirilmiş, her türlü yaşamı yöneten (Kürdistan'da bütünüyle) bir yönetim ve yürütme gücü olarak şekillendirilmiştir. Özellikle 15 Ağustos 1984'ten beri Kürdistan'da ordunun ve bir bütün olarak yönetimin savaşa göre ve bir savaş yönetimi olarak örgütlendirildiği açıktır. Eski ordu örgütlenmesi değiştirilerek "cephe komutanlıkları", "tali bölge komutanlıkları" düzenine geçilmiş, siyasi ve askeri yönetim buna göre şekillendirilmiştir. Bugün Kürdistan'da beş tür savaş kuvvetinin bulundurulduğunu bizzat yönetimin kendisi açıklamaktadır. Faşist ordunun üçte ikiye yakını Kürdistan'da ve savaş içindedir, "özel timler" denilen kontr-gerilla birlikleri, ajan-milis çeteler, muhbir gücü ve jandarmadan oluşan bir savaş kuvveti vardır. Buna özel savaşın birer kolu olarak örgütlenen ekonomik ve propaganda faaliyetlerini de eklemek gerekir. Bütün bunlar günlük pratikte yaşanan ve devletin resmi yönetmelik ve talimatlarıyla belgelenmiş olan gerçeklerdir

Bugün, faşist-sömürgeci Türk devleti ile PKK önderliğindeki Kürdistan halkı arasında Kürdistan sathında amansız bir savaşın sürmekte olduğunu, halka ihanette tüm sınırları aşmış olan güçler dışında, yadsıyacak hiç kimse dünyada yoktur. Bu savaş, günlük süren gerilla eylemleriyle hızlı bir gelişme içinde bulunmaktadır. Türkiye'de devlet örgütlenmesi ve oluşturulan tüm politikalar, Kürdistan'daki bu savaşa göre şekillenmektedir. Yani kısaca Türk devletinin yapısı bir savaş devletidir ve bu yapı sürekli yetkinleştirilmeye çalışılmaktadır. Devletin bir savaş gücü, yönetimi olarak örgütlendiği bir yerde ise "sıkıyönetim" denen olayın geri bir düzeyi arzettiği veya savaş yönetiminin "sıkıyönetim" denen şeyin daha da geliştirilmiş ve sürekleştirilmiş biçimi olduğu açıktır. O halde, Türkiye'de "sıkıyönetimin kaldırılması" olayı, rejimin askeri yanının ortadan kaldırılması değil, sürekli bir askeri yönetimin, bir savaş gücü olarak

Devamı 22. sayfada

PARTİ YAŞAMI – PARTİ MÜCADELESİ

50 Yıllık Çabanın Sonu Fiyasko

FİYASKOYU YARATAN ULUSAL KURTULUŞÇU DİRENİŞİMİZE KARŞI DERSİM'DE BÜYÜK SÜRGÜN

Dersim Mektubu

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Ülke genelinde yaşanan gelişmeler sömürgeciliği erkenden tedbire sokuyor, kendileri için emin gördükleri Dersim alanındaki gelişmelere karşı da genelde olduğu gibi, Dersim'de de dayanaklarını, ajanlarını harekete geçiriyor, komplolara, geçerli bazı tezlerle ajan örgüt oluşturmalara, düşünceleri ne olursa olsun dışımızdaki grupçukları Hareketimize karşı birleştirmeye gidiyordu. Dersim halkının gerçek kimliğine kavuşmasını engellemek, çeşitli gruplar içine giren nitelikli unsurların harekete kayışını önlemek, ulusal kurtuluş hareketinin Dersim'de şekillenmesinin önüne geçmek, Dersim'i Kemalizmin üssü ve "sağlam kalesi" olarak merkez almak, ve bu merkezden haretketle kuzey-güney çelişkisini geliştirmek, kuzeyi güneye karşı çıkarmak vd. nedenlerle Dersim özgülündeki bütün güçleri birleştirerek Hareketimize saldırttı düşman. Nasıl ki, bugün KUKM'ni engellemek, kendi gerçek yüzlerini gizlemek için ilkesiz, kuralsız, koşulsuz olarak Avrupa'da en zıt güçler bir araya gelebiliyorlarsa, o dönemde de aynı şekilde bir araya geliyorlardı. Örneğin Kürdistan halkı adına yola çıktığını söyleyen "Kawa", Kürdistan gerçekliğini tanımayan, ipleri MİT'in elindeki "HK" ile birlikte fiili saldırılarda bulunuyordu. Direkt saldırılara girmeyen bazı gruplar ise bunları dıştan destekliyorlardı. Bu saldırılarda Hareketimizin onlarca kadrosu katledildi.

Dersim özgülünde Kemalizmin sosyal-şovenizm biçiminde varlığı ve saldırıları çeşitli biçimlerde 1985'lere kadar devam etti. Yeri geldiğinde bunları tekrar işleyeceğiz.

Dersim'de; (KUKH'ne karşı geliştirilmek istense de burayla sınırlı kalmadı) çıkarılan bir güç de "Tekoşin"di. Hareketimizin özelde Dersim'de gelişmesini önlemek, özelde ve genelde ulusal kurtuluş mücadelesine karşı çıkarılmak için bizzat MİT tarafından örgütlendirilen "Tekoşin" hemen hemen Hareketimizle aynı düşünceyle hareket ediyor, kemalist tabakaya dayanarak, kemalist bir "ulusal hareket" çıkararak, KUKH'ne karşı vuruşturmak istiyordu düşman. Ancak birçok saldırı ve komplo girişimlerine rağmen, ne çevre oluşturabildi ve ne de gelişebildi. Ancak Hareketi uzun zaman çok ciddi uğraştırdı.

Yine aynı dönemde bazı ajanların aracılığıyla Hareket içinde fuhuş geliştirilmek istendi. Bununla, Hareket yozlaştırılacak, hedeflerinden saptırılacaktı. Öyle ki kısa sürede bir örgütçük oluşmuş, bunlar aralarında ve etkileyebilecekleri zayıf yapılar arasında bölgenin ileri gelen nitelikli kadrolarına ajan demeye başlamışlardır. Bunlar tarafından örgüt içinde tutarlı olarak gösterilenlerin tümü sonradan ya ajan çıktı, ya da ihanet etti. Bunların çok cüretkar çalışması erkenden yakayı ele vermesine yol açtı ve bunların tümü Hareketten zamanında uzaklaştırıldı.

Genelde, Hareketimize saldırtılan feodal-kompradorlar, faşist milisler yoktu. Reformist milliyetçilik tutmamıştı. Bunların görevi bahsedilen güçlere atfedilmişti. Bu yoğun saldırılar altında ve bölge örgütünde —bölge örgütü içinde— yer alanlar ve bu yetmezlikte rolü olanlar sonradan hain çıktılar. Şahin, Yıldırım, A. Gündüz, E. Değirmenci, M. Güngöze, H. Yeşiltaş gibileri Parti politikasını uygulayamayınca, ya da yanlış uygulayınca —Hareket zorlandı— politik yetmezlik Hareketimizi zor duruma soktu. Hareket, bölgede dağılma durumunu yaşıyordu.

Bu dönemde geliştirilen bir provokasyon olayıyla sömürgeciler Dersim'de de sıkıyönetim uygulayarak orduyu harekete geçirdiler. Geniş tutuklamalar yapıldı. "PDA" ajanlığı, "Aydınlık" gazetesi aracılığıyla isim ve adres vererek yapıyor, "HK" başta olmak üzere bütün "halkın sülalesi" gruplar, olaylar yaratıyor, gelen polis ve askerle birlikte —kendileri silahlı oldukları halde—, "İşte Apocular" diyerek sempatizanları, kadroları, hatta taraftarları yakalatıyorlardı. Okullara giden çevreleri, "eğer vazgeçmezseniz okula gelmeyin" diye dövüyor, gelen polise,"Apocu" diyerek tutuklatıyorlardı. Birçok yerde, "faşist olun, Apocu olmayın" denmiştir. Şehirlerde Hareket dağılıyordu. Kırsalda bu güçlerin etkin oldukları köylerde silah kullanarak (milis gibi) elemanlarımızı köylerine sokmuyor, o köylerdeki taraftarlarımız üzerine baskı uygulayarak uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Bu çok yönlü saldırılar halkı da etkiliyordu. Halk, "diğerleri neden hepsi birden Apoculara karşıdırlar" diyerek ikirciklenıyor, soğuyordu. Yönetici örgütün politik yetmezliği bununla birleşince Hareket zor bir dönem yaşıyordu.

Ülke genelindeki kazanımlara, gelişmelere karşı yönetime gelen faşist cunta kendisi bölgedeki dağılmanın önüne geçti. Çünkü saldırıları direkt eline almış, görevlendirdiklerine artık rol düşmüyordu. Bu bakımdan bütün bu oluşumlar dağıldı. Direkt düşman saldırıya geçti.

Bu dönemde rol verilenler ajanlar oldu. Örgüt başındaki alçakların —sonradan ihanet ettiler— bu dönemde geliştirmek istediği yozluk, kadro ve savaşçıların militan direnişçiliğine çarptı. Kişisel direnişler, örgütsüz de olsa vurulan ajanlar; Delil'den Azime'ye kadar düşmana teslim olmayarak Parti düşüncesine sadık kalan militanların yarattığı kahramanlıklar, halkın gerçekleri kavramasına yol açtı. Geri çekilme döneminde ve gelişitirilen ihanetlere karşı bu direnişlerin belirgin rolleri vardır.

Dersim'in kemalist beyinlerini temel alan bir diğer çıkış da, ihanetti. Düşman kendisi için elverişli olan bu zeminde böyle bir çıkış için gerekli malzemeyi kısa sürede buldu. Şahin-Yıldırım şürekası, önceden belli adımlar üzerinde gelişen ihaneti, "Kemalizmin şahlanışı" olarak 81'lerden sonra hortlattılar. Başta cezaevlerinde geliştirilmek istenen ihanetle ulusal kurtuluş doğrultusunda direnişin önü tıkanarak Hareket teslim alınacak, dışarda gelişen direnişe karşı Dersimcilik adına Kemalizmin özü çıkarılarak, Dersim merkez yapılarak kuzey, güneydeki mücadeleye karşı çıkarılacaktı. Cezaevlerinde Partimiz ve çizgimiz en ileri şekilde temsil edilerek görkemli direnişler yaratıldı. Hem cezaevlerinde ve hem de dışarda-Parti içinde devrimci düşünceye bağlı kalarak, Dersim'in gerçek özünün, İbrahimlerin, Azimelerin... yine A. Haydarların (Mehmet ÖZGÜL), Delillerin (Kazım YETİM) şahsında direnişlerin en görkemlilerinin açığa çıkmasıyla ihanet yerle bir edildi.

Geri çekilmelerin ardından yeni dönem mücadelesine gelindiğinde Dersim üzerinde oynanan oyunlar hiç de az değildi. General olan vali K. Güven özel olarak Dersim'e gönderilmişti.

Merkezden yönlendirilen bir politika uygulandı K. Güven tarafından. Siyasal faaliyete oldukça ağırlık verildi. Bildiri, broşür, gazete, kitap, dergi, afiş, çağrı vb. kullanılarak yaygın olarak Kemalizm propaganda edildi. Bütün daire amirleri, memurları, muhtarlar, öğretmenler aracı olarak kullanılmak istendi. Dini faaliyete yönelindi. Yapay olarak sünnilik geliştirilerek alevilerin tepkisi çekilmek, suni bir çelişki geliştirilmek istendi. Yeni bir asimilasyon ya da devşirme aracı olarak 6-7 yaşında çocuklar alınıp batıda imam hatip okullarına gönderildi. Okullarda ders kitapları değiştirildi. Okullarda din derslerinde namaz kılma, zorunlu kılındı. Yatılı bölge okullarına binbaşılar, diğer orta dereceli okullara polisler, subaylar gönderildi. Lise ve lise dengi okullara, fuhuşu geliştirmek için bayan polisler öğretmen olarak gönderildi. Tunceli-spor vb. spor kulüpleri kuruldu. Yaşam boyu spor —vali de içinde— yapıldı. Ana Fatma gibi merkezler kurularak fuhuş geliştirilmeye çalışıldı. Eroin, esrar kullanımı geliştirilmeye çalışıldı, içki-kumar yaygınlaştırıldı. Ajanlık geliştirilmek istendi. Nüfusun onda biri sivil polisti. Sokakta, kahvede, okulda polis halkın içine sokuldu, denetim sağlanmaya çalışıldı. Gençlik çeşitli biçimde bölgeden uzaklaştırıldı. Milis için hazırlıklar yapıldı.

Bütün bunlar cunta sonrası ve yeni mücadele dönemimizde geliştirilmek istenenlerdi. Bu sürede ihanetçiler serbest bırakıldı. Avrupa'dan yine Dersim'in kemalistçiliğinden kaynaklanan provokasyon aktarılmak istendi. Örgüt mesuplarının ailelerine yüklenildi. Sürgünler yapıldı. Ve bunların hepsinin üzerinde baskı, işkence, tutuklama, ağır cezalar ve ekonomik soygun yaşanıyordu.

Yeni dönem mücadelesi, hatalarıyla, yetersizlikleriyle bölgede de gelişiyor, gelişen mücadele sömürgeci oyunları peşpeşe boşa çıkarıyordu. Bu dönemde yeniden sosyal-şovenizmden medet umuldu.

Geçmişteki sosyal-şoven güçlerin varlığı yoktu. İpleri devletin eline geçenler, devrimi tasfiye göreviyle görevlendirilmiş, bunun için gerekli olan alanlarda konumlandırılmıştı. İrili ufaklı birçok güç-oluşum dağılmış, yok olmuştu. Sadece bir ilçe çevresinde yerel bir örgüt konumuna düşmüş, PKK'nin, bir bölge örgütü kadar gücü olmayan, buna rağmen kendisine ısrarla Türkiye proletaryasının temsilcisi, "partisi" yaftası yakıştıran "Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu"yla gerillacılık uyguladığını söyleyen "TKP-ML" vardı. Türkiye proletaryasının ihtilalciliğine, kahramanlıklarına karşın "öncü" olanların sefaleti budur işte. "Devrimci Komünistler", "Marksist-Leninist Komünistler" olarak kendilerini adlandırmaları bu sefaleti yansıtıyor ve bunlar haklı olarak komünistliklerinden kuşku duyduklarından kendilerini böyle adlandırıyorlar.

"TKP-ML" sözkonusu ilçenin çevresinde dolaşıyor, köylerde yatıp kalkıyor, düğünlere gidiyor, halk böyle bir "devrimciliğe" karşı hoşnutsuzluğunu belirttiğinde, bulunan bir "ajanı" gerillalar cezalandırıyor, bununla halk sinip tepki göstermiyor, bu böyle sürüp gidiyordu. Bizim geri çekildiğimiz dönemde "kaçtılar, bittiler, bir daha dönmezler" diyorlar; bunun için de, geçmişte "PKK ajan örgüttür" belirlemesini değiştirerek, "halk saflarında 'milli burjuva' hareket" düşüncesine ulaşmışlardı!

Bölgeye müdahale edilirken, bunları ciddiye almıyordu düşman. Sadece isabetli ihbar aldığında yöneliyor, kaçak hareket tarzı yüzünden de düşman sürekli isabetli bilgi alıyor, darbe vuruyordu.

Bölgeye geldiğimizde düşünce birlikleri yoktu. Sözümona taktik üzerine tartışıyorlardı. Ama dahiyane(!) bir bakışla, "Devrim durumu yok, devrim koşulları ortadan kalkmıştır" diyorlardı. Devrim koşulları yoksa bu ne "gerillacılıktır"; dağıtılan bildirilerde, "... gerilla alt bölgesi" neyin nesi oluyordu? Bunu cevaplayamıyor, hala netleşmediklerini söylüyorlardı.

İlk bölgeye gelişimizde cephe, eylem birliği çağrısıyla yaklaştık. Açık açık, "Siz çok güçlüsünüz, bizi eritmek için cepheyi dayatıyorsunuz" diyorlardı. Bu durum kendilerine, düşüncelerine karşı güvensizliği yansıtıyordu. Ama eylem birliğine yaklaştılar. Biz bunu cephenin ön adımı olarak alıyorduk. Belli ilkeler ve çalışma tarzı üzerinde anlaşmaya varıldı. Hazırlanacak bildiriyle eylem birliği ilan edilecekti.

Tam bu dönemde cezaevlerinden adamları çıktı! Avrupa'daki gelişmeler yaşandı. Güneyde mücadele hızla gelişiyordu. Bölgede lehimize güçlü gelişmeler vardı. Cemşit diye bir elemanları, Hareketimize —silahıyla birlikte— geçmek istiyor, birkaç ileri düzey adamları bizimle görüşmek istiyordu. Semircilik gündemdeydi. Bunlardan ötürü yeni bir "dahiyane" değerlendirmeyle eylem birliğinden vazgeçtiler.

"PKK, Sovyet sosyal-emperyalizminin güdümüne giriyor", "Suriye'de barınmak için buradaki Kürdistan parçasını bu ülkeye peşkeş çekiyor", "PKK'de demokrasi yoktur, örgütten ayrılanlar vuruluyor", "Güneyde geliştirilen eylemler karşı-devrimci eylemlerdir" vb. belirlemelerle PKK yeniden karşı-devrimci olarak değerlendiriliyordu.

Bölgede faaliyetlerimizin gelişmesi ve yoğunlaşması, halkın devrimci çalışmalarımız etrafında saf tutması "Partizan"ı sıkıştırıyor, gittikleri her yerde halk tepkiyle karşılıyordu. Artık ajanlıkla suçlayıp susturması, baskı uygulaması mümkün olmuyor, bunlara karşı çıkan kitleler Partimiz etrafında saf tutuyordu.

1985 eylemsel atılımıyla bu güç, çok sıkışmıştı. Bölgeye gelmiş 15 civarında "Dev-Yol"cu silahlarını gömerek kaçtı. Sıkışan "Partizan", yeni başa geçenlerin tehlikeli yönelimleriyle çok olumsuzlaşıyor, devrime, devrim değerlerine saldırmaya başlıyor, devrimde ileri sosyal yaşamla(!) —belli oranda sömürgecilikçe tahrip edilmiş— kız-erkek köylü

Devamı 21. sayfada

TÜRK SOLUNUN TARİHİ, BOL DEMAGOJİ İLE YÜKLÜ DERİN BİR ÖRGÜTSÜZLÜK, EYLEMSİZLİK VE TASFİYECİLİK TARİHİDİR

Altmış yılı aşkın, küçümsenemeyecek bir tarihi geçmişe sahip olan Türkiye sol hareketinin günümüzde içinde bulunduğu içleracısı durumu izah edebilmek, bunca yıldır neden bir arpa boyu yol alamadığına açıklık getirebilmek ancak ve ancak bu hareketin bazı tipik özelliklerini ortaya koymakla mümkün olacaktır.

Eğer benzeri aranırsa, Türkiye solu kadar örgütsüz ve eylemsiz bir sol hareket tarihine rastlamak mümkün değildir. Tarihinin hangi aşamasına bakılırsa bakılsın bu sol, bol laf kalabalığı yapmış ama hiçbir zaman örgütlenememiş ve kitleleri de örgütlememiştir. Bunun da ötesinde her dönemde, burjuvazinin kendi üzerine biraz yürümesi durumunda mevcut konumunu bile korumakta her zaman aciz kalmış, boyun eğmiş, uzlaşmış ve tasfiye olmuştur. En belirgin özellikleri demagoji, örgütsüzlük, eylemsizlik ve tasfiyecilik olan bu solun durumuna TKP, Dev-Yol ve en son olarak da Sol Birlik pratikleri en somut örnekleri oluşturmaktadır. Bunlar ve bir yığın grubun durumundan da anlaşılıyor ki, bu "sol" aslında, Türk burjuvazisinin yükseliş ve daha sonra iktidara hakim olma ve bugün de tekelci-işbirlikçi iktidarının çürüme aşamasında, önemli bir rol oynamıştır ve oynamaktadır. Bu rol, kendi emekçi halkını veya adına konuştuğunu iddia ettiği proletaryayı, en kritik anlarda, özellikle de direnmenin ve eylemin en amansızca geliştirilmesi anında bırakıp kaçmak ve burjuvazi ile en tehlikeli ve kirli tasfiyeci ittifaklara girmektir.

Konu biraz daha açılacak olursa, ortam sınırlı bazı demokratik hakların kullanılmasına müsait bir ortam olduğunda bunların ne yapması gerekirdi? Belli ki yapılması gereken, doğru bir devrimci anlayış, program, taktik tespit etmek ve bu ortamı kitlelerin örgütlenmesi ve demokratik gösteriler için kullanmaktı. Elbette sürekli bir barış ortamı olmadığına veya devrim barışçıl bir mücadele temelinde gelişmeyeceğine göre, yine, faşizm de Türk burjuva devletinin kuruluşunun daha ilk aşamasında bünyesinde gizli ve zaman zaman da açığa çıkan bir özelliği olduğuna göre, hazırlıkları buna göre yapmak şarttır. Diğer bir deyişle, faşist teröre karşı devrimi geliştirmek ve örgütlemek, devrimin şiddetini ortaya çıkararak örgütlenmeyi bu konuda derinleştirmek gerekmektedir. Bu temelde, faşizm daha açık ve her yönüyle topluma hakim olmaya başladığında, sonuna kadar devrimci örgütlenme, eylem ve direnmeyi esas almak bir devrim görevidir. Gerçek böyle olmasına rağmen, Türkiye solu ne yapmıştır? Bu sol, sınırlı bir demokratizm veya bazı icazetli adımlar atma olanağı ortaya atıldığında tümü ile gevşemiş, burjuvazinin çağrılarına cevap vermiş ve koşar adımlarla onunla dostluk kurmaya çalışmıştır. ışte bir M. Suphiler olayı; kemalist burjuvaziden medet uman ve çağrılarına koşarak gelen Onlar katledildiler. İşte 12 Mart gerçeği; 12 Mart öncesinde 27 Mayıs anayasası vardır. Bu anayasa sınırlı bazı haklar tanır, bunlar esas alınarak devrimcilik yürütülür ve sonunda yine katliama uğranılır. 12 Eylül öncesi ve sonrası durum ise daha yakından bilinmektedir. Bütün bu olaylarla ortaya çıkan nedir? Birincisi, devrimin kurbanları; ikincisi ise, geriye kalanların tasfiyeciliğidir. Kısacası bu sol çok kuru gürültü çıkarır, demagoji yapar, ama asıl olan bir şeyi asla yapmaz, bu da devrimci örgütlenme ve eylemi geliştirmedir. O, vebadan kaçar gibi devrimin bu canalıcı sorunundan kaçar, bunun pratik çalışması içine girmez. Bu sol, iş devrimci örgütlenme ve eyleme geldiğinde durur. Burjuvazinin saldırı hamlesinde, o, örgütlenme ve eylemden daha da uzak durur. Bunun yerine işin lafzına dalar; geçmişi inkar eder, sağ bir şekilde yorumlar ve geçmişin devrimci özelliklerini suçlar. Bu konuda özellikle 12 Eylül sonrası pratikler daha da belirgindir. Bunlar devrimci olana "maceracı" derler; her türlü demagoji ve sağ yorumla direnmecilik kaba ve ince biçimler altında inkar edilir. Bunların yerine olumsuzluk, tasfiyecilik ve burjuvazi ile uzlaşma yanları öne çıkarılır. Bu konuda işte TKP tarihi, 12 Mart sonrası devrimci gençlik hareketi ve özellikle Dev-Yol pratiği... Ve işte bugün de aynı hareketlerin daha da karikatürünün karikatürü olmuş türlerinin yaşadığı gerçekler... Kısacası Kemalizm bu solun elinden politika ve örgütlenmeyi almış ama ağzına kocaman bir dil takarak, ona bol bol demagojik tahribatlar yaptırmış ve yaptırmaktadır.

Konunun daha da somutlaşması açısından bu solun yarattığı kişilik özelliklerine de değinmek gerekmektedir. Bu kişilik her şeyden önce, göbekten burjuvazisine bağlı, onunla tümden bağlarını koparmaktan korkan, gıdasını Kemalizmin fikir artıklarından almış, şoven, örgütsüz ve yarı aydın veya aydın görüntüyle hareket eden bir tiptir. Bu tip, sosyalizmin lafzında ustadır, iyi bir laf kalabalığı yapar. Dünyanın her ülkesine ve olayına tahlil getirir; şu veya bu ülkedeki küçük bir olayı bile nedenleri ile ortaya koymaya çalışır; ama hiçbir zaman Türkiye devriminin sorunlarını gerçekçi bir tarzda ele almaz, örgütlenme ve eylem görevlerini net bir şekilde ortaya koymaz. Bu tip, burjuvazisi karşısında korkak; örgütsüz ve bilinçsiz, kitleler karşısında sahte bir pehlivan veya önder taslağı geçinmeye çalışır. Sahtelik, ikiyüzlülük ve kişisel çıkar endişesini devamlı yaşama; ve hatta bir grubun, bir örgütün kaderini buna göre biçimlendirme bu tipin önemli özelliklerindendir.

Bu tip, aydın özelliklere sahiptir, o nedenle bazı kişisel yetenekleri sözkonusudur. Bir yazar veya iyi bir konuşmacıdır; ve onun en çok güvendiği de bu bireysel yetenekleridir. Bunun için de bireycilik, kollektif olamama, kendi bildiğini okuma bu tipin adeta bir fobisi durumundadır. Bu aydın bireycilik ve belirtilen bazı yeteneklere sahip olması onu birçok konuda kurnaz yapmıştır. Özellikle devrimin canalıcı sorunlarına girmeme, buna teğet geçmede gerçekten usta bir yeteneğe sahiptir. Dönem örgütlenme ve eylemi dayatır, o, ideolojik tartışma ve çalışma yürütür. Dönem, direnme, direnmenin çeşitli biçimlerini geliştirmeyi dayatır, o, sosyalizmin teorisini tartıştırır; doğrular ve artık ilkesel olmuş gerçekler üzerinde demagoji yürüterek zaman geçirmeye, somut ve güncel devrimci pratik görevleri taliye düşürmeye çalışır. Bu tipin en önemli özelliklerinden biri budur. O, günün acil görevlerini taliye alır, aldırmaya çalışır, bunun yerine ya geçmiş süreci geçirmeye ya da sahte tartışma platformları koymaya çalışır. Onun gündeminde güncellik ve güncel devrimci pratik görevler, bunun yürütülüş biçimi, planı, programı yoktur. O, ısrarla bundan uzak durur. Ya artık ilkesel olmuş doğruları tartışarak, ya da, çok uzakta bulunan, örneğin komünizm aşamasına ait sorunları gündeme alarak, proletaryanın güncel devrim, örgütlenme ve eylem görevlerini unutturmaya, bunları gözden kaçırtmaya veya üzerini örtbas etmeye çalışır. Bu tip, süreci hep geriden, hep sağdan izler; açtığı demagojik tartışmalarla bunu yapar. Onun için her sürecin temel çalışması değil, adeta bütün süreçlerin tek bir çalışması varmış gibi hareket eder. Bu da ağırlıkta araştırma-inceleme, ideolojik tartışmadır. O, bulunduğu her ortamda, tartışma açar, tartışmaya çeker, ama niçin? Çünkü elinde ve dilinde yetenekleri vardır ve ancak bununla varlığını hissettirebilir. Fakat bu tartışması eylem ve örgütlenmeyi de yaratmaz. Bir tatmin aracı, aydın-seçkin özelliği konuşturma ve tasfiye pratiğidir bu tartışmalar. Bu nedenle, açtığı her tartışma, pratiği durduran, kaosu daha da derinleştiren, bölünme ve ayrılıklar yaratan bir pratik ortaya çıkarmıştır. Özellikle 12 Eylül sonrası, bu tipin tartışma, gözden geçirme adı altında devrim potansiyelini nasıl erittiği, nasıl örgüt dağıtıp tasfiyecilik geliştirdiği, özellikle Dev-Yol örneğinde çok somut biçimde görülmüştür.

Bu teğetçi, canalıcı olanı gözardı ettirmeye çalışıcı Türk sol kişiliğinin manevracı özellikleri de vardır. Bu manevracılığı burjuvaziye, onun taktiklerini boşa çıkarmaya yönelik değil, devrimin canalıcı taktiğine, örgütlenme ve eylemliliğine girmemek içindir. Her şeyi yapar; konuşur, tartışır, slogan atar, söz verir; sağından solundan geçer, önünden arkasından gider, ama hiçbir zaman örgütlenmeye girişmez. Dünyada belki de bu tip kadar devrimci örgütlenme hattından korkan, örgütlenme yeteneklerinden yoksun başka bir sol tip yoktur. Kemalizm, özellikle örgütlenmede, onu çok yoksul bir duruma sokmuştur. Örgütlendiğinde ise, her zaman ya sağ reformist, ya da sol sekter bir çizgi tutturmuş, sonuçta işbirlikçi-uzlaşıcı bir örgütlenmeye dönüşmüştür. Zaten bu tip, hiçbir zaman özgüce güvenmemiş, bağımsız bir örgütlenmeye gitmemiştir. Ya Türk liberal burjuvazisine bağlı örgütlenmeler, ya da dünyada şu veya bu merkeze bağlı örgütsel yapılara yönelmiştir. Kemalizm onu, aslında çok güçsüz-halsiz bırakmış, bu nedenle o, hiçbir zaman kendi ayakları üzerinde yürüme gücü ve cesaretini kendinde görmemiş, dış desteklere dört elle sarılmış, onların bir uzantısı ve papağanı durumuna gelmiştir. Bu anlamda bu tip ya Moskova'ya, ya Pekin'e, ya Tiran'a, ya da liberalizme yaslanmış, bunların hayranı ve propagandacısı olmuştur.

Gerçekten bu tip, halkına ve kendi proletaryasının devrim yapabileceğine hiçbir zaman inanmamıştır. Aslında devrime köklü bir inancı yoktur. Sınıf mücadelesi onu biraz devrime bulaştırmış, o, bol laf öğrenerek, demagoji üstüne demagoji yaparak, solculuk yürütmeye çalışmıştır. Propaganda ve dış görünüşünde halkçı, proleter devrime tutkun gibi görünür. Kendisine böyle bir süs vermede bu tip ustalaşmıştır. Yıllardır, bu usta yanıltıcı ve demagojik görüntüsü ile halkını ve proletaryayı aldatmıştır. Halkın sorunlarına hep sahip çıkar görünmüştür, ama gerçekte, halkın sorunlarını ve acılarını bilmemektedir. Halkçılık edebiyatı kuvvetli ama, halk devrimciliği özellikleri çok zayıftır. Bunun içindir ki, halkın gerçek öncü örgütünü ve eylemini değil, seçkin aydınların tartışma kulüpleri niteliğindeki örgütler, gruplar ve grupçuklar oluşturur. Seçkin aydın özellikleriyle, yaşam, propaganda ve örgütlenme tarzıyla aslında halktan kopuktur. Halk saflarından çıkan olsa da, halkla birleştirmediği aydın özellikleriyle ondan uzaklaşır, seçkin küçük bir grup yaşamını aşmayan bir yaşam tarzı tutturur.

Bugün, geçmişi reddeden ve tarihi kendinden başlatan Türk sol tipine bakıldığında, özellikle adı sanı çıkmış ünlülerinin her biri Türkiye proletaryasını ve sol hareketini kendine mal eder, kendisi ile başlatır, merkezine kendini koyar. Evet, bu tip ukala ve her zaman kendini dünyanın merkezine koyan bir kişiliktir. Basitlik ve hafiflik bu tipin demagojisi ile birleştiğinde, dışa çok şey bilen, çok şey vaadeden bir görüntü yansıtır. Konuştuğunda büyük iddialarda bulunur, derin bir felsefik olur ama pratiği ve örgütlenmesi bir hiçtir. Evet bu tip, örgütlenmede bir hiçlik yaşar, bu yeteneği yoktur. İddiaları, lafları, üslubu çok tumturaklıdır, ama direnme, eylem ve örgütlenmede bunun kadar yeteneksiz ve cüce başka bir tip bulmak olanaklı değildir. Pratiği böyle olmasına, örgüt, eylem ve direnmede bir yoksul durumunda bulunmasına rağmen, büyük iddialardan ve özellikle proletaryanın öncüsü olduğu, olacağı iddiasından asla vazgeçmez. Gerçeği yoksul, sefil ama iddiası büyüktür. İşte bu tipin tehlikesi burdan gelir. O, küçük-burjuva aydın ve özellikle Kemalizmin etkisi ve kültürü ile büyümüş olmasına rağmen, kendi adına konuşmaz, proletarya adına konuşur. Yani, proletaryayı önderlikte çarpıtır. Türk sol tipinin en büyük günahı budur. O, her dönem ve fırsatta proletaryanın bilincini ve özellikle örgütlenme ve eylemini çarpıtmış, bunu gözden düşürmeye çalışmıştır. Halka ve proletaryaya sahte bir umut vererek, aslında onu aldatma, bu tipin adeta sanatıdır. Bu tip aldatır, kurnazdır, dilini bunun için iyi kullanır, umut bağlattırır, kurnaz hareket yapar, fakat kendine bağlanan umutların karşılığını vermez. Ya tasfiyeyi getirip dayatır, ya bırakıp kaçar, ya da hareketi kendi yaşamına göre biçimlendirip var olan olanakların üzerine oturur.

Türkiye halkı ve proletaryası yıllardır bu tipin sahtekarca yansıttığı görünüşe umut bağlamış, ama hiçbir zaman umudunun karşılığını alamamıştır. Bu tip, gerilik ve bilinçsizliklerden de ustaca yararlanarak sürekli kendi cüce gerçeğini gizlemeye çalışır. Korkaktır, kendine cesur bir görüntü verir. Bireycidir, kollektivizme çok açılmış gibi davranır ama aslında bir jandarmadır. Örgütsüz ve plansızdır, ama çok örgütlü ve planlı hareket ediyormuş gibi görünür. Halkçılık propagandası, proletaryanın mücadelesi ağzından eksik olmaz, ama aslında halka ve proletaryaya çok yabancı ve bunların gerçek taleplerinden, yaşamlarından habersizdir. Çok ağırbaşlı gibi görünür, aslında devrim sorunları karşısında hafif ve alaycıdır. Çok bilen gibi hareket eder, ama sürekli bir kafakarışıklığını yaşar. Bu tip, bastırmacı, kariyeristtir; ne yapar ne de yapılmasına müsade eder. Yapılmaya çalışıldı mı, demagoji ve kafakarışıklığı ile bozmaya, ilerleyeni ayakoyunlarıyla durdurmaya, karşıdakini yöntem hatasına düşürmeye çalışır. Örgütlenme ve eylemde, önderlik ve örgütsel yönetimde iktidarsızdır, ama kendine sevdalıdır. Dil gücüne, kalem yeteneğine ve demagoji sanatına güvenerek öne çıkmaya, hakim olmaya çalış. İnsanların, emekçilerin, işçilerin beynine okur, elini tutar, ayaklarını bağlar; kişiyi, örgütü ve bir halkı olduğu yerde tutma, gelişmelerin sel gibi akıp-gitmesini engelleme, bu tipin büyük bir tahribatıdır.

Bu tip, tarihi boyunca, proletaryanın gizli örgüt ve legal mücadele biçimlerini, yani illegalizmle legalizmi sürekli birbirine karıştırmış, devrimciler örgütünü, kitlenin örgütüyle birleştirip koordineli bir yürütülüşünü sağlayamamış, özellikle legalizm ve kitle örgütü içinde erimiştir. Aslında, nasıl bir örgüt anlayışına sahip olduğu da belirgin değildir. Ancak o, kısmi legal olanakları her zaman abartarak ve burjuvazinin "demokrasisinden" medet umarak, kendisini ve örgütünü, legalleştirmeyi bunun için gizli örgütü tümü ile burjuvazinin denetimine açık hale getirmeyi hedef almıştır. Niyeti ne olursa olsun, bu tipin örgütsel alanda pratiği, gizli devrimciler örgütünü legalleştirme, düşmanın denetim ve sızmasına açık hale getirme pratiğidir. Bu onun bir hastalığıdır. Türk solu kadar kendi gerçek koşullarını görmek istemeyen, bu nedenle legal olma, legalleşme hastalığını taşıyan bir sol yoktur. O ve onun yarattığı tip, legalleşme uğruna, biraz rahat çalışma ve hareket etme uğruna her şeyini satmaya her zaman hazırdır. Günümüzde bazı sol partilerin ve "lider" kesimin bu yönlü çabalarının nasıl bir fütursuzlukla sürdürüldüğü çok iyi bilinmektedir.

Devamı 20. sayfada

MİLİTANLARIN DİLİNDEN

PKK III. KONGRESİ

"PKK Gerçekliğinin Büyüklüğü, Böylesi Bir Ortamda Bağımsız Kişiliği, Devrimci Kişiliği Yaratması Ve Bunu Ulusal Kurtuluş Düşüncesinin, Eyleminin Ürünü Yapmasıdır"

PKK hareketinin ideolojik, politik olarak biçimlenmesi, halkımızın olumsuz tarihsel yanına, içinde bulunduğu son derece kötü ve tüketici yaşam koşullarına, ve buna yolaçan, kalıcılaşmasına çalışan güçlere karşı savaş ve özgür geleceğe bilinçli adım olmuştur. Çünkü toplumların ve ezilen sınıfların özgürleşmesinin çağımızda tek yolu Marksist-Leninist ideoloji ve politika, proletaryanın örgütsel hegomonyası ile yürütülen devrimci halk savaşıydı. Halkımızın içine sokulduğu varoluş ve bağımsızlık savaşında PKK'nin yolaçtığı gelişmeler objektif, tarihsel gerçeklerdir. Özümsenmiş bu tarihsel kazanımların özetlenmesi hem halka bağlılığın hem de geleceğe kararlı yürümenin zorunlu bir gereği olmaktadır. Türk sömürgeciliğinin tarihsel olarak bütün gerçekliği ile halkımızı imha etme planları bozulmuş, bunun yerine çağımızda uluslaşmanın ve özgürleşmenin, kendi kaderine hükmetmenin tek yolu olan proleter uluslaşmanın yoluna girilmiş, bunun ideoloji, politika, örgüt ve eyleme kadar bütün araçları oluşturulmuştur. Türk sömürgeciliği ve ondan kaynaklanan "misak-i milli"yi temel alan sosyal-şoven politikalar ile, Kürdistan hakim sınıf ve ara sınıflarından kaynaklanan otonomist-reformist politikalar aşılmış, sahtelikleri ortaya çıkarılmış, teşhir ve tecritleri sağlanmıştır. Ulusal kurtuluşun düşünce ve eylemi emekçi yığınlara maledilmiş, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin örgüt, cephe ve ordusu büyük devrimci direniş savaşı içinde yaratılmış ve inşa edilmiştir. Halkımızın haklı kurtuluş mücadelesi Ortadoğu halk kurtuluş mücadelelerinin aktif-başat bir ögesi ve dünya devriminin bir parçası haline getirilmiştir. Nesnel olan bu gerçekleri anmak, PKK gerçekliğini kavramak için yeterli olmamaktadır. PKK gerçekliğini kavramak, herşeyden önce Türk sömürgeciliğinin vahşi karakterini, halkımız üzerindeki tarihsel ve güncel politikalarını ve sonuçlarını, "halk adına" hareket ettiğini iddia eden uşak politikaların yolaçtığı tahribatı, tanınmaz hale gelen Kürdistan sosyal ortamını, bütün bunların insanımıza yansısını, bütün bunlara karşın ulusal kurtuluş öncülerinin Marksist-Leninist ideolojiyi nasıl yetkince ve üretkence Kürdistan koşullarına uyarladıklarını, ulusal kurtuluşun programına nasıl vardıklarını, ihanetleri, toplumsal olumsuzlukların direnmelerini nasıl aştıklarını, bu yolda gösterilen inancı, yetkinliği, fedakarlığı, çekilen acıyı, dökülen kanın anlamını kavramak gerekmektedir. Daha ilk günden Türk sömürgeciliğinin sol uzantıları olan sosyal-şovenlerin, MIT'in komplo örgütleri olan "Sterka Sor", "Tekoşin" vb. güçlerle, Kürt feodal ve kompradorlarının komplo ve milis saldırılarına, sömürgeciliğin sivil faşist güçlerinin, polis ve askeri güçlerinin saldırıları, Türkiye sömürgeci liberal burjuvazisi ile sosyal-şoven güçlerinin desteklediği ve beslediği Kürdistan hakim sınıflarıyla, reformist küçük burjuvazisinin, bugün "Sol Birlik"te ifadesini bulan, 1979'da "UDG" biçiminde somutlaşan provokasyon ve komplo örgütlenmeleriyle saldırılarına maruz kalınmış ve bunlara karşı verilen büyük direnişte PKK'nin bugünkü gerçekliğine ulaşılmıştır.

PKK gerçekliğinin en önemli özgünlüğü kişilikte yolaçtığı nitel değişmelerdir. Sömürgeci, feodal politikalar altında Kürdistan'da kişiliğin biçimlenmesini tanımlamaya gerek yoktur.

Çağa göre geri bir üretim, feodal-dini taassup, savunmasız topluma dayatılan inkarcı, yozlaştırıcı kapitalizm altında tarihine, toplumuna ve sınıfına karşı dinamitlenen sorumsuz bir yapı ve kişilik yaratılmıştır. PKK gerçekliğinin büyüklüğü, böylesi bir ortamda bağımsız kişiliği, devrimci kişiliği yaratması ve bunu ulusal kurtuluş düşüncesinin, eyleminin ürünü yapmasıdır; topluma benimsetmesi ve kollektif bir olgu haline getirmesidir. Parti önderliği, sömürgeci burjuva ve feodal politikalar altında toplumumuzun bu olumsuz durumunu şöyle izah etmektedir: *"Ezilen ve sömürülen kesim açısından düşüncede ve politikada bir darlık, bir gerilik ve duyarsızlık egemen durumdadır. Baskının, asimilasyonun ağırlığı ve şiddeti, ülkeye sahip çıkması gereken kişi, sınıf ve tabakalar üzerinde o kadar olumsuz bir etki yaratmıştır ki, bu durum onların bağımsız bir düşünce ve politikaya ulaşmalarını son derece güçleştirmektedir. Yakın dönemlere kadar bu kesimlerce içine girilen tutum, düşünce kabilinden birkaç kırıntı, politik eylem açısından ise son derece pasif bir-iki çıkıştan öteye gidememek tarzında somutlaşmaktadır. Kür. distan'da özünde çelişkilerle dolu bir ülke ve toplum karakteri yaşanmasına rağmen bu konumun bilince çıkarılmasında güçlük çekilmektedir. İster kapitalist, ister sosyalist sistemin ölçüleri, çağdaş ölçüler gözönüne getirildiğinde görülecektir ki, Kürdistan'da bu ölçülerin çok gerisinde bir konum yaşanmaktadır. Bu anlamda çağla bir karşıtlık sözkonusudur."* (Kürdistan'da Kişilik Sorunu, Devrimci Militanın Özellikleri ve Parti Yaşamı, syf: 52) Halkların özgünlüğü, onların toplumsal gerçeklikleri, yaşam ve çelişkileri, bütün bunların diyalektik-tarihsel biçimlenmesi ise, bu özgünlüğün ortaya çıkardığı problemler Kürdistan'da katlı bir şekilde idi. PKK gerçekliği ve bu gerçeklikteki büyüklük, bu özgünlüğün ortaya çıkardığı son derece zor ve ağır engelleri aşarak, ideolojide, politikada, örgütte ve eylemde niteliksel ürün yaratması ve bütün bunları devrimci militan kişilikte somutlaştırarak kişiliği toplumsallaştır masıdır.

Partiye Katılımım ve 1976-82 Pratiğim:

Hareketimiz ile daha grup aşamasında tanıştım. Bu, benim devrimci kişilik edinmem ve halkıma karşı görevimi yerine getirmem için tarihsel bir şanstı. Milliyetçilik düzeyinde ulus bilinci taşımam, ailemin ve sosyal çevremin yoksul köylü, emekçi karakteri, yerel milliyetçi hareketlerin objektif etkisi ve daha çok da Batman'daki işçi yaşamı ve henüz sendikacılığı aşmayan işçi eylemleri bende ulusal ve toplumsal sorunlara karşı doğal, içgüdüsel bir yönelim yaratmıştı. Buna, metropole gittiğim 1970'lerin başındaki politik ortamın etkisi de eklenince, devrimci olmamam için neden kalmıyordu. Hareketimizle tanıştığımda, dini taassup hariç, idealist değerler ve yerel milliyetçi değerler ile yüklü idim. Bilindiği üzere toplumsal-politik bir varlık olan bireyin toplumsal fonksiyonlarını belirleyen, onun yetişme, büyüme ortamı olan üretim ve sosyal koşullardır. 1970'lerin başında metropole giden Kürdistan'lı aydın gençliğin egemen ortak özelliği ulusal ve toplumsal sorunlara olan ilgileriydi. Bu dönem 1960'ların sonlarında büyük gelişme gösteren, radikal gençlik hareketi olmanın ötesine gidemeyen Türkiye sol hareketinin 1971 faşist darbesiyle bastırıldığı, faşist darbe ardından büyük bir suskunluğun egemen olduğu, buna karşın sosyal çelişkilerin derinleştiği ve buna bağlı olarak özellikle üniversite gençliğinde büyük bir uyanışın, toplumsal sorunlara ve Marksist-Leninist literatüre büyük bir ilginin arttığı dönemdi. Türk burjuvazisi bu gelişmeleri ve bunların emekçi sınıflara yansımasını "Ecevit demokrasisi" ile önlemeye çalıştı. Gençlik, sınıf konumundan dolayı ortamın aldatıcılığını algılayamıyor, devrimci teorinin özüne inemiyor, 1960 sonlarının başlangıç için olumlu olan radikal gençlik eyleminin ideolojik, politik, örgütsel, eylemsel zaaflarını göremiyor, gidermeye çalışmıyor, tam aksine zaaflarıyla bu hareketi mirasyedici bir tarzda olduğu gibi benimsiyor, dünya sosyalist cephesindeki ayrılıkları yorumlayamadan ve özgülleştirmeden faydacı ve dogmatik bir tarzda yüz parçaya bölünmüş grupsal oluşumların temel ideolojik, politik formasyonu yapıyor ve emekçilere benimsetmeye çalışarak, daha başta, burjuvazinin rahatlıkla denetleyeceği, düzenden ideolojik kopuşu gerçekleştirmeyen reformculuktan "sol" sekterizme kadar bir ideolojik, örgütsel keşmekeşlik yaratıyorlardı. Halk savaşı, silahlı mücadele, ulusal sorun solun gündemine giriyorsa da, bunlar biçimde, slogansal düzeyde kalıyordu. Üniversite gençliğinin kitlesel uyanış ve eyleminden ciddi olarak etkilendim, hem de bütün çarpıklığı ile. İdeolojik faaliyetlerin yoğun sürecinin aktif bir ögesi olmazsam bile, gittikçe egemen yön olan eylemsel yönünde yer aldım. Milliyetçi yönüm ve hemen hemen aynı dönemde biçimlenen Kürdistan "sol" gruplarının faaliyeti, Türkiye sol gruplarıyla bütünleşmemi önledi. Fakat aydın gençliğin sınıf konumundan kaynaklanan teoriye yüzeysel ve slogansal yaklaşım ve küçük-burjuva kültüründen ciddi etkilendim. 1970'lerde Türkiye metropollerinde büyük bir Kürdistan'lı emekçi ve aydın gençlik kitlesi birikmişti, Kuzey Kürdistan'daki sosyal ayrışma, koşulların politik karakteriyle birleşince, ulusal ve toplumsal sorunlara ilgi ve arayış daha çok artıyordu. Kuzey Kürdistan'da ilkel milliyetçiliğin sosyal zemini aşılmış, I-KDP Güney Kürdistan'da politik-pratik darboğaza girmiş, bu durum yeni arayışları daha da hızlandırmıştı. Yeni arayışların ideolojisi istisnasız Marksizm-Leninizm oluyordu. Biçimde olumlu olan bu yönelim özünde büyük tehlikeler taşıyordu. Çünkü sadece proletaryanın öncüleri değil, küçük-burjuvazinin bütün katmanları politik amaçları için Marksizm-Leninizm'e sarılıyorlardı. Toplumsal oluşum ve gelişim özellikleriyle ilkel milliyetçilik ve sömürgeci kapitalizme bağımlı olan Kürdistan küçük-burjuvazisi biçimde radikal sloganlar atıyor, bağımsızlık ve ayrı örgütlenmeyi getiriyor, fakat özünde küçük-burjuva reformist milliyetçiliğine saplanarak, Türkiye solundaki bütün ideolojik sapkınlıkları olduğu gibi Kürdistan'a taşırıyordu. Bu milliyetçi, küçük-burjuva örgütlenmelerle örgütsel ilişkim olmadığı halde, henüz yerel milliyetçi, küçük-burjuva özellikleri aşmadığımdan, ideolojik-politik eğilimimin ağırlığı bu çerçevede kalıyordu.

Henüz ideolojik grup dönemini yaşayan hareketimiz, ortama değişik bir ideolojik-politik hava ve olgunluk getirmişti. Marksist-Leninist teorinin yüzeysel ve slogansal kavrayışı yerine özkavrayış ve teorik üretkenlik tarzı getirilmiş, gelenekselleşen gençlik sorumsuzluğu yerine devrimci olgunluğu getirmiş ve ideolojik-ahlaki grup bağlarıyla örülen bu ilk dönemin olgun tavır ve gelişimi kısa sürede hareketimizin öncülerinin Türkiye ve Kürdistan sol gruplarından ayrı yer tutmasına yolaçmıştı. Muğlak bırakılan, hazır kalıplarla geçiştirilen temel devrim sorunlarına teorik çözümler, tutarlı grup sorumluluğu, sömürgecilik, ayrı örgütlenme ve silahlı mücadele sorunlarına getirilen açık çözümler aydın gençlik arasında büyük bir ilgiye yolaçmıştı. Tanıştığım ilk günden "tereddütsüz" tercihimi yaptım, fakat toplumsal çevremden edindiğim alışkanlıklarla; proleter düşünceye göre geriliği, tutuculuğu, örgütlenmede özerkliği, devrimci eylemde reformculuğu, devrimci teorinin derinlik ve üretkenliği karşısında yüzeysellik ve dogmatizmi, devrimci sorumluluk ve kararlılık karşısında aydın sorumsuzluğunu, devrimci politikanın ilkeselliği karşısında küçük-burjuva sekterizm ve liberalizmini ifade eden milliyetçi, küçük-burjuva aydın değerleriyle dolu olarak hareket saflarına geldim. Genel olan bu durumla mücadele edildiğinde fazla yadırganacak bir yanı yoktu. Zaten bu nedenledir ki, devrimci grubun ilk, sürekli ve en önemli faaliyeti kişiyi bu olumsuz toplumsal fonksiyonlarından kurtarmaya yönelmişti. Bireyin sorumlu, inançlı çabası, grubun ideolojik-pratik faaliyetiyle bütünleşince, proleter olmayan toplumsal zaaflardan kurtulmamak için neden kalmıyordu. Ne kadar zor ve süreç uzunda olsa devrimcilik yapmak, emekçi halkımızın ulusal ve toplumsal kurtuluşuna öncülük etmek için başka yol yoktu. Devrimci hareketimizin nice önder ve militanı bu devrimci doğuşu gerçekleştirdiler. Gerici sınıfların değerlerini devrimci saflarda taşımak, çok açık olarak bu sınıfların çıkarlarını temsil etmek anlamına gelecekti. Ne kadar istekli ve iyi niyetli olunursa bile, kendini devrimci başkalaşıma uğratmamak, ruh belirtileri, davranış vb. olarak korunan proleter olmayan değer yargıları ve alışkanlıkların sürekli kişiyi kararsız, ortayolcu, giderek devrimci mücadeleye karşı konuma getireceği mutlaktır; hele bu davranış ve alışkanlıklara ideolojik, politik, örgütsel kılıf giydirilmeye çalışılırsa -ki çoğu kez bu kaçınılmaz olmakta- o zaman bilinçli bir karşı-devrim faaliyeti ortaya çıkar. Bunun adı sağcılık, ortayolculuk, oportünizm, reformculuk, tasfiyecilik ve daha tehlikeli biçimleri olacaktır. Lenin'in deyimiyle aydın, küçük-burjuva anlayışı proletarya saflarında "muğlaklığı, şekilsizliği, zor anlaşılırlığı" (Bir Adım İleri, İki Adım Geri' syf. 210) , kararsızlığı, ilkesizliği ifade edecektir. Örgüt saflarında kariyerist, tasarrufçu, özerk, çekişmeci anlayışların temsilciliğini yapacak; sömürgeci burjuvazinin hitap ettiği her türlü hastalığın zemini olacaktır. Sınıf kavgası sertleştiği dönemler, devrimci disiplin ve düşmanın zoru arasında sıkışan "ortayolcu" birey, örgütte sürekli geriliği temsil edecek, reformculuğa eğilim gösterecek, örgütte oportünizmden taktik oportünizme, nihayet proletarya davasından kesin kopuş anlamına gelen programda oportünizme varacaktır. Bunun pratik anlam ve biçimi, bireysel endişeler, bozgunculuk, kararsızlık, nihayet tasfiyecilik, milislik vb. her türlü sefil ihanet olacaktır. Küçük-burjuvazinin ideoloji, politika, örgüt ve eylemleriyle hareket eden Türkiye ve özellikle de Kürdistan reformist örgütlerinin on yıllık bir süre içinde sergiledikleri düşkünlük, oportünizm, tasfiyecilik, faşist sömürgecilikle işbirlikçilik ihanetleri çok iyi biliniyor. Küçük-burjuvazinin evrensel ihanet sürecinin Kürdistan özgülünde en sefil biçimleriyle izlenmesi ve bu sürecin çok kısa olması, doğrudan Kürdistan küçük-burjuvazisinin oluşum, gelişim özellikleri, ulus ve sınıf kavgasının sertlik düzeyi, Türk sömürgeci burjuvazisinin şiddeti ve yöntemleri ile proleter öncülüklü ulusal kurtuluş mücadelesinin karakteri tarafından belirlenmektedir. Partimiz saflarında da "Şahin-Yıldırım" ihanetinden "Semir" tasfiyeci provokasyonuna kadar olan örneklerle küçük-burjuvazinin bu ihanetinin

her biçimi yaşanarak örneklenmiştir. Toplumumuzdaki kültürel-ulusal bilinç geriliği, sınıfların geri ve netsizliği ve sömürgeci değerlerle dolu olmaları ve örgütsüzlük geleneği, mücadelenin sertliği ve proleter karakteri ile birleşince küçük-burjuva tahribatları daha sinsi ve tahrip edici olmaktadır.

Tutmam gereken yol, sınıf intiharlarına uğrayarak ulusal kurtuluş saflarına sağlıklı bir katılımı gerçekleştirmekti. Örgüt bunun yolunu açmış, halkın bağımsızlık, özgürlük ve sosyalizm davasının tutarlı bir militanı olmanın ideolojik, politik, örgütsel, eylemsel zemin ve araçlarını oluşturmuştu. Devrim saflarına, devrim örgütüne güçlü katılım, proleter olmayan alışkanlık ve düşüncelerin atılması, homojen devrimci örgütün ideolojiden eyleme kadar aktif bir dişlisi ve pratiğin tasasız bir militanı olmaktan geçiyordu. Parti önderliği PKK'ye katılım sorununu şöyle koyar: *"Katılım olayını ruhen, düşüncesini tümüyle partiye katarak, görevlerin üzerine en yetkin bir tarzda gitmeyi sağlayarak ve böylelikle kendisini partinin içinde eriterek tam anlamıyla partinin ruhu ve iradesiyle bütünleştirmeyi gerçekleştirerek, bu gerçeği her yönüyle özümseyerek gerçekleştirirse, buna sağlam bir katılım ve sağlam bir bütünleşme denilebilir."* ('PKK Önderlik Gerçeği' Nisan 1987) Devrimci örgüte katılım "öz, coşkulu ve bilinçli" olmalıdır. Katılım, devrimci programda ifade edilen "politik, ekonomik, sosyal, kültürel vd." amaçlara ve bunun aracı olan örgüt ve eyleme coşkulu katılımdır. Sözkonusu dava, halkımızın varlık-yokluk sorunu olan ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesi olduğuna göre, sömürgeci ve işbirlikçi anlayışların üzerine en büyük coşku ve kinle gitmek için feodal, burjuva milliyetçi düşünce ve alışkanlıklarla, proleter olmayan her türlü anlayışı düşman bilerek, bunların toplumsal kaynaklarına inerek, onlarla mücadele edip mutlaka aşmalı, kişilikteki bu dönüşümü devrimci savaş örgütlenmesi ve eylemiyle bütünleştirerek özde kazandığı bu formasyonu örgütlenmenin biçimsel ifadesi olan tüzüğe uydurarak kurallı yaşama ulaşmalıdır.

Örgüte ve devrimci eyleme katılım biçimim, bu ölçülerin çok gerisinde kaldı. Sorunun açık ve kısa izahıyla kısmen PKK'li oldum. *"PKK'lilik bir bütündür. Tümüyle kavrandığı zaman anlam kazanır. Partililik, partiyi tüm değerler sistemiyle, hataları ve sevaplarıyla, geçmiş ve geleceği ile kabul etmek demektir; kişinin bu konuda kendine muhteva kazandırması demektir."* ('PKK Önderlik Gerçeği' Nisan 1987) Ulusal kurtuluş mücadelesinin ideoloji ve politikasının örgütsel ve eylemsel alana yansıtıldığı, sömürgecilik ve işbirlikçilerinin temelden sarsıldığı, ulusal kurtuluşun kitleselleştiği, ulusal kurtuluş öncü militanlığının soylu anlamını kazandığı 1977-80 döneminde sömürgeciliğin koşullandırdığı olanaklar ve mücadele araçları ile Parti gerçekliğimiz arasında ortada kaldım, reformcu mücadele araçlarının rolünü çok abarttım; bu, özünde reformcu mücadeleye ilgiydi, sorumsuz devrimciliği aşamadım, devrimin manevi sorumluluğu ile sömürgeci olanakların maddiliği arasında objektif olarak kararsızlığı temsil ettim. 1976-78 döneminde devrevi olarak, 1979-80 döneminde ise fiili -profesyonel- olarak yürüttüğüm devrimci mücadelede yine asıl olarak bu legal-reformist mücadele ve araçlarına bağlı kaldım. Yığınlara yakın ama örgüte ve örgüt gerçekliğine uzak kaldım. Kaldı ki, çoğu ülkede emekçilerin yıllarca süren kanlı mücadelelerinin ürünü olan ve bu anlamda gelenekselleşmiş demokratik bir işlev gören sendika, belediye, dernek vb. araçların Türkiye'de, özellikle de Kürdistan'da bu işlevi ya yok yada çok sınırlıdır. Kürdistan'da faşist sömürgeci denetim altında bu organların işlevi büyük ölçüde sömürgeci denetime ve illegal devrimci mücadeleyi açığa çıkarıp amacından saptırmaya yaramaktadır. Batman ve Hilvan örneklerinde görüldüğü gibi, bu organlar işlevlerinden alıkonduklar zaman sömürgecilik onlara asıl rolünü oynatmak için her türlü komplo ve vahşete başvurmaktadır. Diğer yandan bu kuruluşlar Kürdistan'da güçlü kitle yatağı da olamıyorlardı. Halk savaşının fiziki belkemiği kırsal alandaydı; şehir emekçilerinin çoğunluğu, şehirlerde işsiz idi. Devrimin ise asıl örgütlenme tarzı illegal siyasal ve silahlı biçimlerde olmak zorundaydı. Olsa olsa bu organlar, güçlü illegal ve silahlı mücadelenin bir pasif yansısı olarak kendi gerçeklikleri içinde aktif olarak değerlendirilebilinirdi. Küçük-burjuvazinin tapındığı bu araçların PKK için anlamı ve değerlendirilmesi ancak böyle olabilirdi. Yaşanan pratik de gerçeğin böyle olduğunu ispatlamıştır. Aksi durumda illegal devrimci mücadeleyi teşhir eden, açığa çıkaran ve yozlaştıran bir tuzak işlevini görecekleri. 1979-80 döneminde Batman'da yürütülen ve benim de yer aldığım legal dernek, belediye ve sendika faaliyeti, ulusal kurtuluş düşüncesinin ve eyleminin kitleler arasına yoğun nüfuz etmesini doğurduysa da, yukarıda belirtilen olumsuz rolü de fazlasıyla oynadı. Halbuki aynı dönem, ulusal kurtuluş mücadelesinin eylemleri Kürdistan'ın dört bir yanında yükseliyor, kitleleri sarıyor, ulusal kurtuluşçu militanlığın ölçüleri PKK'nin etkin pratiğinde onaylanıyordu. Objektif olarak küçük-burjuva reformculuğu ile ulusal kurtuluşçuluk arasında ortayolcu bir konumda bulunuyordum. Bu durumda Parti ile beraberliğim, bir cephe beraberliği konumunu aşmadı. Devrim saflarında ortayolculuk, ilkesizlikti yada ilkesel tercih yapamamaktı. Pratik olarak devrimci direnişçilik tercih edilse bile düşünce olarak arada bocalamaktı. Parti Önderliği ortayolculuğun izah ve sakıncalarını şöyle koymaktadır: *"Herşeyden önce TC ile Kürdistan arasında orta yerde durmaktır. Tercih var ama zayıf. İki: PKK hattı ile işbirlikçi hat arasındaki ayırımı fazla net değil, sıkıştığında oraya gidiyor, PKK yükseldiğinde ise PKK'ye geliyor. Üç: Direniş hattıyla bozguncu hat arasında bir yerdedir, ne bozguncu hat ile polemikten kurtuluyor, ne de tüm benliğini direniş hattına katıyor. Dört: Teori ile pratik arasında bocalanıyor, ne teoriden elini çekiyor, ne de teori ile pratik arasında anlamlı bir bağ kuruyor, yani teori ile pratiğin içiçeliğini karıştırıyor. Beş: Parti talimatları ve Parti kararlarıyla uygulama arasında ikirciklidir, uygulama yerine tartışmayı, emir-karar yerine tartışmayı geçiriyor. Altı: İnceleme-araştırma sözkonusu olduğunda, yerine propagandayı geçiriyor. Yedi: Süreçleri bir bütün olarak ters ele alıyor, yani eylem yerine sözü, karar ve karar alma yerine basit pratikçiliği, katılık gerektiği zaman uzlaşma, uzlaşma gerektiği zaman katılığı, pratik politika gerektiği zaman teori ile uğraşmayı, eğitim zamanında dar yürümeyle uğraşmayı sergiliyor. Kısacası, yüksek bir inancın sergilenmesi gerektiği yerde inançsızlık gösterme, büyük bir yapıcılık gerektiği zaman ortalığı telaşa verme, ikirciliğe sevketme, mutlaka emirlere uyulması gerektiği zaman emirlerle oynama, önderlikle arasındaki ilişkiyi doğru kavrama yerine önderliği çekiştirme, önderlikle oynama, önderliğin mutlaka bir kopyası olup çıkma, buna sevdalanma, süreçleri yaratıcı bir biçimde algılama yerine onları tekrarlama, büyük olgunluk göstermesi gerektiği zaman soğukkanlılığını yitirme, Parti mekanizması içinde iyi bir vida olarak, Parti binası içinde iyi bir köşe taşı olarak bulunma yerine her yere gelebileceğini iddia eden bir başbelası olma, rolünün gereklerini bir türlü yerine getirmeme, bitmez tükenmez bir demogoji, yalpalama, isabetsizlik ve ölçüsüzlük ögesi olarak durma, pratik karşısında ürkek, öz karşısında biçimci olma, biçimin gerektiği yerde özü tekrarlama."* ('Kongre Çizgisini Doğru Yorumlayalım, Ortayolculuğa karşı Mücadeleyi Yükseltelim, Kongre Çizgisini Hayata Geçirmede Tüm Yaratıcılığımızı Kullanalım - 18 Ocak 1987' talimatından) İdeolojik, örgütsel gerçeğim ile ileri düzeylerine varmamışsam bile, ortayolcu bir konumu aşmıyordum. Aynı dönemde Parti mücadelemizin etkisiyle Kürdistan küçük-burjuva politikacılığı "UDG" örneğinde görüldüğü gibi ortayolculuğu aşmış, sömürgeci burjuvazi ve feodal kompradorlar ile işbirliği halinde milis konumunda devrimci hareketimize saldırmışlardır.

Partimiz 1978-80 döneminde yürüttüğü etkili politik, örgütsel, pratik mücadelesiyle Kürdistan'da, amaçlanan hedeflere varılmıştır. Ulusal kurtuluşun devrimci teori ve politikası örgüt, eylem ve kitleselleşmeye ulaşmış, siyasal, eylemsel mücadele Kürdistan'ın dört bir yanını sarmış, işbirlikçi-uzlaşıcı politikalar aşılmış, Türk sömürgeciliği çıkmaza sokularak gelişmelerin önü ancak 12 Eylül 1980 faşist ordu darbesi ile durdurulmak istenmiştir. Partinin yolaçtığı gelişmelerin bu nesnel sonuçlarına rağmen, Partimiz bir yığın gelişme sorunlarıyla karşılaşmış, teorik sığlık, politik-örgütsel deneysizlik nedenleri ile örgüt saflarında devrimci denetim boşluğu ortaya çıkmış, gelişmeler örgütsel yetkinlikle karşılanamamıştı. Sömürgeci burjuvazinin askeri saldırıları arttıkça örgüt saflarındaki küçük-burjuva, kararsız köylü unsurların tahribatı artmış, neticede pratiğin çeşitli alanlarında sapma ve yozlaşmalar meydana gelmiş, büyüyememe ve gelişmelere yetişememe hastalığı olan "ilkellik", dönemin tıkanma hastalığı haline gelmişti.

Faşist darbe ile kendini yenileyen Türk burjuvazisi, Kürdistan ve Türkiye emekçileri ile sol güçlerin tümünü hedefledi, ama daha çok Partimizi tasfiye ve imhaya yöneldi. Emekçi halka karşı doruğuna çıkarılmış faşist zoru, ekonomik, kültürel, sosyal faşist politikaları ile dayatan Türk devleti, Türkiye emekçileri, Kürdistan halkı için yeni bir süreç başlattı. Faşist saldırganlığın azgınlığına karşı, ideolojisi, politikası güçlü, örgütsel olarak sağlam olan, Bolşevik taktikleri en usta kullanan, devrime gerçekten bağlı olan yaşayabilecekti, daha doğrusu bu dönemde Bolşevikliğin sınavı verilecekti. Stalin'in belirttiği gibi: *"Proletaryanın savaşı, akıp geçen bir saldırı, kopuksuz bir başarılar zinciri değildir. Proletaryanın savaşında bunalımlar da vardır, yenilgiler de vardır. Gerçek bir devrimci başarılı ayaklanma döneminde yiğitçe savaşan değildir, tersine devrimin başarılı saldırısında olduğu kadar devrimin geri çekilme döneminde yiğit olan, şaşırmayan ve devrim kötüye gider, düşman başarı kazanırken bozulmayan, devrimin geri çekilme döneminde paniğe kapılmayan ve kuşkuya düşmeyendir."* ('Troçkizm mi, Leninizm mi?' syf. 14) Bu dönemin pratiği ve acı ama son derece öğretici dersleri iyi biliniyor. Sol örgütler, proleter sağlamlıklarına göre sınandılar. Bunalım dönemlerinde küçük-burjuvazinin yolaçtığı tahribat ve ihanet Türkiye ve Kürdistan küçük-burjuva sol örgütlerinde yaygın olarak izlendi, öyle ki, tasfiyeye uğramayan, açık burjuva kuyrukçuluğuna dönüşmeyen örgüt kalmadı.

PKK gerçekliği, "12 Eylül 1980" ile girilen bunalım döneminde, olanaklarının azlığı ve deney yokluğu, büyük kayıplar, faşizmin azgın saldırılarına rağmen geri çekilme manevrasını en iyi yapması, bunu bir yetkinleşme ve faşist sömürgeciliğe karşı güçlü bir direniş zeminine dönüştürmesidir. Faşizmin zindanlarında, Türkiye ve Kürdistan tarihinin en görkemli direnişlerinin yükseltilerek faşizme ilk büyük yenilginin tattırılması, devrimin ve halkın geleceğe umudunun korunması, reformcu kampın dayattığı, tasfiyeciliğin karşılanarak direnişin egemen kılınması, ideolojik-politik, örgütsel yetkinliğin sağlanması, bunalım döneminde PKK'nin gerçekleştirdiği yetkinliktir. Devrimci toparlanmanın sağlandığı platform olan Parti I. Konferansı (Temmuz '81) faşist imhanın, tasfiyeci saldırıların, zindanlarda dayatılan ihanetin ve örgüt saflarındaki yaygın hastalık olan "ilkelliğin" aşıldığı, direniş, toparlanma ve yetkinleşme hazırlıklarına girildiği zirve olmuştur. KUKC ve FKBDC programları, bu doğrultuda atılan pratik adımlar ve kadrosal faaliyet, siyasal ve silahlı mücadelenin taktik örgütlenme sorunlarının halledilmesi ve bu amaçla hazırlanan programlar ve bütün bunların 1982 Parti II. Kongresinde karar düzeyine çıkarılarak direniş ve ülkeye geri dönüş kararlarının alınması, 12 Eylül faşizminin ve tasfiyeciliğin oyunlarını boşa çıkaran ve direnişi döneme egemen kılan PKK gerçekliği olmuştur.

Parti I. Konferansından Parti II. Kongresine kadar olan dönemde Lübnan-Filistin direnişi içinde yoğunlaşan hazırlık ve kadro faaliyetlerimizin yönetim biriminin en insiyatifli ögesi oldum. I. Konferansın yetkin platformundan yararlandım. Örgütsel-politik bilincim, 1975-80 pratiğinin yoğunluğu içinden gelen kadroların genel durumunu pek aşmıyordu, aydın özelliklerim belli avantajlar sağlıyorsa da, Parti Önderliğinin yetkinliği ile götürülen ve bütün kararlarını bilinçli olarak benimsediğim Konferans platformuna ileri bir katkım sözkonusu olamazdı. Konferans, bütün parti kadroları gibi, benim için de bir yetkinleşme ve özeleştiri platformu oldu. Sürecin kadrolar açısından önemi, sorumlu bir yetkinleşme faaliyeti içinde bulunmaktı. Koşulların uygunluğu ve sorumluluğun tarihiliği, zindan direnişçiliğine saygılı olmak için teorik, politik, örgütsel yetkinleşme içinde bulunmak, dönemin görevlerini yerine getirmenin formasyonuna ulaşmak zorunluydu. Dönemin büyük sorumluluğunun bilincinde olmama ve bu doğrultuda yoğun çaba sarfetmeme rağmen, özümdeki aydın zaaflarını korudum. Bu gerçek hem özeleştiri sürecimi zayıflattı, hem de kadro faaliyetlerine yansıdı. Bulunulan alanın son derece uygun koşulları yanında, son derece olumsuz yanları da vardı. Alanın politik güçleri olan Filistin, Lübnan direniş güçleri, bölge devriminin yüklediği sorumluluğu kaldıramıyor, politikada bağımlı, örgüt ve eylemde küçük-burjuva milliyetçi yetmezlikler içinde oluyor, bürokratizm örgütleri boğuyor, enternasyonalizm küçük-burjuva milliyetçi çıkarlara indirgeniyor, bölge halklarının devrimci mücadele-dayanışmasına sekter ve oldukça faydacı yaklaşılıyor, bütün bunlar ortamı tanınmaz hale getiriyor, İsrail devletinin öncülük ettiği karşı-devrim saldırılarını isabetli kılıyordu. Alanın bu özelliklerini yetkin değerlendirme gücünde olamadım. Ortamın bu özelliklerinden gelebilecek politik-pratik tehlikelere karşı duyarlı davranamadım, bu da örgütsel önlemsizliği doğurdu. Açıkçası gevşek, liberal bir politik tutum içinde oldum. Partinin yoğun teorik araştırma ve yetkinleşme çalışmasında, ideolojinin yaratıcılığından ziyade aydın algılaması ağır bastı. Bu, kişideki çözücülük gücünü arttıran, çelişkileri devrimci yöntemlerle çözümleyen, bu doğrultuda güncel örgütlenme ve savaş sorunlarının planlamalarına varan bir teorik yetkinleşme değildi, tam aksine yüzeyselliğe, demagojiye ve dogmatizme yönelik bir teorik formasyon edinmekti. Ortamın rahatlığının da etkisiyle öz denetimin -kendi kendini denetim, ademi merkeziyetçilik- zayıflaması, kollektivizmden uzak bireyci yönetim tarzımı derinleştirdi. Dönemin en temel çalışması olan kadroların eğitilmesi-yetkinleştirilmesi, tanınması, yeteneklerine ve ülke pratiğinin ihtiyaçlarına göre tasnife tabi tutulmaları ve bu doğrultuda kadro siciline gidilmesi faaliyetinde ve bu amaçla yürütülen, kadroyu özeleştiri sürecinden güçlü çıkarma, teorik ve politik yönden yetkinleştirme, toplum ve Parti tarihimizin deneyleri doğrultusunda eğitme, mevcut ortam ve politikalar üzerinde duyarlı kılmak , tasfiyeciliğe karşı savaş ve

Devamı 22 sayfada

“Her Yönüyle Olgunluk Döneminin PKK Öncüleri Olmaya Mecburuz”

3. KONGRE GERÇEĞİNİ DOĞRU KAVRAYALIM VE UYGULAYALIM

Bundan önceki sayıda, Parti Hareketimizin önündeki bazı ideolojik-politik mücadele sorunları üzerine Parti III. Kongresi'nin yaptığı değerlendirmeleri yayınladık. Burada, tarihi III. Kongremizin, parti içi durum, yaşanan sorunlar, partileşmede sağladığımız gelişmeler, partileşmeye düşman olan ve onu engellemeye çalışan anlayış, yaklaşım ve yapılar, bunların tarihi ve toplumsal kaynakları, gelişmenin nasıl sağlanacağı ve geçmişten çıkarılması gereken doğru dersler gibi konular üzerinde yapmış olduğu son derece kapsamlı ve özlü değerlendirmelere yer vereceğiz. Daha sonraki bir sayıda ise, parti içi sorunların devrimci çözümü ve parti örgütlenmesinin geliştirilmesi üzerine Kongrenin yaptığı değerlendirmeleri ve ulaştığı kararları yayınlayacağız.

Parti içi sorunlar, parti kadrolarının örgütlenmesi ve yönetimi sorunları Parti Hareketimizin en temel sorunlarından birisidir. Hareketin maddi yapı kazanması, siyasal ve toplumsal bir güç haline gelmesi, ideolojik-politik yaklaşımların toplumsal yaşama girerek ona yön vermesi, ancak kadro yapısının gelişimi ve yeterli bir örgütlenmesi ile olur. Bu nedenle, partinin kadro yapısının ve bunların örgütlenmesinin sorunları partinin en başta gelen bir sorunudur. Bu konuda PKK'nin kendine özgün bir gelişimi ve yaşamakta olduğu çeşitli sorunları vardır. Parti içi sorunlardan ne kastedildiği, öncü olarak partinin durumu ve yeterli bir öncülük yapmanın mutlaka gerekliliği konularında, Kongre'ye sunduğu Politik-Örgütsel Rapor'unda, Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş, şunları belirtmektedir:

“İç sorun derken anlaşılması gereken, örgütsel gelişme ve onun yönetim sorunudur. Burada somut bir çekirdekten, partinin taşıyıcı güçlerinden, kadrosal varlığından, yani öncünün örgütlülük ve yönetim düzeyinden bahsediyoruz. Bu konu, partinin -öncünün- somut bir güç haline gelmesi için, öncünün tanımının, özelliklerinin, görevlerinin ne olması gerektiğini, bu hususta geçmişte ne kadar mesafe katettiğimizin, bugün ne olduğumuzun ve gelecekte nasıl olmamız gerektiğinin bilinmesini ifade eder. Her zaman görüşler ve siyaset ne kadar doğru ve tam çizilirse çizilsin, eğer onun uygulayıcıları yetkin değillerse bütün bu görüşlerin bir hiç olacağını, bir kağıt parçası olmaktan öteye gidemeyeceğini sık sık belirttiğimiz açıktır.

“Bizde güç, kadro, örgüt ve örgüt yönetimi bundan daha fazla anlam ifade eder. Biz, halk tarihimizde ilk defa halk adına siyasal bir güç olmaya doğru çaba sarfeden, bunu öncü düzeyinde yapmak isteyen ve her türlü gelişmeyi burada gören bir hareketiz. Bu konuda ne kitleler arasında ve ne de bizim dayandığımız güçlü bir geçmiş, yönetim ve örgütlenme mirası yoktur. Her şeyimiz, kendi pratiğimizle yarattığımız değerlerdir. Bu nedenle, gerçekten çocukluk çok yapılmakta, her şey biraz çocukça olmaktadır. Büyüme, yücelme, güçlü öncüler haline gelme temel sorunumuzdur. Böyle büyüklüklerin gerektiği yerde ne kadar küçüklüklerin ortaya çıktığı açıkça görülmektedir. Biz, kölelik kabuğunu, her türlü örümcek ağını biraz yırtarak yürümeye çalışıyoruz. Başkalarına belki biraz tuhaf gözüküyoruz, ama bu biraz da koşullarımızın zorunlu bir sonucudur. Bu konuda kendimizi aldatmamamız, gerçekten öncülük olayı karşısında durumumuzun nasıl olduğunu iyi görmemiz çok önemlidir. Ama şimdi güçlü öncüler yoktur diye elbetteki beklenilmeyecektir; başlatılmış olan güçlü bir inşaa hareketi içinde öncüyü tam anlamıyla maddileştirebilmek için büyümek, gerçek öncüler olarak yücelmek gerekir.”

PKK, halk tarihimizde, en somut ifadesini direniş şehitlerimizde bulan halkın politik öncülerini yaratma konusunda ilk ve en güçlü bir harekettir. Bu gerçeği bugün pek çok güç kabul etmek durumunda kalmıştır. Ancak böyle güclü gelişmeye rağmen, mevcut kadro yapısı, ulaşılan gelişme düzeyinde halk öncülüğü anlamında bir yığın yetmezlikler ve eski toplumsal yapıdan edinilen çeşitli hastalıklar içinde bulunmakta ve öncülük görevleri başarıyla yerine getirilememektedir. Parti içi sorunların, güçlü öncüler haline gelememenin kaynağı, mevcut toplumsal yapının özelliklerinin partiye yansıması, bu etkilerin parti içine taşınması, bunlara karşı mücadelede yetersizlikler ve yanlışlıklar içinde bulunulmasıdır. Halbuki güçlü bir öncü örgüte ulaşabilmek için, öncülük sıfatının tam olarak edinilmesi zorunludur. Parti Önderliğimiz, Kongre'ye sunduğu raporunda bu hususlara şöyle açıklık getirmektedir:

“Bizde, çoğunlukla, kendimizi basit ele almaya, basit yorumlamaya, devrimi o dar kafalarımıza, yüreklerimize sıkıştırmaya bayılınmaktadır. Çünkü bu, atadan kalan bir mirastır; ana-baba ocağından edindiğimiz şeydir ve henüz kulaklarımızda ve yüreklerimizde dopdoludur. Toplum olarak düşkünlük durumumuz, onun politik gücünün kırılmasıyla sağlanmıştır. Güçlü politik öncülerin olmaması, toplumsal düşkünlük derecesini belirtmektedir. Yine politik güç adı altında her türlü hainin ortalığı doldurmuş olması, halk olarak, toplum olarak ne kadar geride seyrettiğimizin diğer bir göstergesidir. Mevcut toplumsal ilişkilerdeki kaos, örgütsüzlük, anti-bürokratizm, kısaca her türlü ortaçağ kalıntılarıyla içiçe kuşatılmış yaşam, yine öncüden yoksunluğun diğer bir göstergesidir. Aynı zamanda bütün bunlar, bir yandan oluşacak öncüyü etkileyeceği gibi, öte yandan da öncünün tüm bunlara karşı bir anti-hareket, ona karşı bir tepki hareketi olarak gelişeceğini; hem bunlardan etkileneceğini, hem de bu koşulları reddedeceğini gösterir. Biz, gerek reddediş, yani kopuş olayını, gerekse onun bazı etkilerini taşıma durumunu bir büyüme ve yücelme olayı biçiminde ele alacakken, bazen olduğu gibi kalıntıyı temsil etme, bazen de son derece sekter bir biçimde reddetme olarak alıyoruz ve bütün bunlardan varılan sonuç öncü sıfatını reddetme, politik ve örgütsel güç haline gelememe oluyor...

“Parti çekirdeği politikayı en yoğun yaşayan güç demektir. Politika, toplumun, halkın genel çıkarlarının en üst düzeyde yansıması, yoğunlaşmasıdır. Bu tesbitin esas alınması ve bunun her kadro tarafından tam olarak temsil edilmesi gerekir. Bu durumun kadrolarca özümsenmesindeki zayıflık, bizim, büyük çabalarımızın yeterli sonucunu alamayışımızın esas nedenidir. Bir defa politik yücelme olayına nasıl bakılmaktadır, toplumsal çıkarları politik çekirdeğimiz nasıl temsil etmekte, nasıl çözümlemektedir? Açığa çıkmıştır ki, bir çoğumuzun devrimci politika adı altında uyguladığımız yöntemler eski yöntemlerdir. Bu durumda toplumun üst düzeyde çok kötü bir karikatürü ortaya çıkarılmaktadır. Toplumsal düşkünlüğün reddedilmesi, aşılması gerekirken, bu durum partinin yüce ilişkileri içinde yaşatılmaya, partinin yüce değerlerine taşırılmaya çalışılmaktadır... Bu koşullarda, öncü politik hareketin kendini güçlü bir biçimde gözden geçirmesi gerektiği açıktır. Bu gözden geçirme, eski adına olan her şeyi reddetmeyi, aşmayı ve bununla birlikte onurlu ve toplumun devrimci gelişimini sağlayacak ne varsa onu özümsemeyi içerir. Ancak bizde bu hususlar çok zayıf işlemektedir. Halk kitleleriyle uyuşmayan, onlara karşı sekter ve inkarcı tutumlarla, dalkavukluk düzeyine varan ve sıradan kitlelerle hemen aynılaşmayı içeren tavırlar buradan ileri gelmektedir. Bütün bunlar öncünün rolünün ve statüsünün inkârıdır ve tabi bu inkâr da yenilgiyi getirir.”

Kendi içinde çok iyi örgütlenmiş bir öncü, her devrimci hareketin zafer kazanması ve egemenliğini yaşatabilmesi için zorunludur. Bu, bütün sınıf hareketleri açısından böyledir. *“Hiç bir devrimci hareket, sağlam bir öncüler birliğine sahip olmadan yol alamaz; yani bir devrimci hareket, sağlam bir politik kadrosu olmadan, bir kumandası olmadan gelişemez”* belirlemelerini yapan Genel Sekreter A. ÖCALAN yoldaş, bunun feodalizm, kapitalizm ve sosyalizm açısından da geçerli olduğunu şöyle ifade etmektedir: *“Örneğin kapitalizmin mason localarında burjuvazi için elit yöneticiler yetişmiştir. Yine İslamlıkta çok çeşitli tarikatlar vardır, bunların hepsi de ince eleyip sıkı dokuyarak kendi müritlerini, sözcülerini yetiştirirler. Bugün bile bir İran'da Ayetullahlar, Hüccetullahlar böyle bir ayaklanmayı kendi öncülüklerinde oluşturmaktadırlar. Halkımız için de parti, öncülerinin arına arına yetiştirilmesinden başka bir anlama gelmez. Halkımız adına öncülük yapacak en önemli kişilikler, burada eğitimlerini tamamlamak, burada yetkinleşmek ve burada halkına öncülük etmek durumundadırlar. Bunun dışında öncünün yetişeceği başka okul yoktur. Mevcut toplumsal yapı, öncü kişilikler yetiştirmek bir yana, kişilikleri sürekli yontma ve olumsuz yönde etkileme özelliğine sahiptir. Dış güçler ise kendi işbirlikçilerini yetiştirmekle meşguldür. Bağımsızlık politikasını her yönüyle uygulayacak olan gücü biz ancak Parti Okulunda yetiştirebiliriz. Ama bu okulun hakkını tam veremediğimizi ve bazen çok kötü kullandığımızı da açıkça belirtmemiz gerekir.”*

Öncünün kendi iç örgütlenmesi ile toplumun devrimci örgütsel yapıya kavuşması arasında çok sıkı bir bağ vardır. Öncünün örgütsel yapısı, olduğu gibi topluma yansır. Parti içi ortamın netliği, öncünün örgütlülüğünün gelişmişliği, iç ilişkilerinin sağlamlılığı toplumun da sağlam ve sağlıklı bir örgütlenme içine girmesine yol açar. Bu konulardaki olumsuzluk ve zayıflıklar da aynı biçimde kitlelerin örgütlendirilmesi çalışmalarına yansır. Kürdistan gibi, yüzyıllardır politik öncüden mahrum olan bir ülkede ise, bu ilişki ve yansıyış çok daha fazladır. Burada, öncünün şekillenmesi nasılsa, toplumun devrimci yapılanışı da öyle olacaktır demek abartma olmayacaktır. Kendi platformu şahsında koca bir tarihin, mevcut toplumsal yapının en üst düzeydeki çözümlenmesini gerçekleştiren III. Kongre, bütün bu hususlara tam bir açıklık getirmiş, toplumun yeniden şekillenmesi açısından öncü örgütlenmenin rolünü ortaya koymuştur. Parti Önderliğimiz, Kongre'ye sunduğu raporunda bu durumu şu sözlerle net bir biçimde belirlemiştir:

“Öncünün iç örgütlenmesini ele almak demek, yarın kurulacak toplumun, mevcut toplumsal zemine dayanarak temellerini atmak demektir. Öncü içinde gerçekleştirilen ilişkiler, yarın toplumda kurulacak ilişkilerin özü demektir. Eğer öncü iç ilişkilerini sağlam şekillendirmemişse, bu şu anlama gelir: PKK iç örgütlenmesini geliştiremiyor ve dolayısıyla gelecekteki toplumu örgütleyemez. Kadrolar arasında sağlıklı ilişkiler geliştirilemiyorsa, bağımsız, özgür, rahatlıkla ilerletilen, güce dönüşen, rahatlıkla ileri hamle yaptıran ilişkiler yaratılamıyorsa, bu devrimcilik değil, sekter, tutucu bir konumda olmak, çoğunlukla tasfiyeci bir rol oynamak, yani eski toplumun düzeyine düşmek için büyük bir çaba harcamak demektir. Bunlar yapısal özellikler demek ise, küçük-burjuva ruhsal belirtiler göstermektir... Halbuki öncü örgütün sağlamlık ve gelişim derecesi, doğacak yeni toplumun da gelişim ve sağlık derecesinin temel ölçütüdür. Öncünün kendi arasındaki ilişkilerdeki sadelik, özgürlük, yaratıcılık, işbitirici birlik, kollektivizm, bunların belli bir kararı esas alması ve bir işbölümünden kaynaklanması, hiç bir ikiyüzlülüğe, örtbas etmeye imkan tanımaması olduğu gibi topluma-kitlelere yansır. Tüm bu alanlardaki tıkanıklık ise, topluma örgütlememe, bozgunculuk, yıkıcılık, dağıtıcılık olarak yansır. Öncünün ilişkileri ve bunların anlamı üzerine ölçüt budur. 'Biz adam olamayız' iddiası ise, sömürgeciliğin dayattığı ölçüttür.”

Öncü bir hareket içinde örgütlü ilişkiye ulaşma ile kişisel düzeyde zafer kazanıcı bir devrimciliği yaratma arasında çok sıkı bir bağ vardır. Örgütlü ilişki yaratamayan kişilerin, zafer kazanıcı bir devrimcilik ve devrimci hareket ortaya çıkarması mümkün değildir. Bu durumdaki yapıların giderek devrimden uzaklaşması, tasfiyeci ve devrim düşmanı bir konuma doğru yol alması işten bile değildir. Nitekim, parti içinde İkinci Kongre döneminde bazı belirtiler biçiminde ortaya çıkan bu durum, Kongre sonrasında partiyi arkadan hançerlemeye çalışan en azgın bir tasfiyecilik ve provokasyon olarak kendini göstermiş, ancak partinin kararlı mücadelesi karşısında kendisi tasfiye olmaktan kurtulamamıştır. Parti III. Kongresi, bütün bunları ayrıntılı olarak inceleyip örgütlü ilişki ile devrimi zafere götürme, örgütlü ilişkiye ulaşamama ile tasfiyecilik arasındaki bağı çok net bir biçimde ortaya koymuştur. Bütün bunları çok kapsamlı olarak değerlendiren Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş, bu konuda şu belirlemeleri yapıyor:

“Bugün, birlik, uyum meselelerinde parti içi bünyede gereken sağlamlılığı oluşturamayanlar, yarın bunu nerede, kiminle yapacaklar? En yakın çalışma arkadaşlarıyla sağlam bir birlik geliştiremeyen, hata, kusur kimde olursa olsun bunu yapamayan adam, yıllarca tercübeden geçmiş bir toplulukta işleri ilerletemeyen kişi, yarın nerede devrim yapacak? Eğer 'yaparım' derse açıkça yalan söylüyor demektir. Bu, kişisel, sınıfsal, ulusal, ideolojik, siyasal, maddi-manevi bazı çıkarlar adına kendini gizleme, partinin içinde kendini yaşatarak geleceğe hazırlamadır. Biz, geçmiş tasfiyeci hareketleri incelerken şunu ortaya koyduk; bunlar uzun süre pusuda yatmış, öncelikle bazı ruhsal belirtiler biçiminde kendilerini sergilemiş, sonra fırsat buldukça partiyi arkadan vurmaya, ondan sonra hızla kendi gruplarını oluşturmaya, varsa bir miras, bunu hızla toplayıp bize de rahmet okumaya yönelmiş tiplerdir. Bunlar, çok gözü kara, çok inkarcı, çok istismarcı, çok yalancı, sahte kişiliklerdir. Bunlar, hırsız, sahtekar, ikiyüzlü takımıdır. Bu açıdan partinin iç ortamı, partinin aynasıdır, dürüstlüğün, açıklığın, netliğin en son haddine kadar sergilenmesi gereken zemindir.”

Görünüşte parti içinde olan, fakat gerçekte parti dışında yaşayan böyle azgın bir parti düşmanlığına karşın, PKK, devrimciliği de en ileri düzeylerde geliştiren ve ileri devrimci özelliklerle donanmış bir harekettir. Bunu en açık bir biçimde ölümsüz direniş şehitlerinin ve gelişen devrimci yapısının şahsında temsil etmektedir. Devrimci yapısının ve özelliklerinin böyle güçlü olmasıyladır ki, ihanet de bu denli gözükara ve azgın bir karakter arzetmektedir. Bütün bunları geniş olarak

değerlendiren III. Kongre, PKK devrimciliğinin özelliklerinin neler olduğunu, diğer alanlarda olduğu gibi parti içi ilişkilerde de açıkça belirlemiştir. Parti Önderliğimizin şu sözleri, bu durumu en güzel bir biçimde izah etmektedir: *"Büyüklüğün ölçütü, parti içi ilişkilerin ölçülerine çok yakından bağlıdır. Parti ilişkilerinin güçlülüğü, sağlamlığı, çeşitliliği, zenginliği kişinin büyüklüğünü gösterir. Devrimci adam kabına sığmayan adamdır. Öncü militan, biçimsizliği biçime dönüştüren, düşkünlüğü yüceltmeye dönüştüren, karanlığı aydınlığa dönüştüren, yürümemeyi yürümeye dönüştüren adam demektir. Bütün bunlar yapımıza uygulandığında görülmektedir ki, öncülük sıfatının gerekleri önemli oranda yerine getirilememektedir. Bu durum çok önemlidir. Çünkü, öncü bir örgüt olmadan devrim olmaz."*

Görüldüğü gibi, parti içi ilişkilerde de PKK devrimciliğinin özellikleri son derece nettir. Ancak bu özelliklerin parti kadroları tarafından çoğunlukla yeterince özümsenememesi ve temsil edilememesi durumu vardır. Bu açıdan geçen pratik dönem bir yığın olumsuzluklarla ve parti içi ortamın karıştırılmasıyla doludur. İlişkilerdeki kırıcılık, sekterlik, örgütsüzlük, bastırıcılık, uyduluk, vb. biçimlerde devrimciliğe karşıt bir çok anlayış ve davranış ortaya çıkmıştır. Bu durum, genellikle devrimcilik ile tasfiyecilik arasında kalan, sürdürülmesiyle tasfiyeciliğe varan, tasfiyeciliğe açık kapı bırakan ortayolculuk biçiminde ifadesini bulmaktadır. Parti III. Kongresi, bu açıdan da geçmişi ayrıntılı olarak değerlendirmiş, parti içi ilişkilerde devrimci olmayan, yanlış ve hatalı anlayış ve tutumları belirlemiş, ortayolculuk olan bu yapının tahlil edilmesi üzerinde en çok durmuş ve devrimci olmayan her şeyi açığa çıkararak mahkum etmiştir. Geçmişte yaşanan durum, bunların anlamı, yol açacağı sonuçlar üzerine, Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş, Kongre'ye sunduğu Politik-Örgütsel Raporunda şu belirlemeleri yapmıştır:

"Parti içi ilişkilerin durumu, örgütlenme düzeyimizin ölçütüdür. İlişkilerdeki kırıcılık, zayıflık, noksanlık, biçimsizlik, sağlıksızlık örgütlenmemizdeki zayıflıkları gösterir. Dışa yönelik politikacılık ne kadar eksik ve yoksul uygulanıyorsa, aynı biçimde öncünün kendi iç ilişkilerinde de yoksulluk, sistemsizlik vardır. Nerdeyse bir çok kadro birbirinden ürker duruma geldi, geliyor. Öncünün mevcut iç ilişkiler düzeni hafif, sekter, biçimsiz, bazan düşmanca sivri, bazan uyduca veya ahbap-çavuşça olan bir ilişkidir. Bu durumda, örgütlenmenin yaratıcı gücü olunacağı yerde, örgütsüzlüğün kaynağı haline gelinmektedir. Hem siyasi, hem askeri, hem cephesel örgütlenmelerin gelişmemesinin kaynağı, öncünün kendi örgütsüzlüğünde yatmaktadır. Öncümüz kendisini örgütleyememekte, örgütlenmeye karşı önemli oranda direniş içinde bulunmaktadır. Bu, çok önemli bir olaydır. Örgütlenmeye karşı direniş, aynı zamanda politikleşmeye karşı bir direnmedir. Çünkü yücelme olayı zayıf, anadan-babadan kalma, eski toplumdan kalma, sömürgeciliğin dayattığı yöntemler her tarafı zift gibi sarmış, bunlar tam olarak kırılamamaktadır. Ama eğer ısrar edilirse, bu durum çok tehlikelidir. Israrla problemli olduğunu, hep böyle kaldığını, bunun da anadan doğma böyle olduğunu söylemek öncünün tüm konumuna zıttır. Bunda ısrar demek, kesinlikle ya kişinin artniyetli olduğunu ya da bir sahtekar olduğunu gösterir, objektif veya subjektif planda başka sınıfların ajanı olduğunu açığa çıkarır. Eğer öncünün tanımını böyle yaparsak, son derece yalın ve bilimsel bir tanımı yapmış oluruz... Öncünün sıfatını reddetmek bizi ancak eski topluma, ihanete yaklaştırır...

"Geçmişte bu soruna fazla dikkat gösterilmedi. Biz bu durumu tasfiyecilik olarak belirledik. Bilinçli veya bilinçsiz yapılmış, aslında bu fazla önemli değildir ve bizdeki tasfiyeciliğin çoğunlukla objektif tasfiyecilik olduğunu belirtmek gerekir. Yani, uygulanan yanlış yöntemler veya yöntemsizliklerle tasfiyeciliğin kaynağı olunmaktadır. Gerçekte toplumu çekim gücümüzü, kitleleri ve birbirimizi örgütleme gücümüzü zayıflatmak tasfiyeciliktir. Şimdiye kadar bunda sayısız kusurlar işlendi. Çekim gücü olma yerine itim gücü olmada yarış yapıldı. Uyum yerine uyumsuzluk, otorite yerine otoritesizlik, ilişki yerine ilişkisizlik, toplantı yerine toplantısızlık, merkezileşme yerine merkezsizleşme, kollektifleşme yerine bireycilik, objektiflik yerine subjektivizm, diyalektik yaklaşım yerine kaba idealist yaklaşımlar, bunların yanında her türlü ahbap-çavuş, tekkeci, 'sol'-sekter tutumlar, net ve özgür olmayan ve ağır toplumsal etkiler kokan ilişkiler büyük çoğunlukla yaşandı ve taşındı. Ve bütün bunlar, gösterilen büyük fedakarlığa karşın (ki, bu yönümüz üstündür), öncünün şekillenmesindeki zayıflığa yol açtı.

"Belli ki, bu büyük bir sorundur. Öncünün iç örgütlenmesi demek, aynı zamanda bir yönetim olayı, kadro yönetiminin örgütlendirilmesi olayı demektir. Bu, savaş olur, kültür olur, cephe olur, ülke içi veya dışı olur, bütün örgütlenmelerin yönetimi anlamına gelir. Ve biz, böyle bir yönetim gücü haline gelemezsek, öncü olduğumuzdan bahsedemeyiz. Oysa yönetim gücü olmaktan çekinilmekte, böyle bir güç olmak reddedilmektedir. Yönetim gücüne yaklaştıkça, aynı güneşe yönelmek yerine ondan gezegenler gibi kopuşma, uzaklaşma, uzayın derinliklerine dalma ortaya çıkmaktadır. Bu ise, gerçekte bizim toplumsal parçalanmışlık düzeyimizi göstermektedir."

Buraya kadar partinin iç durumu, parti içi ilişkilerde devrimci olanla olmayan ilişki biçimleri üzerine Kongremizin yaptığı değerlendirmeleri çeşitli yanlarıyla kısaca izah ettik. Kürdistan'da toplumun politik öncülüğü açısından bir mirasın bulunmadığı açıktır. Bu konuda dayanılacak tek tarihi geçmiş, ilk politik öncülük olan PKK tarihidir. Bu nedenle, devrimin gelişen ve büyüyen görevleri karşısında öncüyü geliştirmek için dayanılacak miras PKK tarihinin tecrübeleridir. Parti III. Kongresi, bu açıdan, partinin iç örgütlenmesinin geliştirilmesi sorununun çözümü için kendi tarihinin çok ayrıntılı bir çözümlemesini yeniden yapmış ve tecrübeleri bir kez daha açığa çıkartmıştır. PKK tarihi, fazla uzun bir tarihi süreç olmasa da, son derece zengin ve öğretici tecrübelerle doludur. Bu tarihi süreç boyunca devrimcilik her bakımdan gelişmiş ve kendisini dünyaya duyurur düzeye ulaşmıştır. Yine bu tarih boyunca devrimden yüz çeviriş, kaçkınlık, ihanet, teslimiyet, tasfiyecilik çok çeşitli biçimlerde ortaya çıkmıştır. Parti tarihi boyunca kendisini devrime tam katmayan, devrimciliğe yeterince ulaşmayan, henüz ihanet düzeyine de varmayan, hep çalışma ve gelişmeleri zayıf bırakan ortayolculuk çeşitli biçimlerde sürekli varolmuştur. Bu açıdan, öncünün devrimci ilkeler temelinde sıkı bir şekillenmesini yaratmak için parti tarihinin bu derslerini, tecrübelerini ortaya çıkarmak çok güçlü bir dayanak oluşturmaktadır. III. Kongre, bu değerlendirmeleri de çok geniş bir biçimde yaparak öncünün devrimci örgütlenmesinin yollarını ve yöntemlerini açıkça ortaya koymuştur. Kongreye sunduğu raporunda, Genel Sekreter ABDULLAH ÖCALAN yoldaş, dönem dönem parti tarihinin öğretici tecrübelerini özetle şöyle ifade etmektedir:

"Başlangıçta bir ideolojik grubun kadroları açısından bir propagandacı olmak, hem de genel bir propagandacı olmak iş görüyordu. Bu süreci biz, doğuş süreci olarak tanımladık. Biraz inceleme-araştırma, biraz propaganda bu süreçte grup hareketini yaratıyordu. 1970'lerin başından, '77'lere kadar yaşadığımız süreç budur.

"Daha sonra bunun bazı politik görevleri beraberinde getirdiği görüldü. Artık yalnız konuşmak yetmiyordu, bu sefer insanları bir araya getirip onlara yol göstermek, onları örgütlemek ve biraz da engelleyici bazı hedefleri ortadan kaldırmak gündeme geldi. İş buraya gelince, kişiler düzeyinde gerileme olayı kendini biraz daha net ortaya koydu. Yani bu demek değildir ki, daha önce çok iyi propagandacılar olunmuştu; hayır, o aşamada da gerilikler vardı, ama gönüllü bağlar esas olduğu için fazla göze batmıyordu. Daha sonra gönüllü bağlar yerini zorunlu bağlara terk ettiğinde kişilerde gerileme, kişilerin geri çekilişi, kişilerin görevlere hor bakması, görevleri üstlenmemesi, yani kısaca politik kadrolar olmaya üşenme, amatörlük, ilkellik, bunların sürekli kılınması netleşti. Çok doğru bir politik hattımız olmasına rağmen, örgütlenmede gereken yol alınamadı. Bilindiği gibi, dar bir örgütlenme sınırı aşılmadığı, resmen örgütlenme, komiteleşme, bunların yönetimini oluşturma işine girişilmediği için, örgütümüz 78-79-80 yıllarında imha tehlikesiyle yüzyüze geldi. 12 Eylül faşist-askeri darbesi gerçekleştiğinde durum bu idi. Aslında bu durumun ne demek olduğunu tutuklulardan, yoğun işkenceyi yaşayanlardan sormak gerekir. Parti hareketimiz dışa açılma ve içerde korkunç bir direnmeyle kılpayı kurtarıldı. Demek ki, 1970'lerin görevleri yerine getirilebilseydi ne işkenceler o kadar şiddetli olabilir, ne de biz imhayı iliklerimize kadar duyabilirdik. Bu şiddeti hala yeterince duymayış, bugün kadrolardaki yoksullaşmanın, sorumsuzluğun diğer bir kaynağıdır. Yani parti geçmişimizi iyi yorumlamamak, doğru rayına oturtmamak her türlü hafifliğin, mirasyediciliğin, ucuz devrimciliğin esas kaynaklarından birisidir. Arkadaşlar bu süreci sığ bir bilgiyle, edebiyatımsı bir bilgiyle hatırlamak istiyor. Hayır, böyle olmaz; bu, iliklerine kadar işkenceyle, kanla, büyük zorluklarla geçen bir tarihtir. Bir kişi, bunu sürekli yüreğinde, beyninde duymazsa, onun dehşetini politikaya, örgüt bilincine dönüştürmezse devrimci adam olamaz. Zaten devrimci politikacı olamayışın önemli bir nedeni de budur. Kitlelerin yüzyıllardan beri yaşamadığı gerçekler olan yaşadığımız gerçekler duyulmuyor, kulaklar ve beyinler tıkatılıyor, ondan sonra da 'yaşasın PKK' deniliyor. Hayır, böyle olmaz, bu bir küçük-burjuvanın, bir köylünün yaklaşımı olur...

"Kendi öz tarihimizin özümsenmesinde gerçekten yoksulluk vardır. Ülke içinde ve dışında onbeş yıldır harcadığımız çabalar vardır, bunlar çok derslerle dolu çabalardır. Öncünün yaratılması ve gelişimi için, içerde ve dışarda yürütülen çalışmaların büyüklüğü görülmelidir. Tek bir kişi için bile ne kadar zorlukların göğüslendiği hatırlanmazsa ve kişi kendisini bir turistin bile gerisindeki bir sorumlulukla yaşatırsa, ondan her türlü tehlike gelebilir. Nitekim bizde bazılarının bu kadar tehlikeli bir konuma gelmesinin anlamı burdadır. Ucuz yaşama, bunu büyük bir sorumluluk duygusuyla gidermeme kişiyi iradesi dışında tehlikeye götürür. Bugün durumları tartışılanlar biraz da bu konumu yaşıyanlardır. Onlar gelişmelerin ucuzca, sıradan bir çabayla sağlandığına inanan ve ilişkilerini buna göre ayarlayanlar durumundadırlar. Bazıları da 'kendimizi sağlam zeminlere ulaştırdık' diyerek küçük hesaplar içine girdiler. Tasfiyeciler 'PKK'nin, herkesin yorumuna göre ele alınabileceğini ve sonra da masa başında uzlaşılabileceğini' ileri sürüyorlardı. Onların partiyi tanımlamaları böyleydi. İşte bu, partinin reddedilişinin en veciz yönlerinden birisidir. Bazı yetkileri tekeline alarak, bazı avantajlar sağlayarak örgüt içinde hesap yapma, tasfiyecinin işidir. PKK'yi böyle yorumlamak, bu hakkı ve yetkiyi kendinde görmek ve böyle kullanmak ise bizde sonun başlangıcıdır. Bu durum, bu yaklaşım sahiplerini partinin gerçek yaşayan gücü ve temsili karşısında ancak karşı tarafta savaşan bir güç konumuna getirebilir. Bu konuda yanılmamak, yanıltmamak gerekir...

"İkinci Kongre sonrası tasfiyecilik, sırtını açık bir emperyalist güce dayayarak büyük bir meydan okuma hareketi olarak gelişti. İçerde de sırtını açıktan işkencecilere dayatmıştı. Biz, yeterince örgütlenemediğimiz için zayıf bir konumdaydık, bu nedenle tehlikeli bir tasfiye hareketi oldu. Ve burada en kötüsü de partiye sahip çıkması gerekenler çok zayıftılar. Çok kötü mücadele örnekleri sundular, onların ekmeklerine adeta yağ sürdüler. Bu, örgütlenme ve eylem gücümüzü düşürdü ve kendilerine benzeştirilen birçok öge ortaya çıkardılar. Bu, büyük direnişlere, birçok arkadaşımızın şehit olmasına ve önemli oranda gücümüzün düşmesine sebep oldu. Bu mücadele, öncünün bugünkü konuma gelmesinde iç cephede verilen savaşımın önemli bir dönemeciydi. Başarıyla sonuçlandırıldı. Bu dönem, '82 sonrası ülkeye dönüş ve ülkede yeniden mücadeleyi geliştirme, gerçek öncüler olup olmadığımızın faşizme karşı sıcak savaşım içinde belirlenmesi dönemiydi. İşte tasfiyecilik tam da bu dönemde ortaya çıktı.

"Güney'deki meseleler de böyledir. Öncüyü oradan hızla mücadele alanlarına seferber etmemiz gerekirken, boş tartışmalar içinde kaçışlar, çekişmeler epeyce yaşandı ve burası da eylem gücümüzü önemli oranda düşürdü. Daha sonra oradaki öncümüzün, yönetimiyle ve uygulayıcılarıyla görevlere karşı çekingen ve kararsız yaklaşmaları durumu, örgütlenmeye tesir etti. Bu durum, hem biçim, hem de yoğunluk olarak örgütlenmenin zayıflamasına, dolayısıyla eylemlerdeki zayıflığa ve sıcak savaşım alanı için önemli kayıplara yolaçtı. Eğer görevlere sımsıkı sarılınsa, koşulların hesaba katılması temelinde bir örgütlenmeye gidilse, gerçekten Parti çizgisinin gereklerine göre yoğunca bir yaşam ve mücadele içinde olunsa idi, bu dönem kayıpların çok daha az, başarının ise çok daha fazla olduğu, öncünün güçlü bir deneyimle çelikleşmesinin sağlandığı bir dönem olacaktı. Çok daha fazla kazanılacak ve daha az kaybedilecekti. Fakat her düzeydeki zayıflıklar Parti çizgisinin ve taktiklerinin uygulanmasında kendini gösterdi. Zayıflıklar, darlıklar birleşerek önemli bir darboğazın ortaya çıkmasına neden oldu. Eğer müdahalede bir gecikme veya başarısızlık durumu olsaydı, öncü hareketimizin kötü sonuçlarla karşılaşması kaçınılmaz olacaktı. III. Kongre hazırlıklarımızın başlatılması da biraz bu kendiliğinden tasfiyeyi durdurmak içindi. Öncü dağılıyor, eriyor, dayanamıyor, kendisini yetkinleştiremiyordu. Biz, her alandan müdahale ederek ve mevcut yapıyı Parti çizgisine doğru çekerek, yedekleri, yeni ilişkileri devreye sokarak yeniden bir toparlanmayı böylece ortaya çıkardık. Aynı zamanda geçmişimizi yeniden değerlendirmeyi, yeni bir güçlenme ve öncüye yakışır bir vaziyet tutturmayı esas aldık. Bu, çeşitli toplantı, tartışma ve değerlendirmelerde ifadesini buldu.

"III. Kongre'ye gelirken birçok yönetici ve uygulayıcı arkadaş, perspektiften yoksun, kafası karışık, ruhen kendisini daraltmış, fikren çok yoksul bir durumu yaşıyordu. Ne olduğunu bilemeyecek, karşısındakini anlamayacak, dinlemeyecek kadar gergindi. Dönem, kendini gözden geçirme, ne olduğunu anlama, özeleştiri dönemi oldu. Ama eğer yalnız bırakılsaydı yapıda eski toplumun yaşam ve ilişki düzeninin bir benzeri tekrarlanacak, adeta çeşitli sınıfların sözcüleri türeyecek ve didişmeler, çekişmeler, kopuşmalar, parçalanma önemli gelişmelerin üstünü örtecekti. Öncünün gerçekten ayakları üstüne oturtulması, kendi yanılgı ve hatalarını görebilmesi, bunun bütün sınıfsal kaynaklarını, ideolojik-politik yönlerini ortaya çıkarabilmesi için, geniş bir zaman içinde büyük çabalar harcandı. Muazzam bir sabır ve müsamaha gösterildi. Ve bugün dile getirdiğimiz değerlendirmeler, eleştiriler, özeleştiriler ortaya çıkarıldı.

"Kısaca öncümüzün gelişim tarihi içinde karşılaştığımız iç sorunlar böyledir. Elbette öncümüzün gelişiminde tarihi büyüklükler ve yücelikler de vardır ve esas olan bunlardır. Ama biz sorunlarımızı irdelemek ve dersler çıkarmak istediğimiz için burada bunlardan sözetmedik. Görülüyor ki, parti örgütlenme tarihimiz önemli derslerle doludur ve bunları öğrenmek gerekir. Eğer tam olarak öğrenmezsek, inkârcı olmaya devam edersek bu bize birşey kazandırmaz, fakat felaket

Devamı 22.sayfada

Genel Sekreterimiz A. ÖCALAN yoldaşın, yurtdışında uzun süre devam eden bir eğitim ve hazırlık döneminin sona ermesi münasebetiyle, Par

Çağımızın En Yüksek İdeallerinin Gerçe

Özgürlük

Baştarafı 1. sayfada

bazılarının sandıkları gibi bu, bitkinliğin ve yorgunluğun neden olduğu ve artık bu kadarı yeter tarzında ortaya konulan bir sonuç değildir. Tersine, çok önemli gelişmelerin ve yıllarca, hatta yüzyıllarca özlemini çektiğimiz bir dönemin içine girme anlamında bir sonuçtur.

Biz, sıcak mücadelenin ateşi içinde bulunan bir hareketiz. Bugün bu mücadelemiz bütün yoğunluğu ile devam ediyor. Ancak, yine de mücadelemizin ulaştığı düzeyi yeterli görmüyoruz ve daha ileri bir sıçramayı mutlaka gerçekleştirelim diyoruz. Vurguladığımız gerçeklerin sonsöz anlamında en önemli bir özelliği olarak, özellikle Parti gerçekliğimizin her yönüyle gelişmesi için olumlu yönde çözümler hızlanırsa, gündemimize koyduğumuz programı başarıyla gerçekleştirebiliriz. Fakat, eğer olumsuzlukta ısrar edilirse, eğer bizi acılara boğan, olumsuzluklara iten ve kesinlikle Partiye, halka ve kişilere yarar getirmeyecek olan tutumlar sürdürülürse, pratikte ciddi başarısızlıklar ve ağır kayıplar kaçınılmaz olacaktır. O halde, çok kapsamlı olarak ortaya çıkardığımız Parti ortamına yansıyan her türlü proletarya dışı sınıf etkileri, yetmezlikler ve son derece amatörce davranışlardan, otoriteyi, kurumlaşmayı ve özellikle halkımızın tarihinde son derece zorunlu olan böylesi olguları yerleştirmemizi ve oturtmamızı engelleyen tutumlardan kaçınmasını mutlaka başarmalıyız. Olanca tecrübe yetersizliğimizle siyasete ve ulusal kurtuluşa gözlerimizi yeni açıyor olsak bile, bunu kesinlikle gerçekleştirmeliyiz. Atılan adımın ve yaşanan tarihsel anın kutsallığına herhangi bir diyeceğimiz yoksa ve bunu bizzat kendi emeklerimizle yaratmamız gerektiğine dair en ufak bir kuşku mevcut değilse, akıllı adamlar olarak bu görevleri kendiliğinden yüklenmemiz gerekmektedir. Devrim yoluna girenler, bilinç ve irade güçlerinin alabildiğine büyük bir yaratıcılık ve gelişme özelliği taşıdığını ve onun bir gelişme yasası olduğunu unutmazlarsa, gerçekten de bu durum, sadece bu gelişmeleri köstekleyen mevcut ayak bağlarından kurtuluş olmakla kalmayacak, arzulanan gelişmelerin yaratılmasında en temel gerçeklerimizden biri olacaktır.

Buradan çıkan sonuç, Partimizi artık gerçekten olgunca yürüyen bir kurum olarak görmek, bu kurumun içinde yerimizi almak ve rolümüzü layıkıyla oynamaktır. Bunu pek çok defa ısrarla vurguladık. Ancak bunun üzerinde daha fazla durmak, kavrayışımızın elverdiği oranda sinemize oturtmak ve özümsemek dayatan bir görev olarak önümüzde durmaktadır. Çünkü bundan sonra yaratacağımız pratik bu gerçeğe doğrudan bağlıdır. Kendi subjektif ve bireysel niyetlerimizi asla konuşturmamalı ve realiteye saygı göstermeliyiz. Görünüşte saygı göstermede kusur edilmediği söylenebilir. Ama asıl olan onun özünü kavramak, sadece kavramakla da kalmayıp gereklerini kişiliğimizde somutlaştırmak, yalnızca bununla da yetinmeyerek içinde yer aldığımız Parti örgütünün bünyesine oturtmak ve bunu ulusal kurtuluşa başarıyla uygulamaktır. Bu bir sonuçtur. Hem de nihai olarak Parti hareketimizin olumlu yönde çözümlemesi gereken ve her militanımızın verdiği söze uygun olarak, hiçbir kişisel endişeye kapılmaksızın, mücadelemizin esenliği ve başarısı için içten karşılık vermesini şart koşan bir sonuçtur.

Eğer bu sonuç belirtildiği tarzda anlam bulursa, bundan çıkacak diğer bir sonuç da, ulusal kurtuluş mücadelemizin bugünkü aşamasında, Parti hareketimizin hem dost saflarda ve hem de düşman cephesinde yalnızca saygınlık yaratmakla kalmayarak, bir otorite gücü, bir maddi ve örgütsel güç olarak da kendisini kabul ettirmesi gerçeğidir. Özellikle bu alandaki faaliyetlerimizin ana konusu olan hızla bir siyasal ve askeri ordulaşmaya yönelme, tarihin artık karar aşamasına getirdiği ve hafif adımlarla üzerine ilerlediği bir emir niteliğindedir. Tarihin emirleriyle oynamak, kişiyi her zaman lanetli bir duruma düşürecek ve onun küçüklüğünün kanıtı olacaktır. Sergilenmesi gereken büyüklük ise, hiçbir karşılık beklemeksizin büyük bir yüreklilik ve çetin bir mantık gücüyle bu emre uymasını ve yürümesini bilmektir.

Biz devrimciler, böylesi mücadele alanlarının üzerine yürürken, aslında içinde bulunduğumuz koşulları dikkate alırız. Ama bunların başarımız, moralimiz ve kavrayışımız üzerinde en küçük bir etki bırakmaması için, kendimizde gerekli olan güçlenmeyi yaratmasını da biliriz. Aslında biz, başarımızın önemli bir sonucu olan böyle bir noktaya varmış durumdayız. Elbette çekeceğimiz acılar daha çok olacaktır. Şehadet, yürüyüşümüzün iki adım ötesinde de karşımıza çıkabilecektir. Eğer bunlar devrimci atılım ve sıcak savaşımın içinde meydana geliyorsa bu, gerçek yaşamın kendisidir. Ancak bunun tersine, yürüyüşümüzde en ufak bir tereddüt bile ortaya çıkıyorsa, o zaman yaşanan şey cehennemdir. Bu sadece bizim için, buradaki bu sınırlı militan topluluğumuz için değil, bütün bir halkın gerçeği için de böyledir. Sayının miktarı ne denli az olursa olsun, böylesi anlarda belirleyici olan şey, anın tarihsel büyüklüğünü hangi gücün temsil ettiği, geleceği kimin kendi şahsında somutlaştırdığıdır; geleceğe nasıl ve hangi yürekle yürüdüğü ve hangi büyük hakiliği arkasına aldığıdır. Tereddütsüz ve en küçük bir ikircikliğe düşmeden yürüyen, bununla birlikte doğanın, toplumun ve devrimin bütün alanlarına ilişkin yasalarının en gelişmiş özünü temsil eden taraf sonuçta mutlaka kazanacaktır. Yoksa, devrimcilik adına yola çıkan küçük topluluklar her zaman dejenere olmaya, bir klik durumuna düşmeye ve fitnefesat yuvası haline dönüşmeye mahkûm olacaktır. Ama yürüyüş eğer böyle değil de, belirlendiği tarzda gelişirse, sözkonusu küçük topluluğun tarihine bir güneş gibi doğması ve küçümsenmeyecek bir biçimde ışıklarını bütün insanlığa saçması kaçınılmazdır. Tarihte çokça tanık olunan bu gerçek, bizim de gerçekleştirmekte sonuna kadar inatçı olduğumuz ve başaracağımıza dair güven duyduğumuz bir şeydir.

Bu yürüyüşümüz mutlaka anlamını bulmalıdır. Hâlâ birçok kirli paslı yanımız olsa da, bu yürüyüşün açtığı yolda ve yarattığı ışıklı ortamda yürüyebiliriz. Her zaman vurguladığımız gibi geçmiş, bizde korkunç bir ağırlıkla oturmak ve etkisini sürekli kılmak istemektedir. Ancak, bizi geçmişe bağlayan köprüleri uçurur ve düşmanla savaşır gibi ona karşı her gün savaşım vermeyi becerebilirsek, onun bizimle oynamasına karşılık, biz de onunla oynamasını başarırsak ve böylelikle her zaman geleceğin güçlü biçiminin bir ütopya değil, devrim biliminin ışığında özenle yaratılacak bir olay olduğunu hatırlarsak, bunun yaratacağı tehlikelerden kurtulmak mümkün olacaktır.

Bugün Kürdistan, çağımızın temel bir özelliği olan ulus gerçekliğinin ve devrimci bilimin süzgecinden geçirilerek alabildiğine netleştirildiği, en küçük hücrelerine kadar bir tanıma kavuştuğu, buna bağlı olarak bu temel ögelere dayalı politikaların ve her türlü gelişmenin kapsamlı planlamalara ve ayrıntılı uygulama planlarına kavuşturulduğu bir dönemi, bir çağı yaşamaktadır. Ancak buna karşılık, başka bir gerçek daha vardır ki, bu kadar netleşen bir çağda Kürdistan hâlâ muğlak ve bulanık bakılan, sadece dışarıdan değil, kendi içinde de bu tür bakış açısına maruz bırakılan bir durumda bulunmakta; binlerce yıldan beri yaşayan, büyük acılara ve soylu emeklere tanık olan, her köşesine ve her taşına halkımızın emeğinin ve alınterinin sindiği böyle bir ülke, çok acı bir biçimde bugün terkedilmek istenmektedir. Günümüzde ülkemizin tanımını bile yürekle ve mertçe yapmak istemeyen, ona hor bakan, insanlık tarihinde uygarlığın ve insanlığın beşiği olarak bilinen bu ülkede binlerce yıldan bu yana bir yaşam sürdürülmüyormuş gibi onu inkâr eden, soysuzcasına ona yete-

rince anlam veremeyen, yaşamı hiç de insanca yaşamanın mümkün olmadığı zeminlerde arayan, her türlü düşkünlüğü rahatlıkla kabul edebilen ve üstelik de böyle bir soysuzluğu kendisine layık görebilen, bununla kendisini uyutabilecek ve hem çılgınca yaşıyor ve hem de eğleniyor görünümü altında kendi benliğini uyuşturabilecek kadar kendisinden geçerek yaşayan, bu denli düşkünleşebilen kimseler de vardır. Bu, çok kötü bir hastalıktır ve böyleleri çok ağır birer hastadırlar. Bu, aynı zamanda bazen farkında bile olmadan içine girilen, ancak kişisel çıkar adı altında geliştirilmek istenen, özünde ise, düşmanın, geçmişi yüzyıllara varan sistemli uygulamalarla kökleştirmeye çalıştığı bir durumdur.

Türk egemenlik sisteminin kesinlikle böylesi bir tarihsel özelliği vardır. 12 Eylül faşist yönetimi, özel olarak hazırlayıp geliştirdiği yöntemleri Parti hareketimiz ve ulusal kurtuluş mücadelemiz üzerinde deneyerek, kendi egemen sınıflarının birçok halkı katliamlardan geçirip göç ettirmekle aldığı sonucu halkımız karşısında da elde etmek istemektedir. Çevresi bir mum gibi eridiğinden, yalnızca kalın bir kesimi kalmış olan ve okyanusun derinliklerine gömülmemek için direnen bir buzul parçasının kalan bu son kısmına tüm eritici özelliği ile yaklaşarak eritmek ister gibi, halkımızı da her alanda kendi ulusal ve toplumsal gerçeği içinde eritmeye çalışmaktadır. Halkımızı boğmayı ve giderek bu eritme işini sinsice, alçakça ve çok tehlikeli bir biçimde sonuçlandırmayı amaçlamaktadır.

Bu, bir anlamda TC için de bir sonuçtur. O, her ne kadar yeni bir başlangıç yapayım diyorsa da, kendi sonucunu, Parti hareketimizin ve halkımızın tükenmesi biçiminde noktalamak istiyor. Bu bir gerçektir. Kürdistan halkının ulusal kurtuluşunu ya da yokoluşunu başka yerde aramamalıyız. Bir taktik öge olarak ülkemizin öteki parçalarındaki halk hareketleri genelde ulusal kurtuluşa şu veya bu düzeyde katkıda bulunabilir. Ancak belirleyici nitelikte tükenişe ya da ulusal kurtuluşa karar verecek olan şey, Türk egemenlik sistemine karşı geliştirilen ulusal direniş mücadelesidir. Sorunun bu temelde çözümü sağlanamaz ve faşist Türk sömürgecilerinin büyük bir titizlikle, en tehlikeli bir biçimde ve korkunç bir pervasızlıkla sergilediği yok etme operasyonları durdurulamazsa, en olumsuz sonuç kaçınılmazdır ve hayata geçirilen bu olacaktır.

İşte bizim yeni atılımımızın en büyük bir anlamı da, ne pahasına olursa olsun, bu mevcut muğlak gerçeği mutlaka reddetmek ve onu kesinlikle yürütmemektir. Bu, aynı zamanda bir insanlık görevi, bir yurtseverlik ve eşitlik görevidir. Muğlaklık, doğrudan düşman uygulamalarının bir sonucudur. Muğlaklığın büyük bir tarihsel temeli vardır. Ama en kötüsü de bunun, imhanın hedefi durumundaki halk kitleleri tarafından uygulanması, kabul edilmesi ve hatta kendisine meşruiyet kılıfının geçirilmesidir. Asıl büyük tehlike buradadır. İşte bizim eylemlerimiz, hemen yakın bir zamanda geliştireceğimiz eylemler kendi kendini lanetleme anlamına gelen bu durumu yerle bir edecektir. Bu konuda hiçbir gerekçe ve harcanan hiçbir çaba bundan daha anlamlı bir sonuç vermeyecektir.

Muğlaklık, netsizlik ve iğrençlikle kaplanmış durumda bulunan ülkemizin üzeri özenle açılırsa, tıpkı zengin eserlere ve yapılara sahip olan antik çağ kentlerini gün ışığına çıkaran bir arkeolog gibi bunun üzerinde özenle durulur ve temizlenirse, o zaman önemli oranda geçmiş de koksa, bir o denli de değeri yüksek, çağımızın gıptayla bakacağı ve kendisini onda bulabilecek bir gerçekliğimizin olduğunu keşfedebiliriz veya kanıtlayabiliriz. Bu muğlaklık altında kesinlikle böylesine bir hazineye sahip bulunan bir halk olduğumuza inanıyoruz. Bu inanç olmasaydı, hiç kuşkusuz bu adımlar atılamazdı. Halk gerçekliğimizin üzerindeki bu külleri özenle süpürmek gerekir. Bunu yapacak olan şey devrimci eylemlerimiz ve örgütlenme-

...larıyla yaptığı konuşmayı aynen yayınlıyoruz.

SERXWEBÛN

...eceği Bir İnsanlık Cumhuriyetine Doğru

Yürüyüşü

mizdir. Bu temelde dayatılan bu inkârcılığı, ihaneti ve lanetli özellikleri üzerimizden söküp atmamız gerekir.

Dikkat edilirse, burada daha çok kendimizle uğraşıyoruz. Ve yine dikkat edilirse, gelişmemizin ve halkımızın gerçekleştirmeye çalıştığı atılımların önündeki en büyük engel, düşmanın uyguladığı mevcut kaba baskı değildir. Bunlar sadece mevcut sonucun üzerinde bekçilik rolünü oynamaktadır. Asıl kötü küllenmeyi biz kendi kendimize musallat ettik; gözümüze ve yüreğimize bulaştırdık, boğazımıza kadar bu küllenmenin içine battık. Şimdi bu külleri yeni baştan süpüreceğiz. Onun için de mevcut yaşamı reddediyoruz. Bu reddedişi dalga dalga ailelerimize, yakınlarımıza, tüm köylerimize ve kentlerimize kadar yayacağımızı belirtiyoruz. PKK'nin en büyük özelliği de budur, Partimizin bugün ulaştığı sonuç budur. Böyle davranamayan bir halk ne çağımızdan kendisine saygıyla bakılmasını talep edebilir, ne de yaşam hakkının tanınmasını isteyebilir. Hayır, bu tür istemlerde bulunmak saçmadır. Bu yüzden politik perspektifimiz kesinlikle yanlış olmamalıdır. Sen kendini bu kadar düşürmüşsen, başkaları senin için ne yapsın? O halde sarıldığımız bu işi özenle yapacağız. Büyük bir umut ve güvenle değerli hazinelerin ortaya çıkarılabileceğine inanacağız ve bunu gerçekleştireceğiz.

Bugüne kadar süren uğraşlarımızla düşmanımızı tanımaya çalıştık ve hâlâ tanımaya devam ediyoruz. Düşmanımız, kendi gerçekliğini köklü bir biçimde dışa vuran ve uygulayan, tarihin ender tanık olduğu gerici bir güç, bir topluluktur. Buna tarihten bir örnek gösterilecek olursa, siyonist topluluğu örnek verebiliriz. Günümüzde siyonizmde vücut bulan Yahudi sermayedarlığının bütün tarihi boyunca insan topluluğu ve insan emeği üzerinde sermaye biriktirmek, bunu kapitalizme ve bugün insanlığı yok olmayla tehdit eden en tehlikeli imha ve yıkım araçlarına dönüştürmek ve bununla politika yapmak, bütün insanlığı bununla yönetmeye çalışmak gibi bir konumu sözkonusudur. İşte Türk egemenlik sistemi de özellikle son bin yıllık tarih kesiti içinde benzer bir rolü ifa etmektedir. O da, benzer bir biçimde bu gerçeği kendi halk yığınlarına da mal etmiş olup, birleşmiş bir kütle yaratmak istiyor. Birçok güç neden Türkiye'de bir halk hareketi ve kitlesel muhalefet gelişmiyor diye soruyor. O, siyonizme benzer bir biçimde kendi şovenist nitelikli, fakat özünde egemen sınıf iktidarının farklı bir biçimi olan anlayışını halk kitleleri üzerinde de egemen kılmaya çalışıyor. Her yüzyılda ve özellikle günümüzde yoğun bir şekilde başvurduğu ideolojik-politik operasyonlarla bunun için gerekli olan yapılanmaları derinliğine işleterek, halkları ve en başta da Türkiye halkını düşürüyor. En gerici döneminde feodal İslam uygarlığını devralıyor, bu uygarlığı, halkların millileşmelerinin aleyhine kullanıyor ve bunu XIX. yy'da emperyalizme kapaklanmaya kadar götürüyor.

Bilindiği gibi, Türk egemen sistemi, feodalizmle ilişkiye geçmeden önceki dönemlerde ilkel barbarlık aşamasında bulunuyor. Ardından İslamlaşma temelinde mevcut feodal devletlere sığınıyor. Bu devletleri içten kemirerek ele geçiriyor ve bu kez de bu aracı kendisi en gerici bir biçimde kullanıyor. Ortaçağ dönemi boyunca elde ettiği tecrübe birikimini daha sonra emperyalist-kapitalist sistemle ilişki içinde çok tehlikeli biçimler altında tekrarlıyor. Önce bunu çok çeşitli işbirlikçilik ve uşaklık yöntemleriyle geliştiriyor. Giderek bu sistemin bağrında kendisi için daha iyi bir yer ayırma ve daha fazla pay edinme çabalarına girişiyor, adım adım bunu gerçekleştiriyor. Bu, Osmanlı İmparatorluğunun son yıllarına ve TC'nin kuruluşuna denk düşen bir dönemdir. TC'nin gelişimiyle birlikte, bu yöndeki çabalar daha da yoğunlaşmış, 12 Eylül askeri-faşist darbesi ile emperyalizmin en tehlikeli ve en gözükara bir işbirlikçisi haline gelmiş, ırkçı Güney Afrika rejimi ve İsrail siyonizmi ile bölgenin en gerici rejimlerinin de çok daha ilerisinde bir yere sahip olan, emperyalizmin güvenilir bir müttefiği konumuna ulaşmıştır. Ulaştığı bu aşamada Türk egemenlik sisteminin üstlendiği rol nedir? Onun rolü, elinden geldiği kadar, faşizm biçimindeki en büyük gericiliği çağdaş insanlık, Ortadoğu halkları, Türkiye halkı ve tabii en başta da Kürdistan halkı üzerine kusmaktadır. Bu egemenlik sistemi, uyguladığı baskı, sömürü ve işkencenin boyutunda herhangi bir sınır tanımamaktadır.

İşte tanımaya çalıştığımız düşmanın özellikleri ana hatlarıyla böyledir. Bu düşman hem tarih içinde, hem de günümüzde iyi tanınmalıdır. Savaşımımızın başarısı için düşmanın bütün özelliklerinin derinliğine tanınması şarttır. Bu tanıma "düşman şu kadar büyük bir canavardır, şöyle imha eder, böyle asıp keser" biçiminde ele alınmamalı; stratejik anlamda ne denli yokedilmesi gereken, ne kadar suçlu, ne denli çağdışı, fosilleşmiş ve nesli tükenmiş bir canavar olduğu bilince çıkarılmalı ve bu bilinç, halkların muazzam atılım gücüne dönüştürülmelidir. Düşmanı bu anlamda tanıyabiliriz ve bu tanıma işine devam edeceğiz. Özellikle onu pratikte yalnızca o kaba gövdesiyle, polis ve jandarma güçleriyle, ordu örgütlenmesiyle ve en son ortaya çıkardığı özel harp türünden aygıtlarla - kısacası, işin gösteri kısmıyla ele almayacağız. Düşmanın yüzyıllardan beri uyguladığı özel savaşı ve yok etme savaşını her yönüyle tanımak gerekir. Psikolojik etkileme yöntemlerinden, en kaba işkence metodlarına, ekonomik istila ve göç ettirme uygulamalarından en ince ve en tehlikeli siyasal ve diplomatik manevralarına kadar düşmanın bütün uygulamalarını ve yöntemlerini tanıyan ve tanımayı esas alan bir ulusal kurtuluş pratiğini sergilediğimiz zaman, mücadelemiz hızla gelişecektir. Bu nedenle, düşmanla boğuşurken onun her şeyini ölçüp biçmek ve hesaba katmak, bu işi böyle sürdürmek gerekir.

Oysa, birçok Parti militanımız inanılmaz ölçüde bu gerçeğin dışında yaşıyor ve bu da kaçınılmaz olarak güçlerimizin ciddi kayıplara uğramasına neden oluyor. Bu kayıp sadece kadro ve savaşçılarımızın kaybı da değildir. Burada bulunan topluluk içinde hiç kimsenin üzerinde istediği gibi tasarrufta bulunabileceği kendine has ne bir canı vardır, ne de kendine özgü bir niyeti olabilir. Bu, tamamen bir halkın kutsal kurtuluş iradesi biçiminde yoğunlaşması gereken, görevi sadece kazanmak ve kazanmak için de örgütlenmek ve eylem yapmak olan bir yaşamdır. Militan budur, militan böyle bir yaşamın sahibi olan adamdır. Sık sık vurguladığımız gibi, hiçbir militan kendi varlığı üzerinde bir mülkiyet hakkına sahip değildir. Hiçbir militan "bu can benim canımdır" diyebilecek durumda olamaz, olmamalıdır. Böyle bir tutumda ısrar eden kişide mülkiyet duyguları gelişiyor demektir. Mülkiyet duyguları küçük-burjuvaziyi geliştirir, küçük-burjuvazi ise daha ileri bir burjuvalaşmaya doğru gider. Parti açısından bunun anlamı, tasfiye olmadır. Biz bu nedenle "benim" denilen her şeyin yerine Partimize ve halkımıza ait olan yargıyı, kararı ve iradeyi geçireceğiz.

Evet, biz bununla savaşıyoruz. O zaman, bununla savaşmak büyük bir silahla savaş yürütmek olacaktır. Bu da tam bir olgunlukla anlaşılmalıdır. Bu savaş acımasız geçecektir. Şunu hemen belirtelim ki, savaş ne denli acımasız biçimlere bürünürse, cesaret, yaratıcılık ve başarı üstüne başarı kazanma olanakları da o denli artacaktır. Örgütsel ve eylemsel pratik kesin olur ve düşmanla boğuşarak vücut bulursa, orada ne boşluk, ne bilinçsizlik, ne taktik hatalar ne de başka olumsuz gelişme ve bunun zemini kalır. Bu sonuçları bizzat kendi deneyimimizden çıkarıyoruz. Örgütlenme ve eylem sorununa yaklaşımda iki olumsuz duruma düşmemek gerekir: Ne örgüt ne eylem alanından fazla uzaklaşarak planlama, hazırlık ve mevzilenme adı altında pasifizme düşülmeli ve sağa kayma ortaya çıkmalı ve ne de ileriye yönelik atılım intiharvari bir yaklaşım biçiminde ele alınmalıdır. Bunlar yanlıştır, tarihi kazanmak isteyenlerin savaş tarzı bu olamaz. Pratiği adeta tırnakla söküp geliştirirken, düşmanımızı bütün yönleriyle tanımaya çalışıyor ve kendimizi çok iyi tanıyoruz. Bunlar bizim yenilmeyecek gerçeklerimizdir. Bu, halkı bulmak, halkı örgütlemek ve savaşa çekmektir. Bunun üzerine ısrarla yürürsek yenilmez olacağız. Burada ölüm erken ya da geç kapımızı çalmış, şehadet erken ya da geç gelmiş, o kadar önemli değildir. Savaşın bu biçimini yaratmaktan korkmuyoruz. Savaşın bu stilini yarattığımız zaman hiç kimsede en küçük bir endişe emaresi kalmayacaktır. Ulusal kurtuluş savaşımızın böyle geliştirilmesi gerekir.

Biz olanca sorumluluk anlayışımızla bu konuda arkadaşlara doğru anlayışı vermeye çalıştık. Bunun uğruna bu denli kapsamlı bir savaşım yürütemezsek, üstlendiğimiz sorumluluğu kaldıramayız. Aynı şey bütün Parti militanlarımız için geçerlidir. Militanlar savaşa böyle kapsamlı yaklaşmazlarsa, hangi gerekçeye sığınırlarsa sığınsınlar, Partinin kendilerine verdiği yetkiyi, rolü ve silahı kullanamamışlar demektir. Arkadaşların büyük çoğunluğu emekçilerin saflarından geliyorlar. Devrimciler, en kaskatı yapıları bile dönüştürmeyi kesinlikle başardıklarına göre, arkadaşların bu basit, lanetli ve üstelik zorlanmadan aşılabilecek olumsuzluklarını rahatlıkla olumluluğa dönüştürmeleri mümkündür. Biz bu düşünceyi vermeye çalıştık ve bunun önemli ölçüde özümsendiğine inanıyoruz.

Şimdi sizler bu işin üzerine artık daha büyük bir güvenle yürüyeceksiniz. Önümüzdeki dönemin üzerine cesaret ve kararlılıkla yürüyecek ve tek başınıza kalsanız bile yürüyüşünüze devam edeceksiniz. Proletarya devrimciliğinde tek başına bireysel kahramanlığa özgü yürüme yoktur. Bireysel kahramanlık dönemi proletarya devrimleri çağının açılmasıyla birlikte kapanmıştır. Proletarya devrimlerinde öncüyle yürünür, önder öncüyle birlikte yürür. Önde gelen her birimin ve birliğin mutlaka kendi öncü birimi ve birliği ile ve onların da halk kitleleriyle bağlantıları vardır. Bu, belirleyici nitelikte bir özelliktir. Çağımıza özgü önderliğin karakteri budur. Böyle bir önderliği kendi kişiliğimizde tüketmeyelim, onu başka türden uygulamalarla karıştırmayalım. Doğru devrimci önderliğin somutlaşması bizi sorunların başarıyla çözümüne götürür.

Demek ki, öncüyle birlikte yürüyeceğiz, öncümüz de halkla yürüyecektir. Bu, Kürdistan koşullarında halkımızın siyasal ve silahlı ordulaşması, gerilla tipi ordulaşmadır. Halkımızın savaş biçimini yaratmaya doğru ilerliyoruz. Çokça üzerinde durulan ve "Aşil'in topuğu" olarak tabir edilen halk kitleleriyle bağların koparılmaması gerekir. Bu bağ koparsa, rahatlıkla düşer ve ciddi yenilgilerle yüzyüze geliriz. Halkı ulusal kurtuluş için savaştırmak gerekir. Kitlelerle bağ, oturup dinlenmek için değil, kitleleri savaştırmak içindir. Kitlelerin başlangıçtaki kararsızlıklarına ve endişelerine bakmayın. Israrla üzerine giderseniz halkı kendinize çekersiniz. Eskiden hiçbir zaman dile getiremeyeceğimiz bu gerçeği bugün büyük bir kesinlikle söyleyebiliriz.

Her militan, halkımızın savaş biçimlerini bugün ortaya çıkarmak ve uygulamakla yükümlüdür. Biz, herhangi bir savaşım biçimi değil, halkımızı ordulaştırabilecek savaş ve eylem biçimlerini uygulayıp geliştirmeliyiz. Kongremize kararlaştırılan Genel Planlamamız ve bunun dersler biçiminde uzun uzun yapılan açılımı bizi bu bilince ulaştırmıştır. Bunlar yalnızca bilinçlenmek için değil, örgütlenmek, örgütlenmenin zengin biçimlerini bulup uygulamak ve Halk Ordusunun kuruluşunu sağlamak içindir. Sizler bunu yaratacaksınız. Mevcut sonucu ve buradan hareket ederek yeni bir başlangıcı yaratmanın yolunu böyle döşeye-

ceksiniz. Yeni dönem üzerine çok zengin ve kapsamlı değerlendirmeler yaptık, bu konuda hem de ısrarla çok şeyler söyledik. Hepinizin bu konuda verdiğiniz sözler, bunun da ötesinde hayata geçirmek üzere kararlılığınızı ortaya koyduğunuz uygulama planlarınız vardır. Biz bunların hepsini uygun gördük ve onayladık. Bu planlamaların daha da ayrıntılı hale getirilmesinin ve özellikle uygulama esaslarına kavuşturulmasının gereğini sık sık vurguladık. Sizler gideceğiniz pratik mücadele alanlarında bunları uygulayacaksınız. Planlamalara ilişkin olarak, "acaba hatalı mı oldu" biçiminde bir endişemiz olmayacaktır. Bu planların bazı küçük hataları olabilir, ancak bu hataları pratik uygulamanın içinde gidereceksiniz.

Uygulamaya yönelirken yukarıdan emir gelsin diye beklememelisiniz. Hayır, emir vardır ve bu her zaman böyle anlaşılmalıdır. Emrin doğru uygulanması için daha ayrıntılı çalışmalar, bu çalışmalar için daha kapsamlı ve ayrıntılı örgütlenmeler ve eylemler: İşte bu sürekli bir emirdir ve ta zafere kadar geçerlidir. Bazı eksiklikler, unutkanlıklar ve özellikle görev başında içine düşülen bazı ihmaller bu görevlere kesinlikle halel getirmemelidir. Gideceğiniz her yerde mutlaka Partiyi uygulayacaksınız. Bunun ne anlama geldiği son derece açıktır. Her zaman ve her koşul altında Partiyi uygulamaktan asla geri durmayacaksınız.

Sizinle böyle konuşmak her zaman ne mümkün, ne de gerekli olan bir şeydir. Yaşadığımız an tarihsel bir andır. Böyle geldi ve böyle geçiyor. Bundan daha görkemli tarihsel anlar ve dönüm noktalarını ancak ve ancak ülkemiz somutunda gerçekleştirebiliriz. Bir akarsuda iki kez yıkanılamayacağı söylenir. Biz de ulusal kurtuluş mücadelemizin tarihinde bir daha böyle bir dönemden geçmeyeceğiz. Onun için sizler de basit tekrarlayıcılar olmamalı, bizi de süreçlerin basit tekrarlayıcısı durumuna düşürmemelisiniz.

Mücadelede şehadet her militan için yakın olabilir. Eğer mücadelemiz söylendiği gibi doğru yolda yürüyorsa burada yaşam vardır. Biz, eskinin direnişçilerinin sık sık içine düştükleri durumlara benzer durumları yaşamayacağız. Ne, uğradığımız taktik yenilgiler karşısında büyük bunalımlara düşeceğiz, ne de kazandığımız zaferlerle sarhoş olup kendimizden geçeceğiz. Yapılması gereken şey açıktır: Kendine son derece hakim ve olgun, ancak bir o kadar da keskin ve kararlı olmalıyız. Özgürlük yürüyüşüne bu şekilde devam edeceğiz. Bir kez daha belirtelim ki, bunca derin ve kapsamlı çözümlemelerden sonra söylememiz gereken daha fazla şey varsa, o da budur. Kendi payımıza bu yürüyüşü daha iyi ve daha güçlü bir şekilde götüreceğimiz kesindir. Partili militanlar olarak hepimiz bu tür fırsatlar ve olanaklar yaratarak özgürlüğe yürüyüşü daha yoğun, daha keskin ve daha çok sonuç alıcı bir biçimde geliştirmek istiyoruz. Yalnız, bu yürüyüşün kendi pratiğinizde de bu biçimde gerçekleşmesi için, yürüyüşünüzün fedai yürüyüşü tarzında değil, belirttiğimiz biçimde gerçekleşmesi gerekir. Burada duyguların varlığı da mümkündür. Ancak başarılı olmak için büyük bir mantıkla yürümek şarttır. Başarılı bir yürüyüş bu büyük mantığın ölçülerine bağlıdır.

Bizim yürüyüşümüzde kesinlikle yaratıcılık vardır. Devrimci savaşın en kritik anında bile şiarımız şu olmalıdır: Eylemlerimizin başarısı için öyle güçlü planlar olabilir ki, bunların belki de bir kaç saniye içinde gelişmesi mümkündür. Fakat düşmanla karşı karşıya gelindiğinde canını kurtarmak için planlar geliştirmek kesinlikle içine düşülmemesi gereken bir durumdur. Bizim için, sürekli saldırı konumunda olmak esastır. Zorunlu nedenler sözkonusu olmadıkça, düşmanın kuşatmasına düşmeyeceğiz, düşmemeliyiz. Her bakımdan ve özellikle silahlı mücadele koşullarında saldırı esastır. Velev ki, bir an için savunma durumuna düşülse bile, bu son andır, bir başarısızlığın önüne geçilebileceği en son andır. Başka anlarda düşman karşısında saldırı durumunda bulunan, düşmanı kuşatan, düşmana pusu kuran biz olacağız. Büyük bir kıvraklıkla, son derece şaşırtıcı ve düşmanın aklından bile geçiremeyeceği yöntemlerle onu saracak ve düşürmeye çalışacağız. İşte bu tür anlar en kritik anlardır. Böylesi anlarda düşmana en yıldırıcı darbeyi vurabilecek ve buna karşılık bizi alabildiğine güçlü kılacak plan nasıl olmalıdır? Yaşamımızın en son anlarını en verimli biçimde kullanmamız, eylemin ve direnişin en görkemlisinin böylesi anlarda geliştirilmesi şarttır.

Hemen belirtelim ki, büyük sosyalist ve ulusal emek kahramanları yaşamlarını nefes nefes verir ve kanlarını damla damla akıtırlar. O halde, savaş tarzımız ve şiarımız böyle olursa, bizdeki büyük cesaret ve engin fedakârlık ruhu günlük ve anlık pratik içinde başarı hanemizi kesinlikle yüz kat - bin kat arttırtır ki, bu da bizi savaşan halk gerçeğine ulaşmaya ve mutlaka zafer kazanma sonucuna götürecektir. İşte biz böyle savaşacağız. Bu biçimde savaşarak özlemini çektiğimiz günlerde tekrar buluşmak en büyük amacımız, en içten dileğimizdir.

Bu temelde dağ-ova, köy-şehir demeden, gerçekten inanarak gittiğiniz yerlerin altını üstüne getireceksiniz. Bu noktada şunu hemen belirtelim ki, artık ülkemizi terketmeyeceğiz. Tam tersine güçlü bir vuruş ve büyük bir atılım için ülkemizi geçilmez bir direnme hattı haline getireceğiz. Şimdi bulunduğumuz zemin, büyük bir enternasyonalist direnme hattıdır. Burada sosyalizm vardır, ulusal kurtuluş vardır. Bu hat güçlü bir anti-emperyalist direniş hattıdır. Burada mevzilenmek ve uzak da olsa Kürdistan'a yönelik anti-emperyalist, anti-faşist ve anti-sömürgeci direnişi yürütmek, soylu bir enternasyonalist görev olduğu kadar, yurtseverlik açısından da anlamı büyük olan bir hamledir. Dolayısıyla biz burada özgürlüğü ve vatanı yakalamak, sömürgeciler tarafından kendi öz topraklarından kopartılarak dünyanın dörtbir yanına savrulan insanlarımızın yönünü Kürdistan'a çevirmek, vatanı ve özgürlüğü insanlarımızın beynine ve yüreğine **uğruna ölünmesi gereken en kutsal değerler** olarak yerleştirmek için, sekiz yıl boyunca gerçekten büyük bir kararlılık ve sabır gücüyle sipere yatarak mücadele verdik. Sonuçta, yüzyıllardan beri çekilen acıların, işkencenin, özgürlükten mahrum bırakılmanın, vatan topraklarının çok uzaklarına savrulmanın ve kendi vatanında vatansız yaşamaya mahkûm edilmenin hesabının sorulması anlamına gelen Kürdistanımız'a görkemli bir yönelişi gerçekleştirdik. Bu sekiz yıl kısa bir zaman gibi gelebilir, ancak burada, zamanın en verimli ve akıllı bir biçimde değerlendirilmesi sözkonusudur. Eğer herkes görevini layıkıyla yerine getirmeyi başarırsa, kısa bir zamana sığdırılan bu yöneliş, vatan topraklarından o bin yıllık soysuz çıkış ve dökülüşün sonu olacaktır. Bu yönelme, yalnızca fiziki anlamda bir yöneliş değil, ruhsal yücelme, ulusal kimliğin yeniden kazanılması ve halkın özgürlüğe kavuşması gibi hususları da içeren bir yöneliştir. Bir anlamda bu, sonuna kadar bir yurtsever akımın, bir yapılanmanın, bir vücut bulmanın ve bir varlık kazanmanın kendisidir. Kısacası, buradaki yaşam hepimiz açısından son derece anlamlı geçmiştir.

Parti önderliği olarak biz, kendi mücadele pratiğimizde hiç abartmadan, çok mütevazi de olsa, insanlık davasının sıradan bir görevlisi olarak, sıradan bir yurtseverlik ve sosyalistlikle bu görevlerin sahibi olduk ve görevlerimizi yerine getirdik. Nasıl sözümüzün eri olacağımızı kanıtladık. Biz kendi davamızda sonuna kadar kararlıyız. Bunun için sizler de aynı şiarı tekrarlayabilirsiniz. Aynı yaşam ve mücadele tarzını özümseyip uygulayabilirsiniz. Aslında hepinizin elinde küçümsenmeyecek olanaklar vardır. Kürdistan'da küçük bir dağa tırmanmak, büyük bir kaleye ve sağlam bir direniş üssüne ulaşmaktır ki, bizim burada gerçekleştirdiklerimizin katbekat fazlasını sizler orada gerçekleştirebilirsiniz. O alanları, halkımız için coşkulu bir yaşam kaynağına dönüştürebilmelisiniz. Bu, tarihsel bir şans ve büyük bir onur meselesidir. Bunu ne değişik bir biçimde yorumlamalı, ne de başka türlü değerlendirmelisiniz. Bizim Parti militanlarımıza sunacağımız en değerli armağan budur. Bütün acılarına ve zorluklarına rağmen, bunu Partinin ve devrim şehitlerinin size sunabilecekleri paha biçilmez bir armağan olarak kabul etmelisiniz.

Sizler vatan topraklarına yalnızca kendinizi taşırmıyorsunuz. Gerçekte, yaşayan değerler olarak hepimizden daha güçlü olan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesi Şehitleri ayakta ve en öndedirler. Onlar da özgürlük yürüyüşümüze katılıyorlar. Halkımız her yerde engin bir coşku ve istekle BİR PARÇA ÖZGÜR VATAN için, özgür bir toprak parçası için bize büyük bir destek sunuyor. Gerçekte belki de biz bu kadar desteğe layık değiliz, ama o bizi buna layık görüyor, bizi böyle yaşatıyor. O zaman bunun hakkını vermemiz, karşılığını mutlaka ödememiz gerekir. Böylelikle şehitleri yaşıyacağız, halkımızı yaşayacağız, Partimizi yaşayacağız.

Evet, yurtdışındaki bu kısa faaliyetimizin ardından ülkeye nihai bir dönüşü gerçekleştirdiğimizi sanıyoruz. Artık ülkeye girmek ve bir müddet sonra tekrar yurtdışına çıkmak olmayacaktır. Bir kez daha böyle bir çıkış gündeme gelirse, bu, tarihte bir çok halkın başına geldiği gibi geri dönmemek üzere bir çıkış olacaktır. Bunu asla kabul etmemek gerekir. Bir daha sökülmemecesine topraklarımıza yerleşip kök salmak için dağlarımız ve halkımız uygundur. Politika konularında kesinlikle çocuk olmamak, dar ve basit politikacılar olarak hareket etmemek gerekir. Orada kazanılacak her küçük mevzi, binyıllardır kaybedilen şeylerin yeniden kazanılması anlamına gelecektir. Bu, basit ve mütevazi de olsa, muazzam bir geleceğin temellerinin atılması demektir. Bu kazanımlar sadece halkımızın değil, bölgemiz halklarının nihai kurtuluşu için de atılmış bir adım olacaktır.

Dar ulusal çıkarlardan ötürü en çok tahribata maruz bırakılan ülkemizde, sadece sömürgeci egemenliğin suç ortağı durumundaki emperyalist-kapitalist sistem tarafından tarihe gömülmeye çalışılmakla kalmayan, aynı zamanda kendi dostlarının desteğinden de yoksun kalıp görmezlikten gelinen halkımızın kendisini dar ulusal çıkarlarla sınırlandırması sözkonusu olamaz. Tam tersine hiçbir zaman başka halkların ezilmesine ve sömürülmesine bulaşmamış olan Kürdistan halkı, proletarya enternasyonalizminin en sadık uygulayıcısı olacak, insanlığın en yüksek ideallerine ulaşmayı kendisi için esas alacaktır. Özgürlüğe doğru yol alırken adımlarımızın sağlam atılması ve adımlarımızın sağlam yere basması, bizi çağımızın insanlık idealinin en çok yoğunlaşıp somutlaştığı bir cumhuriyete götürecektir.

Ve işte biz bu temelde yürüyeceğiz. Böyle bir yolda ve bu denli soylu ve kutsal idealler uğruna yürüyüşünüzde hepinize yüksek başarılar dileriz.

23 Nisan 1987

*PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın **8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü** dolayısıyla yaptığı konuşmayı, kölelik dünyasından özgürlük, eşitlik ve barış dünyasına ulaşma kavgasında güçlü bir kazanım olarak değerlendiriyor ve bu inançla yayınlıyoruz...*

SERXWEBÛN

Kadın Hakları ve Özgürlüğü Sorunu, Mevcut Klasik Yaklaşımların Çözümsüzlüğü ve Sorunun Çözümüne Devrimci Yaklaşım

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Kadın özgürlüğünün genelde toplumsal özgürlüğün ölçütü olması itibarıyla, kadın özgürlüğü geliştikçe toplumsal özgürlüğün de gelişebileceği, dolayısıyla bunun toplumu zenginleştireceği, daha yaşanır hale getireceği ve bunun da esaslı amaçlarımızdan birisi olduğunu tekrar belirtiyoruz. Bunun üzerine öyle güçlü kadın veya erkeğin çıkacağını söyleyemeyiz. Bu ancak romanlara, hayal gücünden kaynaklanan tasarımlara konu olabilir. Biz bunu söylemekle yetinelim. Kürdistan'daki gerçekliğin önemli oranda kendine has özellikleri taşıdığını belirttik. Bizde sömürgeciliğin yabancı olgusu toplumumuza özgü her türlü kurumlaşmayı, özellikle onun özgünlüğünü, onun kendisini savunmasını sağlayacak ne kadar kurumlar varsa hepsini dağıttığı saptamasını yapabiliriz. Şu gerçek çok açıktır: Sömürgecilik toplumun siyasallaşmasını yüzyıllardan beri tahrip etmiştir. Özgür ekonomik faaliyet veya kendi çıkarı için toplumun çeşitli sınıflarının kendi topraklarındaki ekonomik faaliyetlerini dumura uğratmıştır. Ona fazla gelişme imkanı tanımamıştır. Siyasal dernekleşme faaliyetlerinde yine sınırlama vardır. Bıraktığı kurumlar nedir? Ortaçağdan kalma ve daha çok da tutuculuğu canlı tutan, toplumsallaşmayı, ileriye yönelik siyasallaşmayı, bilinçlenmeyi en geriye çeken tutucu kurumlar biliniyor. Bunlar uluslaşmaya hizmet etmeyen, kendi özünü yakalamaya götürmeyen, yabancıyı hep imdada çağıran veya hep meşrulaştıran, yücelten, ona sığınmayı vazgeçilmez bir anlayış olarak uygulayan kurumlardır. Kendisinden habersiz, toprağa, emeğe, toplumsal-ulusal bütünlüğüne her zaman yabancı bir yaklaşım dayatılmıştır. Ve bu meşrulaştırılarak kabul görmüştür. Kısaca toplumun kendi öz çıkarlarını savunacak, alt ve üst yapıdaki mekanizmaları, kurum ve kuralları tahrip edilmiştir. Sömürgecilik, yaşayabilmek için, toplumun bireylerinin var olması gerektiğini iyi bilir. Bu var olmayı, sömürgecilik kendisi için en yararlı olan sınırda tutar. İşte aileciliğe tapınma, belirlenen bir sınırdır. Burada da toplumsal, ulusal ve hatta aşiretsel çıkar bile yok denecek kadar daraltılmıştır. Hatta aile için de en işbirlikçinin çıkarları etrafında şekillenmiş bir kurum denirse, bu hem işsizler ordusu üretir, hem de asker almak, işçi almak için mevcut güçsüzlüklerin en uç sınırındadır. Dolayısıyla direnmenin en zayıf tutulabileceği bir kurumdur. Hem sömürgeciliğin her türlü baskı ve sömürüsünü rahatlıkla yutabilecek savunmasız bir birimdir, hem de kökenini yüzyıllardan beri aşiret-kabile ilişkilerinde bulduğu ve bunu hem uluslaşmaya, toplumsallaşmaya karşı savunduğu, sömürgeciliğin dayanabileceği en güçlü odaklardan birisidir. Böyle olduğu için de canlı tutulmaya, buna izin gösterilmeye çalışılan bir kurum olarak karşımıza çıkıyor. O halde Kürdistan'daki aile, sömürgeciliğin mevcut statüsüne göre ayarlanmış ve yüzyıllardan beri işbirlikçi bir yaşamı ailesi için, kabilesi için esas almış tipin çıkarları doğrultusunda varılmış bir düzeyin kendisidir. Hepimizin "benim ailem, senin ailen" diye baktığımız olayda sömürgeciliğin ve onun koşullandırdığı işbirlikçiliğin, aşiret reisliğinin, aile reisliğinin sınırları içerisinde bir uydu kurumudur. Gerçekten bu uydu kurum, en tehlikeli gelişmelerin kaynağı durumundadır. Bunun aşılması bir zorunluluktur. Bu kurumu ameliyat masasına yatırıp, iyi bir teşhis yaparak, onun sömürgeciliğe ve işbirlikçiliğe ne kadar hizmet ettiğini ve olumsuzluklarını koymak gerekiyor. Bugün, düşmanın aileleri peşimize takması, bu kuruma büyük umut bağlaması sebepsiz değildir.

Aile reisimiz, bu kadar işsizlik ortamında çocukları için ne okul, ne de iş ve eğitim veya sağlıklı hiçbir gelecek olmadan ama sürekli de sorumsuzluğu derinleştirir ve piyasaya bir yığın insan salar. Her türlü olumsuzluğu kabul ederek bunu da babalık veya ailecilik kültürü olarak bütün üyelere verir ve en ucube tipleri karşımıza çıkarır. Dikkat edilirse en tehlikeli kurumlardan birisi olan çekirdek aileyi, Avrupa tehlikeli buluyor. Bu çekirdek ailedeki ilişkiler önemli oranda özgürdür. Ne erkek kadına fazla yüktür, ne de kadın erkeğe. O da eğitimli, kültürlüdür, iş sahibidir, diğeri de. Fakat buna rağmen tehlikeli buluyorlar. Özgürlüğü tehdit eder diye tartışıp yeni biçimler geliştirmeye çalışıyorlar. Bizde ise hiçbir ulusal değeri savunmuyor, toplumsallaşma yönünde hiçbir kurumlaşmaya gidilmiyor. Aile reisi bulmuş birkaç tane kadını ve bazı çocukları, sözümona her gün çalışıyor. Çalışma adı altında yapılan nedir? Sözümona aileyi beslemek için köyde bir iki iş yapar, kente koşar, biraz da oralarda uğraşır. Gerçekten aile beslemenin ne demek olduğunu çok düşünüyoruz. Beş on çocuğun sözde beslenmesi ne kadar soylu bir pratik olabilir? Hele biraz karnını doyurdu mu vazifesini yaptığını ve her türlü görevin altından yüz akıyla çıktığını sanıyor. "Çocuklarımı bir ekmeğe muhtaç etmedim, namuslu adamım" der. Diğerleri de "babacığımız bizi doyurdu, var ol baba" derler.

Bunu da çağdaş ölçülere vurarak değerlendirmek gerekir. Çoğumuzun yaşadığı bu ilişkilerin kabul edilmesi düşünülemez. Ulusal, sosyal, bireysel anlamda da kabul edilemez. Müthiş köleleştirici, insanı kendi başına yok oluşa götürecek bir ilişkidir. Birçoğunuzun bu ailelerden koparak, koşarak geldiğinizi iyi bilirim. Kendimiz de öyleydik. Birkaç haftalığına kutsal aile denilen o yuvaya döndüğümüzde kafamızda adeta arılar uğulduyordu. Kabul edemediğimiz bir ilişki tarzıydı bu. Bu, ailemizi küçük görme veya beğenmemekten kaynaklanmamaktaydı. Daha çok, mevcut ilişkiler ve yaşam ölçüleri isyan ettirici niteliktedir. Aile sorunları bizi devrime götüren en önemli etkenlerden birisidir. Bugün Kürdistan'ın her köyünde ve kentindeki kokuşmuş aile ilişkilerini kabul edemiyoruz. Ve bunlardan ürküyoruz. Her tarafa doluşan bir sürü çocuğu hangi gelecek bekliyor. Ne iş, ne eğitim, ne sağlık, ne de vatan ve özgürlük hiçbir şey yok. Sözümona bunun sorumlusu ana-babalara sormak gerekir. Bu nedir? İnsanın yanında bir hayvan bile aç-susuz kalırsa sıkıntı duyar. Ama bizimkilerin umrunda bile değil. Hatta bir ekmeği bulunca vatan kurtaranlar gibi "ailemizi şöyle yaptık, böyle yaptık" diyor. Bize özgür bir gelecek yaratacak güçte olmamalarına rağmen sorumsuzca hareket etmelerinden dolayı daha küçük yaşta iken ailemizi eleştiriyorduk. Özgür bir gelecek yaratacak güçte değilsen, ne diye bu kadar sorumsuzluklar içine giriyorsun? Bugün sosyalist ülkeler, çocuklarını iyi yetiştirirler, iyi eğitirler. Gerçekten Avrupa ülkelerinde de olan bu durum olumludur. Fakat bizde bu konuda sınır yok, büyük bir sorumsuzluk vardır. Sözde çocuklarını çok severler ama aslında çocuğa en büyük kötülüğü aile yapar. Ana-babaların kasıtlı olarak çocuklarına düşmanlık yaptıklarını da söyleyemiyoruz, hayır bu kendiliğinden oluyor. Bugün bu ucubeyi TC bile kabul etmek istemiyor. TC, doğum kontrolü vb. tedbirler ile daha ekonomik bir aile yaratmayı önemli bir mesele olarak çözmeye çalışıyor. Fakat kendisinin yarattığı ve sömürgecilikle yakından bağlı olan bir sorunu elbette ki TC ortadan kaldıramaz. Sömürgecilik bir toplumu en geri biçimlerde tutmaya çalıştıkça, ekonomik olarak bunları yoksullaştırdıkça ve onun ulusal-toplumsal kurumlarını ortadan kaldırdıkça aile veya ailecilik kurumu da o denli yapay bir büyüme gösterir. Bunun da nüfus patlamasına yol açtığı bilimsel bir gerçektir. Sömürgecilik statüsündeki ülkelerde gelişen nüfus patlamasının emperyalist-sömürgeci sistemle yakından bağlı olduğu bilinmektedir. Bizim üzerimizde çok ileri boyutlarda bir sömürgecilik olduğundan, ailenin yapay büyütülmesi, adeta sömürgeciliğin ciddi bir mezar kazıyıcısı olarak da gelişiyor. Bu, elbette ki devrim için de büyük problemler ortaya çıkarıyor. Zaten bunun için ailenin devrimcileştirilmesi üzerinde önemle duruyoruz.

Aile bünyesindeki karmaşıklığı, sorunların had safhadaki durumunu objektif olarak görmekte yarar var. Yüzyıllardan beri kendiliğinden gelişen bir olgu olmayan aile kurumuna siyasal bir yaklaşım göstermek zorunludur. Bazı güçler tarafından sağına soluna koltuk değnekleri yerleştirilerek güçlendirilmeye çalışılan, çok tehlikeli ideolojik-politik, ahlaki, kültürel ve ekonomik gericiliği yaşatan tehlikeli bir kurumdur aile. Aile içindeki egemenlik erkekte düğümlenir. Aile içinde sözü geçen erkek, geneldeki düşkünlüğü, yani egemen sömürgeci otoritenin bütün olumsuzluklarını kendi kişiliğinde aileye yansıtır. Yani siyasal otoriteden, her türlü toplumsal kurumlaşmadan, söz söyleme, hatta dilini bile konuşturmadan alıkonulmuş, ekonomik olarak daraltılmış erkek, mevcut sorunların doğurduğu öfkeyi aile içinde kadınlarda ve çocuklarda giderir. Bizde aile içi kavgaların şiddetli olmasının nedeni budur. Yani bir kovana taşıyamayacağı kadar arı doldurursan yaşatamazsın. Aile üzerindeki baskı şiddetlendikçe bunu bütün aileye yayar ve burada kavga, gürültü ile yaşanılmaz bir durum ortaya çıkar. Bu da iki biçimde çözüme gider. Birisi, ya aileyi terkeder, bırakıp kaçar, "bıktım" der. Diğeri ise, biraz nüfuzlu bir aile veya sömürgecilik biraz imkan açıyorsa, son süratle sömürgeciliğe koşar, işbirlikçiliği derinleştirir. Bu iki çözümde de olumsuz bir gidişat vardır. Sömürgecilikle bağların geliştirilmesi, sorunu ağırlaştırıyor, aileden kaçma ise, aileyi çözülmeye doğru götürüyor ve bu da bunalımı derinleştirdikçe derinleştiriyor. Ailede esirliğin, özgürlüğün devrimcileşmenin olmayışı, erkeğe sakıncalı, sahte bir otorite veriyor. Erkek toplumda gördüğü, kendisine dayatılan otoriteleri ailede uygular. Adeta o, ailenin kralı, despotu ve otoriter gücü olarak tatmin oluyor. Bu durumda "her ne kadar bazıları beni güdüyorsa da, ben de 5-10 çocuk, birkaç kadını idare ediyorum, ben de küçük bir kralım" diye ifade eder. Hatta "ben şöyle bir adamım" diyerek kadını, çocukları sık sık döver. Bu, onda sahte bir yiğitlik geliştirir. Kadın ve çocukları dövmekle yiğitlik duygusuna kapılır. Bu erkek tipi, düşkünlüğün en tehlikeli bir biçimidir. Ailenin "efendisi" duygusu erkeklere biraz rahatlık, büyüklük veriyor, tatmin ediyor. Avrupa'da, sosyalist ülkelerde böyle şeyler yoktur. Birçok sosyal kurum, bunu gidermiştir. Tabii ki bu sorun bizde çok derindir. Çok muhtaç olunca erkeğin nereye koştuğunu belirttik. "Köy koruculuğu yasası"nda görüldüğü gibi; silaha, paraya koşuyor. Daha sonra da bilinen trajediler ortaya çıkıyor. Bütün ailesini imhaya götürüyor. Bugün bu sorun tüm dehşetiyle ortaya çıkmıştır. Sömürgeciliğin ektiği, zehirlediği ve sonra da kendine karşı kullandığı tohumlar böyle ürün veriyor.

Günümüzde düşmanın en çok güvendiği ve sonuç almaya çalıştığı aile kurumunun diğer bazı yönlerine de değinmek gerekmektedir. Bizde oluşturulan namus anlayışının ne olduğu biliniyor. Kadınla oynarsın, erkek ölür. Kadın-erkek, ulusal-toplumsal amaçlar dışında birbirlerine o kadar bağlanmışlar ki; eğer erkek bu amaçlara biraz ilgi duyarsa, bunlardan kopartmak için ne yapılır? Kızı varsa kızına, eşi veya nişanlısına polis el atınca erkeği hemen teslim alabiliyor. İşsizdir, güçsüzdür, açtır, biraz iş veriyor, karnını doyuruyor. Bunun sonucu yüzlerce insan yitirdik. Yani kendisinin koşullandırdığı bir ilişki bugün müthiş bir karşı-devrimci ilişkiye dönüşmüştür. Adeta bir avlama tuzağı gibi zarar üstüne zarar veriyor. Aileye el attıkça korucu çıkarıyor, devrimciyi dağdan indiriyor, aileyi yoksullaştırdıkça satın alıyor. Hem güçsüz düşürmüş, savunmasız bırakmış, ama günü geldiğinde ise en tehlikeli bir araç gibi kullanıyor. Aile bizi en çok zorlayan bir kurumdur. Özellikle eski nesli temsil ettikleri için devrimci sürece giremeyen babalar, tüm güçleriyle geleneksel aileyi korumak istiyorlar. Bundan dolayı da, başta boyun eğmecilik olmak üzere, her türlü olumsuzluğu aile içinde yaşatıyorlar. Bu da büyük bir kavgaya yol açıyor. Baba için kıblegah olan ailenin her şeyi ile korunması, tapınması gerekiyor. Onu korumazsa, erkeklik elden gider. Çünkü namus, yaşam, felsefe her şeyi odur. Mao da Çin'de aile kurumunun, toplumu bağlayan, tehlikeli, en belli başlı zincirlerden birisi olduğunu söyler, bizde ise hemen hemen birincil zincirdir. Sömürgecilik, ağaların baskısı vb. birer zincir

olmalarına rağmen bunlar bizi fazla engellemiyor. Bugün bizi en çok tehdit eden ve gücümüzün muazzam kaybına sebep olan, bu ilişkidir. Birçok kadroyu aile sorunlarından dolayı kaybettik. Hatta birçok kadro bu sorun yüzünden gücünü tümden devrime sunamıyor. Sorun bizde böyledir. Aileyi dokunulmaz, hep saygı gösterilmesi gereken bir kurum olarak görme yerine, sömürgecilikle yakın bağlar içinde olan, onun ideolojik-politikasının ülke içindeki sağlam dayanağı ve yine insanımızı çaresiz kılan, geleceğinden yoksun bırakan, sorumsuzluğun en çok güçlü olduğu ve mutlaka devrimci bir eleştiriyle birlikte, devrimci sürece tabi tutulması gereken bir kurum olarak görmek gerekir. Bu konuda ne ana-babanın, ne de eşin-dostun gözünün yaşına bakmamak gerekiyor. Onlar zavallı uydu kişiliklerdir. Ne ailedeki kadının gücü vardır, ne de sömürgeciye, ağaya ait olmuş reisin saygı duyulacak bir gücü vardır. Devrimciler ancak bu zavallıları uyararak, mevcut ilişkilerini parçalayarak, gerekirse devrimci otoriteyi dayatarak, durulması gereken yerde durdurmasını bilirler. Ulusal kurtuluş sürecimizde aile engelini her yönüyle görmek gerekir. Bu UKM önünde sivriltilen, Ağrı Dağı gibi yükseltilmek istenen bir engeldir. Bugün en değerli direnişçilerimizin karşısına aileleri dikilmiştir. Aileler aracılığıyla dayatılan düşman politikasının yarattığı sonuç ne oldu? Sonuç; yüzlerce arkadaşa idam, bazıları hainlik yaparak ihanetin içine girdiler ve bazıları da halen sorun yaratıyorlar. Karşılığında ise, "en kötü ölüm Osmanlı sözüdür"de ifadesini bulan söz veriyor sömürgecilik bunlara. Ardından çocuk ya ihanete, ya da idama gidiyor. Ve sömürgecilik, "it'i ite kırdırttığını" söylemeye başlıyor.

Çağdışı bir düşüncenin esiri olan ana-baba ne yapabilir? Uyanıklılığın gerekliliği açıktır. Bazıları bunun üzerine sahte siyasal görevler de koyarak, aile-kabile kimliklerini işbirlikçi siyasetlerin aracı haline getiriyorlar. Güney Kürdistan'daki yapılanmalar, ulusal kurtuluş içinde derinleştirilen aile-kabile önderlikleri ve bizdeki yansımaları bazı etkinliklerini ancak bu temelde sağlamaktadırlar. Bunları da sözümona ulusal kurtuluşçuluk, Kürtlük adı altında yapıyorlar. Aslında açıkça sergiledikleri en tehlikeli işbirlikçi fosilleşmiş aile, aşiret reisliği kurumlarını bir kapitalist sömürü aracı olarak —tabii ki ulusal maskeli— geliştirmekten öteye çabalar değildir. Bugün bu çabalar, ancak ulusal kurtuluşçulukla oynayarak sömürgecilikten karşılık bulan, maskeli, sinsi ve daha kurnazca bir biçimde tehlikeli bir ailecilik kurumu olarak çıkıyorlar. Bunlar siyaset değil, birer ailecilik kurumlarıdırlar. Kapitalist yöntemlerle sağlayamadıkları sömürüyü, ulusal kurtuluşçu maskesi altında, insan kanını satarak kâr, değer sızdırıyorlar. Bu yaklaşımları daha çok eleştiriye tabi tutacağız. Aile kurumunu işbirlikçi siyasetlerin malzemesi haline getiren anlayışların tehlikelerini de sık sık ortaya koyacağız. Çünkü siyasi maskeye büründürülmüş ailecilik, kabilecilik, düşmanın açık saldırılarından daha da tehlikelidir. Ve dikkat edilirse ulusal kurtuluş gerçeğimizde bunların yeri, rolü çok fazladır. O halde, eleştiri silahımızı daha kapsamlı ve zengin kılmalıyız.

Belirtilen iki boyutun yanında daha açılması gereken diğer yanların varlığından da bahsettik. Bu koşullarda yetişen aile bireyi ve başta kadın olmak üzere, çok olumsuz durumdadır. Böylesine uçurumun kenarında yaşayan aile içinde kadın en tehlikeli konumu yaşıyor. Genelde kadının toplum içindeki konumu bizde katbekat daha da olumsuzdur. Kadın aile içinde bırakalım bir söz, özgür düşünce sahibi olmayı, dilini açma özgürlüğünün çok uzağındadır. Yine karar gücü olması şurada kalsın, doğru dürüst uyduluk görevini bile yapamaz. Yani geneldeki düşkünlük derecesinin alasını kadının düşkünlük derecesi tayin ediyor. Denilebilir ki, her türlü baskı ve sömürünün en uç noktasını kadın yaşıyor. Çünkü dışarda dövülen, azarlanan, baskı gören erkek bunun acısını kadından çıkarıyor. Dolayısıyla bizde kadının içine düştüğü en derin kişiliksizleştirme, sorunların en acısını yaşama sadece kadınlığından doğan bir durum değil, aynı zamanda sömürgecilikten, işbirlikçilikten doğan bütün olumsuz sonuçların gelip dayandığı son noktadır. Kadının dilsizliği, güçsüzlüğü, kendiliğinden doğan bir olay değildir. Var olan ilişkiler sistematiği içerisinde geliştirilerek varılan bir aşamadır. Buna bir de kaldıramayacağı sayıda çocuk, ekonomik yoksulluk ve sosyal-siyasal baskı eklenirse, kadından insanlık adına geriye ne kalabilir? Şimdi bizde kadın haklarından bahsetmekten ziyade, kadının kurtulması veya yeniden insanlık saflarına nasıl katılacağı biçiminde koymak gerekir sorunu. Ortada kişilik denen bir şey yok ki, özgürlükten bahsedilsin. Muazzam bir baskı, düşünce gücünden yoksunluk, iradi olma, söz söyleme, sıradan bir karara katılma çok zayıftır. Bu, kadının bizde büründüğü değişikliği ortaya çıkarıyor. Türkiye koşullarında kadın hakları veya özgürlüğü burjuva anlamda da olsa belli bir sınıra gelip dayanmıştır. Konuşur, yürür, gezer, okur, bakar, öğrenir ama bizde bu bile yok. Fakat bu, beraberinde yerel, mahalli özelliklerin en çok kadında somutlaşması sonucunu da doğuruyor. Sömürgeciliğin en olumsuz yansıdığı bu zemin, aynı zamanda mahalli özelliklerin doğal bir değer olarak en çok yaşandığı, dolayısıyla UKM'nin dayanabileceği bir zemindir de. O halde, kadındaki devrimci potansiyelin herhangi bir kesimden daha güçlü olmasının gerçeği de burada yatıyor. Mademki mevcut statüden en olumsuz yönden etkilenen cins durumundadır, öyleyse, UKM'nin ileride en çok dayanabileceği veya işlenirse, örgütlendirilirse potansiyelinin çok gelişkin olabileceği bir zemindir.

Aile için daha ayrıntılı gözlemler yapabiliriz. Bizde aile birçok yönüyle eleştiriye tabi tutulabilir. Aileden çok, bir dramdır Kürdistan'da yaşanan. Bizde bir kargaşa olan aile, düşüncenin gömüldüğü, iradenin yaz-boz tahtasına çevrildiği, insanımızı paramparça eden, dağıtan bir şeytan üçgenidir. Onun için devrimcileştirilmesi gereken kurumların başında aileyi ele alıyoruz. Bir devrimci bu konuda görevini özenle ele almak durumundadır. Elle tutulur yanı olmayan bu gerici aile ilişkisini basit bir gurur sorunu olarak ele alamayız. Bu ilişkinin sorumlusu değiliz, ama bunu devrimcileştirme sorumluluğumuz vardır. Aileciliğin daha birçok uzantılarından bahsedilebilir. Ailesini kuran adam "dünyamı kurtardım" diyor ve sıvışıyor. Bunun için biz, tehlikeli, ulusal-toplumsal kurumlaşmayı engelleyen bir ilişki diyoruz. Küçük aileye sığınarak ne kurtarılabilir? Genç delikanlı ve kızların beş-on yıl aile kuracağız hayaliyle yaşayıp çalıştıkları bilinmektedir. Kurduk, kuracağız derken kurulur ve daha sonra nasıl idare edileceği gündeme gelir. Avrupa vb. gurbet kapıları açılır. Beş-on yıl da ev yapma, iş bulmayla geçer. Ardından ihtiyarlık ve ölümle biter bir yaşam. Yani doğuştan ölüme kadar etrafında dönülen güneş bir karanlık nokta biçiminde sonuçlanıyor. Tabii ki, bu yanlış bir felsefe ve yaklaşım tarzıdır. Her şeyi kendiliğindenliğe bırakan, hiçbir şeyi güvencede olmayan kadın ve erkek bizde çok hatalı bir tutum içerisindedir. İlişkileri tehdit eden bu kadar durum ortada iken, bu erkeğin kurtaracağı hiçbir şey yoktur. Kendi pratiğinizi gözden geçirirseniz böyle olduğunu siz de teslim edersiniz. Üretim için üretim araçları yok. Nerede eğitimi, kültürü bulacak? Bunların hepsi gaspedilmiş. Geriye gurbet kalıyor. Zaten bizde gurbetçiliğin gelişiminin temelini de bu oluşturuyor. Aileyi kurtarma adı altında her türlü fedakarlığı yapıyoruz. Eğer aile için yapılan fedakarlıklar devrim için yapılsaydı, hem aile yüzlerce kat yücelir, hem de ülkemiz çoktan kurtulmuş olurdu. Yanılgı o kadar şiddetli ve çabalar o kadar boşa gidiyor ki, sözde namus ve aileyi kurtarmak için bir ömür tüketiliyor. Bazıları yalnız aileyi de değil, sülaleyi kurtarmak için her şeyi göze alıyor, ölüme bile gidiyor. Bugün, Kürdistan'daki en basit çekişme ve kavgadan tutalım, gurbet sorununa bir yığın psikolojik bunalıma kadar hemen hemen her şey aile sorununun uzantısı olarak karşımıza çıkar. Birçok arkadaş bu kadar karmaşıklaştırılan, çözümsüzlük içinde tutulan bir soruna yaklaşmamak isteyebilir veya bundan ürkebilir. Fakat, bizi en çok zor durumda bırakan, toplumsal ve ulusal gelişmeye ciddi zararlar veren bu sorunu çözüme götürmek devrimci görevlerimizden biridir. Bu kadar insanın ömrünü tüketen, boş yere harcayan bir çabaya biz dur diyeceğiz. Sömürgecilik 12 Eylül sonrasında, "çocuklarınıza sahip çıkın" temasını bol bol işledi. Her aileye araç-gereç, tezgah, kurs vb. sunarak restore etmeye çalıştı. Sömürgeciliğin bununla yapmak istediği, devrimi engellemekti. Yığınlarla gencimizin "yarın ne olacağım" diye beklentisi vardır. Bu yarının temelinde, nasıl bir evlilik veya bir aile kurumunun yaratılacağı konusu var. Kahvehanelere doluşan gencinden, evdeki genç kızına kadar hepsinin beklentisi budur. Bu beklentilerin gerçekleştiğini kabul etsek bile, ailenin maddi temeli yoktur. Batıda ve Sovyetler'deki durum yasalarla güvenceye kavuşturulmuştur. Bizdeki yasaların ise, hayvanlar alemine uygulanabilecek düzeyde olduğu açıktır. O halde gençliğin en verimli 20 yılını kuşatan bu beklentiler tehlikelidir. Enerji ve çaba boşa gidiyor. Bir yılı kurtarmak için bile, 6 ay Adana, daha sonra İstanbul ve şimdi de Almanya yollarına düşülüyor. Böylece insanların posası çıkıyor. Daha sonra birden ailenin ne kadar geri olduğunu görüyor ve reddediyorlar. Ortaya çıkan sonuç ise, her türlü toplumsal sorunların had safhaya ulaşması oluyor.

Anlaşılacağı gibi, ulusal-toplumsal sorunların önemli bir kaynağı aile gericiliğidir. Bu sadece objektif bir durum da değildir. Bugün düşman örgütlüyor, her arkadaşın ailesini bu veya şu oranda örgütlemeye çalışıyor. Ailenin bir üyesi bizim yanımızdaysa, bir üyeyi de düşman kapmaya çalışıyor. Aile günümüzde tehlikeli bir devrim ve karşı-devrim yatağına dönüşmüştür. Mücadelenin bu zemindeki tüm sosyal-siyasal boyutlarını görmemiz gerekiyor. İçindeki çok tehlikeli karşı-devrimci ilişkilerin olduğu aile ortamına fazla güvenilmemelidir. Eleştirici, mücadele edici bir yaklaşım zorunludur. Öz olarak sorunun konuluşu budur. Bizim buradan ulaşmak istediğimiz sonuç, bunun kadın özgürlüğü ile bağlantılarını koymaktı. Fakat kadın denince bizde akla gelen aile olur. Evinin ötesinde, aileden ayrı bir kadın düşünmek mümkün müdür? Bizde, evin ötesindeki kadın suç işlemiştir anlamına gelir. Böylelerine sakıncalı kadın gözüyle bakılır. Bir bayanı evden Parti saflarına almamızın hemen hemen her öge için büyük bir olay olduğu açıktır. O halde kadının hareket özgürlüğü,Kürdistan'da hemen hemen hiç yoktur. Ana-baba evindeki bu durum, koca evinde daha da kötüdür. Toplumsal saflardaki kadın hareketliliği bizde yok denecek kadar azdır. Öyleyse bunun çözümü ne olacak? Devrimin en çok dayanması gereken, ama olumsuzluk akıtan bu sorunun ağırlığı ve önemi ortadadır.

Burada sorunun Parti saflarındaki durumunu ele almak gerekir. Her toplumsal-ulusal sorunun çözümüne dayattığımız gibi aile, kadın sorununun çözümüne dayatacağımız en güçlü silah, Parti silahıdır. Aynı zamanda kişiliği tehdit eden, en tehlikeli sonuçlar yaratan, kabul edilmez ilişkilerin düzeltilmesine de Parti silahını dayatmaktayız. Sorunların ağırlığı, sizlerin bu silahı her yönüyle, yetkince, doğru ele almanızı zorunlu kılmaktadır. Bu kadar zorluğu ortadan kaldırabilecek, kabul edilmez ilişkileri yenebilecek büyük bir özgürlük silahıdır Parti. Bu sorunlara koşarken de ilk aklımıza gelen Parti silahı olmaktaydı. Nereye koşuyorduk? Burjuva bir kuruluş böyle bir kişiliğe yönelmenin bizi savunamayacak durumda olduğunu görür görmez, hızla bir örgütlenmeye yöneliyorduk. Buradan çıkarılması gereken sonuç şudur: Mevcut örgütsüzlük ortamında kaldırılamayacak aile yükü ancak güçlü bir parti hareketiyle karşılık bulabilir. O halde, bizi Parti örgütlenmesine götüren en önemli nedenlerden biri de, yapay, birçok gerici görevi yüklenen aile kurumuna karşı, seçkin Parti ailesini kurma düşüncesi olmuştur.

Parti ailesi deyip geçmemek gerekiyor. Parti, bizi bütün toplumsal ve ulusal yeniden kurulaşa götüren en seçkin bir ailedir. Objektif olarak Parti, sorunlu aileyi yenme, ailenin yeniden kuruluşunu kendinde cisimleştirecek, yani devrimci özgür aileye bizi götürecek kurumların başında gelen en büyük silahımız, sığınma, bilenme karargahımız ve saldırı üssümüzdür. Burda durumu önemiyle kavramak için sorunların derinliğini duymak gerekir. Bu konuda bazı arkadaşların yetersiz çabalarına anlam veremiyoruz. Büyük sorunların altından gelen biri olarak, büyük çabanın da adamı olacaksın. Sorunları bu kadar duyan birisinin, sorunlara yüzeysel, yetersiz yaklaşmasının da anlamı yoktur. Önemi bu denli ortaya konulan Partiyi, o halde çok iyi tanımlamalıyız. Buradaki ilişkileri, yeniden kuruluşu çok iyi tanımalıyız. Özgürlük olayının önemi konusunda şimdiye kadar çok şey söylendi. Bize düşen bunun kıymetini bilmektir. Düşkünlük, sokağa dökülmek ve onuru toptan yitirmek çok kötü bir şeydir. Bu duruma düştükten sonra kötülüğün ne demek olduğunu anlamak da iyi bir durum değildir. Zaten Partinin amacı da budur, bu duruma düşenleri kurtarmaktır. Bazıları her ne kadar ağzı yanmak için yeniden düşmeyi çözüm olarak dayatıyorlarsa da, bu düşkünlükten başka bir şey değildir.

Bizim için sorun bu ilişkileri Parti içinde sağlıklı ele almak ve özellikle Parti bünyesine alınan arkadaşların sorun karşısındaki görevlerini daha iyi ortaya koymaktır. Çoğunuz sorunlarla yüklüsünüz. Bizim de sorunlarımız var, ama bunların kaynağı biz değiliz. Sorunların kaynağı olmamamıza rağmen, bunları çözme, devrimci gelişmeyi sağlama sorumluluğumuz vardır. Böylesi bir yüksek sorumlulukla sorunlara yöneliyoruz. Bu, elbetteki önemli

bir olaydır. Sizin de yetiştirilmeniz, bir nesli yetiştirmeniz, eğitmeniz, örgütlemeniz gerekir. Tabii ki bunları en özgür bir biçimde yapmak zorunludur.

Aksi halde kendinizde yaşam hakkı göremezsiniz. PKK hareketi toplumun içine düşürüldüğü sorumsuzluk derecesini bilerek ortaya çıkan bir hareket olduğuna göre, sorumsuzluğun derinleştirilmesini asla kabul etmeyecektir. İşte, çocuklara saygı, kadına saygı ve eşitlik mevcut ilişkiler sistemini alaşağı etmekten geçer. Yapay bir biçimde aileye bakma, maaş, para kazanma bizi hiçbir zaman tatmin etmedi. Ailelerin sizlerin üzerindeki umutları da budur. Bu duruma karşın biraz da biz, ailelerden, eşten, dosttan çalarcasına gençleri PKK saflarında birleştirmeye çalıştık. Tabii ki bu, insanları gericiliğin, ağır sorumsuzluğun batağından kurtarma anlamında bir çalmadır. Gençlerin saflarımıza gelmesini engellemek için sadece düşman çalışmadı; görülmemiş yöntemlerle gençlerin saflığından yararlanarak, işbirlikçi güçler de oldukça çaba harcadılar. Halen birçok güç, "bizde şunlar,

bunlar vardır, PKK'de hiçbir şey yoktur" diye bizi itham ediyor. Küçük-burjuva yönetimlerin ilk işinin kitlelerin ağzına bir parmak bal çalmak olduğu bilinmektedir. Bu, küçük tavizler politikasını uygulamadır. Parti üyelerine, "al sana bir ev kur, bu kadar da para, biraz da rahat yaşam" sunuyor. Kadro da böyle bir yönteme hazırdır. Fakat burada kaybolan köklü devrim davasıdır. Küçük-burjuva aile oluştuğunda ne kurtarılır? Belki biraz tatmin olunur, ama özgürlük kurtarılamaz, parti kurtarılamaz ve ulusal kurtuluş sağlanamaz. Bizler ısrarla Partiyi bu duruma düşürmemek için özenle çaba harcadık. Bir tedbir olan bu durum, cezalandırma, haklardan alıkoyma değildir. Bazı düşkünler, PKK, "aile kurma hakkını engelliyor" diye bir iddia ortaya attılar. Ne biçim bir aile anlayışına sahip olduğu belli değildir. Biz de aile kurumunun nasıl tehlikeli bir kuruma dönüştürüldüğünü bildiğimizden dolayı bu iddiaların ne anlama geldiğini rahatlıkla çözdük. Mevcut aile kurumuna en sağlıklı eleştiriyi yönelten bir hareket olduğumuz için, düşman en yoğun saldırılarıyla üzerimize geldi. Çünkü biz onun kurup, geliştirdiği bu ailecikleri, küçük-burjuva ailesinin nasıl yetmez ve bizi engelleyemez konumda olduğunu ona kanıtlıyoruz. Onun düşürdüğü, aile cenderesine sıkıştırdığı insanımızı; nasıl güçlü bir ihtilalciye dönüştüreceğimizin hesabıyla uğraşıyoruz. Bugün hepiniz aile saflarında olsaydınız, kötürüm bir erkek veya kadın olmaktan kurtulamazdınız. Şimdi hiçbir şeyiniz yoksa da, sağlam bir kafanız, düşünme gücünüz ve bünyeniz var. Eğer bu olmasaydı çoğunuz sorunlar altında ezilmiş ve kamburlaşmıştınız. Her şeyden önce kamburu çıkmış, sorunlar altında ezilen, düşünce gücünden yoksun, özgürlükten çok uzak bir tip olurdunuz. Şimdi çok şeyi daha yeni ve özgür temellerde kurmanız bile yüksek bir kazanımdır. Ama bu ilişki olmasaydı, bunun şansını ömür boyu yitirmiş olacaktınız. Basit bir hayalciliğin yaşanması güncel olarak insanı rahatlatsa da, yüce hedeflerin sağlayacağı rahatlığı, büyüklüğü hiçbir zaman sağlayamaz. Zaten biz aynı zamanda cüceliğe, basitliğe, küçüklüğe hep derinliği dayattığımız için gelişip büyüyoruz. Eskiden kimse sizi dinlemezken, bugün gittiğiniz her yerde binlerce kişi ayağa kalkıyor. Hiç konuşmasını bilmeyenlerin bile bugün propagandacı, ideolog olmaları; yürümesini bile bilmeyenlerin hareket yönetmeleri Partimiz sayesindedir. Bu yücelme neyin pahasına sağlandı? Biraz da inadınız ve küçük-burjuva tutkuların inadı pahasına bu sağlanmıştır. Bundan sonra çoğunuz geriye dönüşten ziyade, ileriye yönelişi daha fazla yapabilirsiniz. Bu yüksek gelişme özümüzün pratiğimize bağlantılı geliştiğinin kanıtıdır. Bugün, sizler maddi, manevi, ahlaki, siyasi, ideolojik her bakımdan işbirlikçi önderlerden fersah fersah ilerdesiniz. Her biriniz bazen dünyayı yeniden kuracak kadar kendinizi güçlü görüyorsunuz. Bu yüksek bir iddiadır ve bu olmadıkça da ciddi, başarılı hiçbir çaba ortaya çıkmaz. İşte bizim kurtuluş için getirdiğimiz anlayış ve araç budur. Böyle olmasaydı sizi gerici aile kurumundan ve gerici ilişkilerden çekmek büyük bir sorundu.

Şimdi Kürdistan'da öncü birliğin, öncü bir ilişkinin kuruluşu sağlanmıştır ve bu büyük bir olaydır. Bunu sağlamada yaşanan zorluklar anlaşılırsa, değeri de o kadar daha artar. Bugün Kürdistan halkının kaderine hükmeden bir otorite olmak, her türlü ilişkiyi yeniden kuracak bir kurmay olmak, insanımızı her türlü sakatlıktan, düşkünlükten kurtaracak iradeyi sergilemek büyük bir kazanımdır. Düşmanın kıyamet koparması da bundandır. Günümüzde gittikçe yetkinleşen PKK öncüsü düşmanı çıldırtıyor. Sömürgeciliğin çılgınlığının nedeni tabii ki birkaç hainin evinin tarûmar edilmesi değildir. Bunun arkasındaki büyük kalkışı, irade gücünü görüyor ve dehşete düşüyor. Sahte bir pehlivan, bir çılgın gibi sağa sola saldırıyor. Halbuki biz, daha çok sınırlı, zayıf bir gelişme içindeyiz. Ama o kurulan ilişkilerin özünü ve olası sonuçlarını düşündükçe rahat uyuyamıyor. O halde kendi gerçekliğimizi bu yönden de kavrayalım. Dikkat edilirse, Parti saflarında şimdiye kadar, kadın özgürlük faaliyetimiz nasıl gelişmeli diye ayrı bir konuyu fazla geliştirmedik. Ama bu konuda yaman bir mücadele vermediğimiz anlamına gelmez. Partimizin en çok geliştirdiği mücadelelerden birisi de genelde aile, özelde ise kadının Parti saflarında yaşatılıp yaşatılmaması meselesine yöneliktir. Küçük bir örneğin Parti saflarına alınıp yaşatılmasıyla, toplum içinde geniş kadın özgürlük hareketinin geliştirilmesi arasında sıkı bir ilişki vardır. Küçük bir örnekte gözlemlenen, yarın genel topluma yansıyacak olanı da tarif eder. Ve bunu öğretimize bağlılığımızın bir gereği olarak yaptık. Genel eşitlik hareketinin bir parçası olarak, kadın eşitlik-özgürlük hareketini eğer bu derinlikte ortaya koyuyorsak, bu ideolojimizle tutarlılığımızın bir gereğidir. Bugün de saflarımızı bu biçimde ele alıp eğitmemizin bununla yakın ilişkisi vardır. Konuyu ihmal etmediğimiz, tersine özenle hazırlandığımız açıktır. Birçoğumuzun, "acaba Parti benim sorunumu görmüyor mu, acaba Parti benim durumumu anlamıyor mu?" demesine karşılık, bizim çok iyi gördüğümüz, derinliğine kavradığımız ama hep bunu en köklü bir çözüme kavuşturmak durumunda olduğumuzdan dolayı bireysel, basit çözümlerle itibar etmediğimiz açıktır. Fakat birçoğu, özellikle de provokatif çabalar bu konudaki sahte çözümlerden epey medet umdular. Günlük rahat ilişkiler, alışılmış tekdüze ilişkileri dayatarak, insanları böylelikle rahatlatarak çözüm aradılar. Hayır... Biz bunun hiçbir şeyi kurtaramayacağını zaten biliyoruz. İlkesel koyuş, Partiyi bu tarzda ele alış, ardından deneme, sınamayla Parti içinde bu konuda görevler yapma ve eğer belli bir birikim sağlanmışsa, tutarlı kadrolarımız, ilişkilerimiz olmuşsa onu ikinci bir adımın temeli haline getiririz.

Dikkat edilirse kadın kesiminin örgütlendirilmesi sorunu halen Partinin önünde duruyor. Kadınların mücadelemize katılım derecesi yüksektir. Özellikle elverişli koşullar oldukça, erkek kesiminden daha yüksek bir katılımın olduğu ortaya çıkıyor. Fakat bunun başlı başına bir örgüt ve mücadele sorunu olduğu açıktır. Bu birinci sorunumuzdur. İkincisi ise; Parti saflarındaki ilişki durumudur. Özgürlük safları olan Parti saflarında; gerek erkek, gerekse kadın bu özgürlük safları içinde adımını dengeli atmayı becermiyor. Örneğin daha düne kadar muazzam bir tutsaklığı yaşamış bir bayan, daha yeni gelmiş bir ögemiz, bu kadar geniş bir özgürlük karşısında şaşkınlığa uğruyor ve neyi nasıl kullanacağını bilmiyor. Bu konuda eğitimsiz, görgüsüzdür. Tabii ki bu, üzerinde büyük bir özenle durmayı gerektirmektedir. Gelecekte böyleleri daha fazla olabilir. Erkeklerimiz de bu konuda, yine eski bir takım ilişkilerin yüklü kalıntıları haline geliyorlar. Bunların eğitimi genelde Parti eğitiminin de temeli oluyor, ama yine de feodal yargılarla yüklüdür. Dolayısıyla Parti içinde kadın-erkek ilişkilerinin düzeyi, özü, kuralları daha fazla gelişmiş değil. Sizlerin birbirinize karşı belli bir yabancılığı taşıdığınız ve bunun belirtilerinin bir çok alanda yaşandığı gerçektir. Yaklaşımdaki sakatlık bir yana; yaklaşımdaki çekingenlik yanlız Parti saflarında değil, dışarıya doğru daha da belirgin yansıyor. Yaklaşımlar önemli oranda duygusal sınırları aşmıyor. Feodal kalıntılar ve küçük burjuva ilişkiler sınırlarını fazla aşmıyor. Eğer bunda ısrar edilirse çürütür insanı. Biz devrimciler, her konuda kendimize güvenen insanlarız. Ve ilişkilerimizin tümünün devrimcileştirici özelliği vardır. Yani, Parti saflarındaki fırsat ve imkanları değerlendirmenin yanısıra, bu özgür ilişkiyi büyütmeyle sorumluyuz. Kim olursa olsun, eş-dost meselesi yapmadan, Parti saflarında eğer ciddi bir kadın-erkek ilişkisine ulaşılmak isteniyorsa; her şeyden önce buradaki özgürlüğe giden yolları, kişiliklerin karşılıklı iradesini ortaya çıkaracağız. Buna karşın kimileri "işte kadın iradesi zayıftır" diyerek saflardan rahatlıkla dıştalamaya, zayıf bırakmaya çalışabilir. Veya kadın kesimi "Parti saflarında geniş özgürlük, saflık var, tarihsel kurnazlığımızı da buna katarak altını üstüne getiririz" diyebilir. Kanla, büyük direnmeyle sağlanan Partinin özgürlük saflarında bunlar tehlikeli yaklaşımlardır. Burada ne feodal, küçük-burjuva önyargıları, ne kurnazlıkları ve ne de kendine has incelikleri dayatarak sonuç almak olanaksızdır. Herkes buraya ancak değerleri büyüterek yaklaşabilir. Kadın iyi bir şey sunmak istiyorsa, kendi kadınlığının topluma katacağı muazzam ilericiliği görmek durumundadır. Bu ne olur? Yüceltilik, hoşgörü, sevgi, saygı olur. Baskıdan kurtulmuş, özgür ilişkilerin olduğu bir örgütün saflarında özgürlük mücadelesi daha iyi yürütülür. O halde iradenizi konuşturarak, toplumda bulamadığınız fırsatları burada değerlendirmelisiniz. Parti safları bunun içindir. Yoksa, Parti saflarında kendini beğendirme, ne de olsa az kadın vardır diyerek, yarışçılıkla kendini en iyi gibi gösterme çabaları yanlış şeylerdir. "Toplumda beni ezen, mahkum eden, beni hiçleştiren bir statüye karşı son derece özgür-eşit bir statünün olduğu Parti saflarının kıymetini bilerek ve buna bir şeyler katarak şehitlerin kanıyla ve direnişlerin en yücesiyle sağlanan bu ortama katkım olmalıdır" düşüncesiyle hareket edilmelidir. Parti saflarındaki kadın kesiminin yapması gereken budur. Yakın geçmişimiz bu konuda bize fazla iyi örnek sunmamıştır. Çok sayıda örnekte görebildiğimiz geçmiş kadın kalıntılarından, kadınsı yaklaşımın kalıntılarından kurtulunamamaktadır. Bilindiği gibi bu konuda provokasyona malzeme sunan davranışlar ortaya çıkmıştır. Düşman, bu zayıflıkları farkederek bir saldırıya yönelmiştir. Özellikle de PKK'nin bu konuda gerici ilişkilerden kadroları ne kadar uzak tutmaya çalıştığını bildiği için ve gerici, duygusal, basit evlilikler-den, yine cinsler arası ilişkilerden kadroları alıkoymak için bizim özel tedbirler geliştirdiğimizi biliyor. Düşman bu temelde kadını bir silah gibi kullanarak, kadrolarımızı çarpıtmaya çalışmıştır. Tabii ki, biz konuya ihtiyatla yaklaştık. İster ana-eş olsun, isterse sıradan saflarımıza gelen kadınlar olsun, hepsine gereken saygı ve sevgiyi hiç eksik etmeden; buranın özgür saflar olduğunu, özgür yaşanabileceğini bir teminat olarak koyduk. Ama aynı zamanda bizim de bahsettiğimiz, özgür bir kadın ve giderek özgür bir kadın hareketinin olabileceği, eğer bu doğrultuda çaba sergilenirse sonuna kadar destekleyeceğimiz şeklindedir. Egemen olan anlayış budur. Bugün özgür kadın hareketine giderken seçtiğimiz doğru yolun güvencesi Partimizdir. Partimiz bu teminat olma özelliğini asla bozmayacak ve sarsmayacaktır.

Sizler bugün, çok sağlıklı düşünebilir, sağlıklı öneri ve ilişkiler sistematiğine kavuşabilirsiniz. İster bayan, ister erkek olsun, kadının nasıl devrimcileştirilebileceği sorusuna doğru cevap verilebilir. Yanlış ve doğru ilişkinin ne olduğuna cevap verebilirsiniz. Önemli oranda bazı engel ve tutkulardan kurtulmuş durumdasınız. Bunları görevleriniz için kullanmalısınız. Kullanmamakla ve görevleri yerine getirmemekle iyi bir öncü olunamaz. "Biz bu konuda zayıfız, ne de olsa duyguların yüklü olduğu bir alandır, ben bu konuda çok dayanıksızım, biraz da gevşeğim" demek olmaz. Biz bu konuda da örgütün özüne yaraşır bir biçimde ciddiliği dayanıklılığı, özgünlüğü sunmalıyız. Toplumumuz ağır feodal kalıntıları, yaygın küçük-burjuva ilişkileri ve görülmemiş bir sömürgeciliğin dayatmalarını en son sınırına kadar yaşıyor. Ve bunlar Parti saflarına da önemli oranda akıyor. Bunlar istemeyerek de olsa, kadrolarımızın düşünce ve ruhlarına sızıyor. Onun için bunlardan kaynaklanan bir çok hastalık bu zemini de bulandırıyor. Entrika, dedikodu, kurnazlık bazen bir yöntem olarak Parti içinde vücut buluyor. Bu tehlikeli hastalıklar, sahiplerini zor duruma düşürür. Biz, herkese emeğine, mücadelesine göre Parti içinde yer verme ve mücadeleci kılma durumundayız. Genelde olduğu gibi, özelde de omuzlara basarak yükselme olmamalıdır. Burada emek en yüce, belirleyici ölçü olmalıdır. Açık ki, bahsedilen boş, entrika peşinde koşan emek değil, devrimci emektir. Sorunun aciliyeti ve yaşanan gelişmeler zamanımızı en iyi bir biçimde kullanmamızı emretmektedir. Yaratıcılıktan uzak şeylere değer vermeyerek yeteneklerimizi konuşturmalıyız. Arkadaşların zayıflıklarını gördükçe insan endişeleniyor. Her biriniz yüzlerce köle kadını özgürlüğe kavuşturabilirsiniz, büyük adam her konuda büyük olmalıdır. Yani onlara bilinç vererek, eğiterek, örgütleyerek ve mücadele ettirerek bunu birçok erkek arkadaş yapabilir. Yani kadına yaklaşmak cinsel erekli olmak zorunda mıdır? Ya da aile kurma amacına yönelik mi olmalıdır? Tam tersine kadının büyük özgürlük hareketinin en sonuç alıcı yöntemlerini bulup dayatarak onları devrimci saflara çekmeliyiz. Bunun önemli bir güç kaynağı olduğunu bilerek, top-

Devamı 21. sayfada

Halkımızın Kanını Emen İhanet Batağını Kurutalım

Baştarafı 1. sayfada

uşaklarını zavallı bir çırpınış ve can derdi içine sokmaktadır.

Gelişen ulusal direniş mücadelemiz karşısında tarihi suçları bir bir açığa çıkan ve anladığı dille hesap vermek zorunda bırakılan faşist-sömürgeci düşman, canhavliyle halkımız üzerine saldırmakta, bütün gücünü kullanarak ve tarihi barbarlığını kusarak mücadelemizi ezmeye ve ömrünü biraz daha uzatmaya çalışmaktadır. Bu doğrultuda, kendisi için tarihi bir gelenek olan özel savaşını daha da derinleştirmek, halkımızı daha çok bölüp parçalayarak her türlü gericiliği ve ihaneti mücadelemize saldırtmak ve bütün çabalarına rağmen ezemediği ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişimi karşısında emperyalist efendilerini daha çok yardıma çağırmak çabası içindedir. Dünya halklarının ve halkımızın kasabı olan emperyalist güçler, tarihi suç ortaklıklarının bir gereği olarak, Kürdistan'da yaşanan gelişmelerden duydukları dehşetle insanlığın başbelası Türk faşizmine daha çok destek vermekte, beslemeleri olan ihanet takımını daha çok semirtip saldırıya geçirerek ulusal kurtuluş hareketimizin yeni atılımını engellemeye çalışmaktadırlar. Bu işte, bir tas çorba uğruna çoktan kendilerini satmış olan ihanet takımının çok daha gayretkeş olduğu görülmektedir. Halkımızın kanını emen bu güçler, PKK önderliğinde halkımızın yükselttiği kurtuluş mücadelesinin kendilerini mahkum ettiğini gördükçe çırpınmakta, aydınlıkta kalmış yarasalar gibi efendilerine sarılmakta ve tarihteki benzerlerine taş çıkartırcasına bu alçaklık misyonunu sonuna kadar oynamak istemektedirler.

Tarih boyunca halkımız kadar ihanetten zarar görmüş olan toplum dünyada az bulunur. Bu durum o kadar çok derinleşmiş, o kadar çok çeşitlenmiş, o kadar çok maskeli biçimler kazanmış ve bu işte o denli ustalaşılmıştır ki, ulusal kurtuluş mücadelemiz düşmana vurduğu her yerde ve her darbede bu yapı ile karşılaşmaktadır. Bu nedenle, ulusal kurtuluş hareketimiz açısından sorun son derece önemlidir. Şimdiye kadar Partimizin yürüttüğü ideolojik ve pratik mücadele sorunu ve önemini bütün yönleriyle açığa çıkartmıştır. Ancak özelikle güncel bazı gelişmeleri göstermek açısından, ihanet ve bugünkü durumu hakkında bazı belirlemeler yapmak yararlı olacaktır.

Kürdistan'da özellikle son bin yıllık tarih boyunca direnişler hep yenilmiş, ihanet efendilerinin gücüyle egemen olmuştur. Bu nedenle Kürdistan, ihanetin her biçiminin ortaya çıktığı, en basit çıkarlar karşısında en kutsal değerlerin satıldığı, giderek kendi çıkarlarından vazgeçmenin ve başkalarına hizmet etmenin "büyüklük" olarak topluma empoze edildiği ve bunun da toplum içinde epeyce derinleştiği bir ülke haline gelmiştir.

Elbette bu durumun önemli tarihi ve toplumsal nedenleri vardır. İhanet, Kürdistan toplumunun bağrına baskı ve zorla, asimilasyonla, hile ve entrika ile, işgal, istila, katliam ve soykırımlarla sokulmuştur. Kısaca ihaneti ortaya çıkaran kaynak yabancı egemenlik, işgal, istila ve sömürgeciliktir. VII. yüzyılın ortalarından itibaren islamiyet biçiminde gelişen Arap egemenliği, daha sonra Türk ve Fars egemenliklerinin aynı biçimde gelişmesiyle sonuçlanmıştır. Burada özellikle iki husus önemlidir. Birincisi yabancılaşmanın düşünce ve inançta gelişmesidir. İslamiyet Kürdistan toplumu açısından böyle bir rol oynamıştır. Bu, asimilasyonun, ulusal özümsenmenin başlangıcıdır, bu durum özellikle XX. yüzyılda egemen milliyetlerin ulusal değerleriyle özümsenme düzeyinde geliştirilmiştir. İkinci önemli husus, saydığımız bu milliyetler arasında Kürdistan'ın sürekli bir çatışma ve egemenlik arama alanı olmasıdır. Bu durum, toplum içindeki bölünme ve parçalanmayı sürekli geliştirmiş, güçsüz düşen parçaların yabancı egemenlere dayanması olgusunu ortaya çıkarmıştır. Daha öncesini saymazsak son bin yıllık tarih böyle geçen bir tarihtir; sürekli işgal, istila, çatışma ve yabancı egemenliklerin gelişmesi, her egemenin kendi işbirlikçilerini yaratmak için her yönteme başvurarak çalışması toplumun bağrında ihanet yarasını yaratmış ve derinleştirmiştir.

Kürdistan'da ihanet toplumsal temelleri olan bir olgudur. Bin yıllık tarih boyunca Kürt egemen sınıfları, kendi aralarında birleşmek ve bağımsız yaşamak için direnmek yerine, kendi sınıf egemenliklerini yaşatmanın yolu olarak başka yabancı güçlerle işbirliği yapmayı, onların uşağı haline gelmeyi meslek edinmişlerdir. Bu sınıfta temsilciliğini bulan uşaklık ve işbirlikçilik, "en iyi tutum" olarak tarih boyunca topluma dayatılmıştır. Küçük bazı çıkarları uğruna sömürgeci egemenlere uşaklık ve ajanlık yapmak, bağımsızlık ve özgürlük gibi en kutsal değerleri satmak bir ustalık, bir feraset olarak görülmüş ve gösterilmiştir. Bu yapısıyla egemen sınıf, toplumun bağrına sokulmuş bir ihanet uru görevini görmüş, Kürdistan'ın bugünkü çağdışı konumunun esas temsilcisi ve suçlusu olmuştur. Kürdistan'daki her türlü ihanet olayı bu sınıfın damgasıyla ve onun yarattığı yapıda ortaya çıkmıştır. İşbirlikçilik ve uşaklık politikası Kürdistan'da uzun bir tarihe sahip olan bir politikadır; günümüzde birçok nüanslar biçiminde ortaya çıkan ve sözde birçok örgüt tarafından temsil edilmek istenen şey, inceltilmiş ve maskelenmiş biçimleriyle esasta bu politikadır. Tarihi bilmek, bugünkü durumu anlamak açısından çok önemlidir.

Günümüzde ihanetin anlamını tam kavrayabilmek ve bu konuda maskeli güçleri görebilmek için Kuzey-Batı Kürdistan'da 1940'lardan 70'lere, 80'lere kadar yaşanan süreci çok iyi bilince çıkarmak gerekir. 1940'lara kadar olan dönemde, feodal toplum yapısı çerçevesinde bu alanda tüm direnme odakları kırılmış, egemen sınıfın tüm güç kaynakları yokedilerek basit bir ajanlık konumuna düşürülmüş, parça parça gelişen köylü direnişleri katliamla ezilmiş ve böylece toplum tümüyle teslim alınmıştır. Bu katliam üzerinde dayatılan ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel sömürgecilikle Kürdistan ve Kürt halkı adına var olan her şey hızla yok edilmeye, ulusal başkalaşım, Türkleştirme bir bütün olarak yaratılmaya çalışılmıştır. Ve bu kabul ettirilerek, sürece bu yönlü hızlı bir işlerlik kazandırılmıştır. Günümüzde "sosyalist", "ulusal kurtuluşçu", "milliyetçi" sıfatlarıyla ortaya çıkmak isteyen işbirlikçi ihanetin en çok çarpıtmaya çalıştığı olgu, bu dönem ve bu dönemde işleyen yandır. Dönemin ruhuyla, politikasıyla en iyi kemalistler olarak yetişen günümüzün kemalistlerinin, "ÖY", "Rizgari", "DDKD" gibi ihanet güçlerinin istediği ortam, aslında hep o ortamdır. Bunu sözlerinde ve pratiklerinde, eğer dikkatlice incelenirse, rahatlıkla görmek mümkündür. Aslında bu kişilerin ruhu odur, iyi kemalistler olarak yetiştirilmiş ve piyasaya sürülmüşlerdir, ettikleri Kürdistan sözü sadece yüzlerine taktıkları bir maskeden başka bir şey değildir ve bununla Kemalizmin ajanlığı gizlenmeye çalışılmaktadır. PKK'nin çokça izah ettiği gibi, bu süreç Kürt uluslaşması için bir yok oluş süreci, Türk uluslaşmasının Kürdistan'da geliştiği süreçtir. Bu, baskı, zor, katliam temelinde gerçekleştirilen sömürgeci egemenlikle yaratılmıştır. Toplumun tümden böyle bir sürece alınması ve bunun kabul ettirilmesi Kürdistan gerçeği açısından her şeyi kaybettirmiştir. Burada artık ihanet, direniş gibi ayrımlar yoktur, teslim olmuşluk altında işletilen Türkleştirme süreci herkesi ihanet ettirmeye yönelik bir süreçtir. Buna karşı çıkmayan dönemin bütün politikacılığı ihanetin damgasını taşır. Bugün ihaneti maskelemek isteyenlerin ısrarla bu döneme özlem duymaları belli ki boşuna değildir. Yaptıkları ihanet politikacılığıyla toplumu aldattıkları ve tüm "büyüklüklerini" burada gösterdikleri o günleri yeniden yaşamak istemektedirler. O dönemde gerçek Kürdistan temsilciliğinin Nuri Dersimi gibi sürgünde ve çaresiz yaşayan çok sınırlı birkaç kişinin uzaktan çağrılarında varlık bulduğunu belirtmek, dönemi daha iyi anlamak açısından yararlı olacaktır.

1970'lerin ortalarından günümüze kadar Kürdistan'da yaşanan gelişmeler bilinmektedir. PKK öncülüğü ve ulusal kurtuluş hareketi, Kürdistan'da ortaya çıkan yeni sosyal gelişmeler temelinde, işleyen yokoluş sürecine her bakımdan karşıt, buna karşı isyan ederek doğup gelişmiştir. Bu nedenle, PKK hareketi, Kürdistan'da Türk sömürgeci egemenliğinin 1950'lerde ulaştığı düzeyde işleyen sürecin her şeyiyle tersine döndürülmesinin, yok edilmek istenen Kürt uluslaşmasının varoluşa, karanlığın aydınlığa, gizlinin açığa çevrilmesinin, çağdan kopartılan Kürdistan ve Kürt halkının çağa çekilmesinin, Kürdistan gerçeğinin açığa çıkartılıp yerine oturtulmasının, başaşağı olanın ayakları üzerine dikilmesinin, her türlü çağdışı gidişe dur denmesinin adı ve temsilcisidir. PKK'nin ideolojik, politik, örgütsel ve eylemsel varlığı budur. Aydınlatılan Kürdistan gerçekliği, Kürdistan ve Kürt halkının çıkarlarının ortaya çıkarılması, kazanılması, sahip çıkılması, savunulması ve geliştirilmesi doğrultusunda gösterilen direniş, Kürdistan'da akla karayı, doğru ile yanlışı, yurtseverlikle ihaneti de birbirinden ayırmış ve hepsini açıkça ortaya ve yerli yerine koymuştur. Gelişen Kürdistan meşruiyeti karşısında var olan her biçimiyle ihanet açığa çıkarılmış ve insanlığın biçtiği ölçüyle mahkum edilmiştir.

Bugün Kürdistan'daki durum aydınlıktır, ortam son derece nettir. Tarihi ve toplumsal özelliklerle Kürdistan gerçeği, olumlu ve olumsuz olanı ile açıkça ortaya konarak aydınlatılmıştır. PKK, önce Kürdistan için düşünmeyi, olaylara Kürdistan açısından bakmayı, Kürt ulusal ruhunu taşımayı ortaya çıkarmış, sömürgeciliğin en tehlikelisi olan düşünsel bağımlılığı kırmıştır. Böyle bir düşünce ile, Kürdistan'ın ve Kürt halkının çıkarlarını belirlemiş, bunları koruma, savunma ve geliştirme yol ve yöntemlerini ortaya çıkararak ulusal kurtuluş siyasetini şekillendirmiştir. Böylece Kürdistan'ın bağımsız ve özgür gelişiminin yollarını açan, ulusal kurtuluşu gösteren, buna karşıt durumları açıkça ortaya koyan bir ideolojik-politik çizgi yaratmıştır. Bu çizgiyle, teslim alınmış, çoğunlukla ihanet ettirilmiş, özümsenerek kişiliği dağıtılmış insan yapısına gitmiş, onları sabır ve ikna ile eğitmiş, kendi özüne döndürmüş ve böylece bir örgütsel yapı geliştirmiştir. Bütün bunlar korkunç bir çabayla, emekle, her türlü zorlukla boğuşarak, düşünceden eyleme kadar teslimiyet ve ihanetin her biçimiyle savaşarak ve daha başından itibaren Kürdistan gerçeğine kastetmeyi kendisine birinci amaç edinmiş olan bir sömürgecilikle ölüm-kalım kavgasına tutuşarak olmuştur. Daha ilk örgüt çekirdeklerinin atılmasından itibaren sömürgecilik ve ihanetle amansız bir savaşa tutuşulmuş, bu savaş gelişerek bir ulusal kurtuluş savaşı düzeyine ulaşmıştır. Bugün, III. Kongre temelinde halkın cephesel birliğinin örgütlenmesi ve halk ordusunun inşası düzeyinde bu savaş sürdürülmektedir. Kürdistan'ın her tarafı birer gerilla ocağı haline getirilmiştir ve Kürdistan'ın en yiğit evlatları, dünyanın en vahşi gücü faşist Türk sömürgeciliğine karşı, her gün kan vererek, her türlü zorluğu göğüsleyerek ülkemizin ve halkımızın kurtuluşu için yeni değerler yaratmak, bağımsızlık ve özgürlük davasını ilerletmek, Türk halkı üzerindeki karanlığı yırtmak ve Ortadoğu halklarına yeni bir ışık açmak için kahramanca savaşmaktadır. Bütün bu gelişmelerin temelinde korkunç bir çaba, emek ve yüzlerce şehidin kanı vardır. PKK, işte budur. Kürdistan gerçekliği, Kürdistan yurtseverliği ve Kürdistan temsilciliği budur.

Bütün bunlar, Kürdistan gerçeği açısından düşünebilenler ve olaylara bakabilenler açısından son derece açık ve aydınlıktır. Ama Kürdistan'ın düşmanları açısından, faşist Türk sömürgecilerine, emperyalistlere, Kürdistan için değil başkaları için düşünen, yabancılaşmanın, özümsenmenin ruhuna işlemiş olduğu Kürt hainlerine göre karanlıktır, bir oldu-bittidir, olmaması gereken şeydir, bunun ortaya çıkışında mutlaka bir bityeniği vardır. Kürdistan'daki gelişmeler karşısında bugün bilcümle emperyalistlerin içine düştüğü telaş bundandır. Türk egemen sınıfının paniği, sefaleti, korkusu bundandır, egemen sınıf temsilcilerinin birbirini yargılamaları bunun üzerinedir. İhanetin ruhuna işlemiş olduğu "Kürt" Kemal'in, günümüzün dünyadaki en namlı Dühring'inin her gün sinir krizleri geçirmesi bundandır. Faşist Türk sömürgeciliğine ve NATO'nun en büyük ordusuna karşı kahramanca savaşan ve tüm dünyanın ilgi ve sempatisini kazanan PKK militanlığına, hala "ajan-provokatörler, halkımızı katliama götürüyorlar, bunların doğuşu karanlık, biz başından beri karşı çıktık" gibi sözler söyleyecek kadar alçaklık yapması bundandır. Tarih, uluslar tarihi bu düzeyde bir ulusal ihanete tanık olmamıştır. Burada Kenan Evren'den daha fazla bir kemalist ruh ve düşünce vardır.

PKK hareketinin onbeş yıllık tarihinin, şimdiye kadarki ulusal kurtuluş mücadelemizin pratiğinin Kürdistan gerçeğinin aydınlatılması, her şeyin yerli yerine oturtulması, ters ve olumsuz gidişe dur denilmesi, halkımızın kendi gerçekliğini kavrayarak ve her türlü sömürgeci ve işbirlikçi etkiden bir öncü güç düzeyinde de olsa sıyrılarak sömürgeci düşmana karşı kutsal ve soylu değerler uğruna savaşır konuma gelinmesi olduğunu belirttik. Bunun esasta doğru ile yanlışın, yurtseverlik ile teslimiyet ve ihanetin ayrıştırılması, ihanete karşı her alanda ve her düzeyde kapsamlı ve amansız bir savaş verilmesi demek olduğu açıktır. PKK, böyle bir savaşı daha şekillenirken bile yürütmüş, hatta bu savaşta kazandığı başarılar temelinde şekillenmiş, en zor mücadeleyi bu dönemde vermiş, gelişimi sürecinde toplumu bir zift gibi sarmış olan teslimiyet ve ihanetin çok çeşitli biçimleriyle, örgüt içinden ve dışından çok çeşitli komplo ve arkadan hançerlemelerle, çok çeşitli engelleme ve zayıflatma durumlarıyla karşılaşmış ve bunların hepsini önemli kayıplar pahasına da olsa sonuçta boşa çıkarmayı, yenilgiye uğratmayı başararak bugüne gelmiştir. Bu mücadele korkunç bir direniş olarak sürmüş, gösterilen direnişin derecesi ortaya çıkan ihanetlerin de ne denli alçakça, ölçüsüz ve gözükara olduğunu göstermiştir.

Bugün yurtseverlik ve direnişin ölçüleri ne kadar netse, teslimiyet ve ihanetin de sınır çizgileri o kadar net ve açıktır. PKK önderliğinde sürekli gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizin aydınlatıcı merceği karşısında bu sınırları karartmaya kimsenin gücü yetmemektedir. Özellikle faşist-sömürgeci vahşete karşı yükselen 15 Ağustos devrimci direniş döneminde ve III. Kongre

temelinde bugün yükselmekte olan cepheleşme ve ordulaşma için yeni direniş hamlesinde bu aydınlık çok daha fazla gelişmiştir. Yürütülen mücadele ve gösterilen direnişin yarattığı gelişmeler ve sağladığı güçle bugün PKK, Kürdistan'da ihaneti çok daha açık ortaya koyabilmekte, her türlü biçimini gösterebilmekte ve çok daha gelişmiş bir yargı ve yürütme gücü olarak hareket edebilmektedir.

Kürdistan'da bugün ihanetin sınırları geçmişe oranla daraltılmış, ihanete önemli darbeler vurulmuş, ihanete karşı insanlığın yargıları Kürdistan'da da işletilir olmuştur. PKK önderliğindeki Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin mevcut gelişim düzeyinde ihanet genel olarak şu biçimlerde görülmektedir. Bir kere, gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi ve bunun yarattığı Kürdistan ulusal meşruiyeti, toplumun 1950-60'lardaki gibi sömürgeciliğe teslim olmuşluğunu kabul etmemekte, faşist Türk sömürgeciliği ile Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi arasında süren ölüm-kalım mücadelesinde sömürgeciliğe hizmet etme olayı olarak görmektedir. Bugün kendisini her şeyiyle kanıtlamış olan bir ulusal kurtuluş mücadelesi gerçekliğimiz vardır. Kürdistan'daki her bireyin kurtuluşu, iyi bir yaşama ulaşması bu ulusal ve toplumsal kurtuluşa bağlıdır. Ulusal ve toplumsal kurtuluş sağlanmadan Kürdistan'da bireysel kurtuluşu yaratmak olanaksızdır, nitekim, eğer sömürgecilere ajan ve uşak olunmamışsa bireysel düzeyde maddi yaşamı ilerletmek şimdiye kadar mümkün olmamıştır. Geçmişte bir ulusal kurtuluş hareketi yokken, bilinçsiz kitleler için sömürgeciliğe teslimiyeti yaşamanın belli bir izahı olabilirdi. Ama şimdi gelişen mücadele koşullarında Kürt ulusunun onurlu bir üyesi olabilmek için ulusal kurtuluş mücadelesinden yana tavır almak, ona katılmak ve desteklemek zorunludur. PKK, bu konuda bilinçlendirme ve örgütlendirme faaliyetini tüm toplumu kucaklayacak bir düzeyde geliştirmenin çabası içindedir, bu konuda vatandaşlık hükümlerini uygulayacak düzeye gelmiştir. Halkımız bugün milyonlar düzeyinde böyle bir mücadelede saf tutmuştur, büyük bir hızla saflara akın vardır ve tüm ulusun gücünün bu saflarda birleştirilmesi süreci hızla ilerlemektedir. PKK III. Kongresi'nin, onurlu yaşamak isteyen tüm Kürdistanlı'lara mücadele saflarına katılma çağrısı vardır.

Çeşitli biçimleriyle geçmişten beri varolagelen ve bugün çok daha açıklık kazanan ihanet, "Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı Türk sömürgeciliği ile doğrudan birlik, ona işbirlikçilik, uşaklık, ajanlık, milislik, muhbirlik vb. yapmaktır. Bu, ülke ve halk karşısında açık ihanettir." Ve insanlığın belirlediği bir ölçü olarak, vatan hainliğinin, ulusal ihanetin cezasının da ölüm olduğu açıktır. Kürt egemen sınıfının bin yıllık tarihi böyle bir ihanet tarihidir. Geçmişte İdrisi Bitlisi, Ziya Gökalp, Rayber gibi kişiliklerle öncülük düzeyinde ifade edilen bu tür ihanet, bugün de Kamran İnan, Şahin Dönmez, Ali Xan Tatar gibi kişiliklerde temsil edilmektedir. Bunlar açıktan faşist-sömürgeci düşmana uşaklık ve ajanlık yaptıkları için herkes tarafından rahatlıkla görülebilmektedir. Aşiretçi-feodal-komprador Kürt egemen sınıfının bugünkü konumu bütünüyle böyledir. Ekonomiden siyasete, kültüre kadar Türk egemen yapısıyla birleşme, onun bir uzantısı ve uşağı olma ve Kamran İnan gibi örnekleriyle ulusal kurtuluş hareketinin bastırılması ve emperyalizmle daha sıkı ilişki kurulması konularında Türk faşizmine sözcülük yapma bu gücün esas karakteridir. Bunlar kişisel çıkarları uğruna soylu değerleri çoktan satmış olan tarihin tanıdığı en aşağılık yaratıklar, en düşkün güçlerdir. Kürdistan'daki ihanet bunların damgasını taşır ve her türlü ihanet olayının bu yapıyla mutlaka bağı vardır.

Bugün, bu sınıf öncülüğünde ulusal direniş mücadelemize karşı faşist Türk sömürgeciliği geniş bir milis çete gücü ve muhbir ağı örgütlemeye çalışmaktadır. Tarihte de örnekleri çokça görülen bu uygulama, bugün daha geniş kapsamlı, ileri boyutlu, vaadli, paralı, baskılı hale getirilmiştir. Bağımsızlık ve özgürlük için savaşan gerillayı yenilgiye uğratamayan faşist Türk ordusu bu güce dayanarak amaçlarına ulaşma çabasındadır. Kürdistan'ın bağımsızlığı ve özgürlüğü uğruna savaşan gerillanın üzerine faşist-sömürgeci ordunun öncü kolu olarak giden, onlarca ve yüzlerce bağımsızlık savaşçısının kanına giren, halka her türlü baskıyı uygulayan bu gücün, nasıl bir ihanet gücü olduğu söz söylemeye gerek olmayacak kadar açıktır. Bunların bir benzerinin de, hatta daha da erkenden faşist-sömürgeci zindanlarda oluşturulduğu, Şahin-Yıldırım hain çetesinin "Genç Kemalistler Birliği" olarak ilk milis çete gücü biçiminde örgütlendiği, bunların dışardaki kolu olarak Semir, Nebil, Adil gibi hainlerde ifadesini bulan teslimiyet ve ajanlık hareketinin ortaya çıktığı, bunların da zindanlarda geliştirdiği ihbarcılıkla en dehşetli işkencenin ve onlarca devrimcinin şehit düşmesi olayının yaşandığı, örgütün nasıl çökertileceği, gençliğin Kemalizme nasıl kazanılacağı üzerine bunların da faşist-sömürgeci düşmana akıl hocalığı ve milislik yaptığı bilinmektedir. Bütün bunlar faşist Türk sömürgeciliğinin Kürdistan'da yürüttüğü özel savaşın taktikleri olarak geliştirilen ve çeşitli yönleriyle en geniş bir biçimde daha önce izah edilmiş bulunan ihanet olaylarıdır, devrim ve halk bu konuda yargısını çoktan vermiştir.

Belirttiğimiz biçimler, düşman safına açıktan geçen, açıkça düşmanı savunan ve açıktan düşmana çalışan ihanet, yani ajanlık biçimleridir. Bu nedenle, bunları ayırdetmek, tanımak, anlamak ve gereken hükmü vermek kolaydır, yurtsever bilince sahip olan herkes bunu rahatlıkla yapar. Ama Kürdistan'da öyle ihanet türleri vardır ki, maskelidirler, yüzlerini en soylu sıfatların ardına sığınarak gizlemeye çalışırlar, bir zehir gibi sinsi bir biçimde ihanet ve teslimiyet düşüncesi ve ruhu yayarlar, "ulusal kurtuluştan" söz ederken ulusal köleliği işleyip öğütlerler, "ulusal bağımsızlıktan" söz ederken gerçekte işbirlikçiliği ve bağımlı kalmayı ortaya koyarlar, ad olarak "devrimci pratik yaptıklarını" söylerler ama gerçekte devrimi engeleme ve tasfiye etme pratiği yaparlar, halkın kutsal ulusal değerlerini "ulusal kurtuluşçuluk" maskesiyle sömürür, kendi kişisel çıkarları için kullanırlar vb. Bunlar maskeli oldukları için durumlarını anlamak zordur, örgütlü oldukları için durmadan topluma zehir saçarlar, bu nedenle en tehlikeli ihanet türüdürler. "... 'Komünist', 'devrimci', 'yurtsever', 'milliyetçi" vb. sıfatları kendilerine takıp gerçekte bunların gereklerini yerine getirmemek, bunlar yerine siyasal ikiyüzlülük, teslimiyetçilik, işbirlikçilik, inkarcılık, tasfiyecilik vb. yapmak, böylece Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı olmak, ona karşı mücadele etmek, onun gelişimini engellemeye çalışmak ve başkalarına bu doğrultuda telkinde bulunmak vb. biçiminde maskeli olarak Türk sömürgeciliğine hizmet etmek de, ülke ve halk gerçekliğimiz karşısında maskeli, siyasal görünümlü bir ihanettir."

Şimdiye kadar bunlar hakkında da gereken değerlendirmeler yapılmış, durumları açıkça ortaya konmuştur. Bunlar içinde Türkiye solu adına hareket ettiğini söyleyen, ama gerçekte sosyal-şoven ve bugün tasfiyeci olan bir kesim vardır. Bu kesim de, Kürdistanlı olmamakla birlikte Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında ihaneti temsil etmektedir. Çünkü, kendilerine yakıştırdıkları sıfatlara göre, eğer onların gereklerini yerine getireceklerse Kürdistan halkına ve ulusal kurtuluş hareketine karşı ödevleri vardır. Ancak bunlar, bu ödevleri yerine getirmek bir yana, yani Kürdistan halkının kurtuluş hareketini desteklemek yerine, sömürgeci burjuvaziden hiç de geri kalmayan bir saldırganlıkla ulusal kurtuluş harektine saldırmışlar, onlarca ulusal kurtuluşçu militanın kanını dökmüşler, hareketi ezmek ve gelişimini gengellemek için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardır. 12 Eylül faşizmine karşı yükselen 15 Ağustos direnişine karşı ise faşist-sömürgeci düşmana akıl hocalığı ve yol göstericilik yapmaya, devrim ve direniş adına ne varsa her şeyi tasfiye etmeye çalışmışlardır. Tabii, bütün bunların hepsi "Türkiye proletaryası ve devrimi" adına yapılmıştır. Ancak sosyal-şovenizmin tastamam bir oportünizm ve tasfiyecilik olduğu biçimindeki devrimci anlayış Kürdistan somutunda da doğrulanmış, bunlar tam bir tasfiyeci haline gelerek sadece Kürdistan'a değil, Türkiye işçi ve emekçilerine de ihanet etmişlerdir. Kürdistan'daki devrimci gelişmeler ilerledikçe bu güçlerin "Kürdistan" adını ağızlarından düşürmedikleri, giderek "seksiyonlar" ve "Kürdistan partileri" kurdukları görülmüştür. Bu durum, onların burjuvaziye hizmette yeminli olduklarını, bu işi ajanlık düzeyinde sürdüreceklerini göstermektedir. Gerçekte bunların Kürdistan'daki varlığının ise Türk burjuvazisinin varlığından farklı hiçbir özelliği yoktur. Bunlar Türk burjuva egemenliğini burjuvaziden daha katı özümseyen ve Kürdistan gerçeğini de o düzeyde inkar eden güçlerdir. Türk sömürgeci egemenliği Kürdistan'da olmasa, bunlar Kürdistan'da olabilir mi?

Bir de Türkiye'nin tasfiyeci solu içinde yer alan, hem de çoğunlukla merkezlerde seyreden Kürdistanlılar vardır. Yani bu düzeyde bilgi sahibi ve ataktırlar. Ama Türk burjuva partilerinde yer alan Kürt egemen sınıflarından bunların farkı nedir? Sömürgeci egemenlik tarafından o kadar özümsenmişlerdir ki, bu denli bilince rağmen ulusal inkar ve ihanetle devrimcilik ve yurtseverlik ayrımını yapamayacak kadar kördürler, Kürdistan gerçeğinden bu denli koparılmış, Türk uluslaşması içinde eritilmişlerdir. Bu, Kürdistan'da sömürgeci egemenliğin gelişim düzeyini, yarattığı ulusal başkalaşım ve ihanetin boyutunu gösteren en somut bir örnektir.

Bunlardan ayrı, fakat bunlarla yakın benzerlik içinde olan, kendilerine "Kürdistan partisi" diyerek en soylu sıfatları yüzlerine maske olarak takan esas ihanet takımı var. Kendilerine "Özgürlük Yolu", "Rizgarî", "DDKD" adını takan ve sömürgeciliğe büyük bir sadakatle ulusal kurtuluş hareketimize saldıran bu güçler, uşaklıklarını yaptıkları emperyalist güçlerden aldıkları destekle mücadelemizin bu yeni atılımına karşı da saldırı çabası içindeler. Gerçekte bu güçleri tanımak, bunların ruhlarına sinmiş olan Kemalizmi görmek Kürdistan'da ihanetin ne demek olduğunu ve nasıl bir tehlike oluşturduğunu anlamaya yeter. Kürdistan'da ihaneti incelemek, bunların anatomisini çizmek demektir. Bu, hem tarih olarak, hem sosyal temel olarak, hem de ruh, düşünce, politika ve pratik olarak böyledir.

Açık ki Kürdistan'da ihaneti daha iyi tanımak için bunların anatomileri incelenecektir. Burkaylar, Kotanlar ve birkaç cezaevi yollamasından oluşan bu avukat takımının, 1950 ve 60'lı yılların kemalist okullarında en sadık kemalistler olarak yetiştirildikleri, namlı birer CHP solcusu olarak her tarafta Atatürkçülük nutku atarak parlamentoya girmeyi kendilerine baş hedef edindikleri, CHP ve TİP solculuğu içinde politik formasyonlarını kazandıkları bilinmektedir. 1970'li yıllarda Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi gelişmeye başlayınca bu sefer böyle bir maske takmaya doğru bir kayış yaptıkları, ulusal kurtuluşçu gelişme içine, tek amaç onu yolundan saptırmak olan bir kanser uru gibi sokuldukları, feodal-burjuva güçlerin temsilciliği olarak Ecevitçiliğe işbirlikçilik yaparak siyasal yaşam bulmaya ve ulusal kurtuluşçu potansiyeli buraya kanalize etmeye çalıştıkları, ancak PKK önderliğinde gelişen ulusal direniş mücadelesi bu amaçlarını kursaklarında bırakınca en azgın bir PKK ve direniş düşmanlığı olarak ortaya çıktıkları açıktır. Bütün bunlar, sözleriyle, yazılarıyla, pratikleri ve ittifaklarıyla, "UDG"ler ve kuruluşu mahşere kalan "Halk Partisi" çalışmalarıyla sabittir.

Bu durumun üzerine bir de 12 Eylül faşizmi binince bu kemalist türediler şaşkına dönmüşler ve darmadağın olmuşlardır. Daha önceden emperyalist metropollerde yerlerini hazırlamış olan bazıları kendilerini buralara atarak canlarını kurtarırken, bazıları da cuntanın zindanlarını boylamışlardır. Bu iki cephede bundan sonraki gelişmelerin tam olarak bilinmesi çok önemlidir. Şimdi utanmadan ve en aşağılık bir biçimde "kendilerinin zindan direnişinden" söz etmektedirler. Faşist-sömürgeci zindanlarda ölümsüz kahramanlar olarak kimlerin nasıl direndiğini, buraların faşist cuntanın yenilgiye uğratıldığı alanlar haline nasıl getirildiğini bugün dünya alem bilmektedir. Bunlar tarihe mal olmuş gerçeklerdir. Ama dünya alem, zindanlarda sömürgeciliğin önünde diz çöken, secdeye duran, her şeye ihanet ederek sömürgeciliğin uşağı haline gelenleri de, sömürgecilere teslim olup ajanları haline gelerek 163 kişilik örgüt adresini sömürgecilere teslim eden "Özgürlük Yolcularını" da, örgütünü tümden ele veren Ömer Çetin gibi sekreterleri de, M. Kotan gibi yalvar yakar edip anlaşmalı salıverilenleri de, bugün "TKSP" örgütlediklerini söyleyenlerin ajanlaşarak cezaevlerinden salıverildiklerini de bilmektedir. Eğer bay Ş. Kaya'da küçük bir insanlık onuru kalmışsa, başta kendi durumu olmak üzere yanında taşıdığı belgeleri yayınlamalı, açıklamalıdır. O zaman "Komkar"ın "büyük bir direniş gösterip bir kelime bile vermediği için hemen salıverilen" yiğidinin nasıl bir MİT ajanı olduğunu, örgütü bir haftada sömürgecilere nasıl teslim ederek hemen dışarı gönderildiğini belgelerle dünya alem görecektir.

12 Eylül faşist-askeri darbesinden sonra devrimci hareketleri tasfiye etmek için Türk faşist cuntasıyla emperyalist efendilerinin anlaştıklarını, ortak bir plan doğrultusunda hareket ettiklerini, Avrupa kapılarının bu temelde ve bu plan doğrultusunda ardına kadar açıldığını bugün kabul etmeyen kimse yoktur. Olamaz, çünkü ortaya çıkan gerçekler, Türkiye devrimciliğinin nasıl tasfiye edildiği, Kürdistan için nasıl işbirlikçi türediler yetiştirildiği, faşist Türk sömürgeciliğine karşı direnişi sürdürdüğü için PKK'ye bu alandan nasıl hayasızca saldırıldığı gözler önündedir. Türk faşizmi ile emperyalizmin anlaşması içinde İsveç-Türk işbirliğinin önemle yeri vardır ve bu işbirliği 15 Ağustos Atılımı sonrasında doruğa varmıştır. Bu anlaşmada, Türkiye'nin İsveç'e ihale ve İran'a gizli silah sevkiyatı olanağı vermesi, buna karşılık İsveç'in sol örgütleri tasfiye etmesi maddeleri vardır. Bunların gerçek olduğu bugün sabittir, bu konuda İsveç ve Avrupa basını çok şey yazmıştır, sonuçta bunun Palme ile gizli silah sevkiyatı yapan generallerin canına mal olduğu bugün açıkça ortaya çıkmıştır. Demek ki "İsveç'te büyük dostluk yarattıklarını" söyleyenler boşuna oraya götürülmediler, Türk faşizminden sonra "PKK teröristtir" diyen ilk Avrupa gücünün İsveç olması bir tesadüf değildir, yine "PKK'ye düşmanlık merkezinin" bu ihanet örgütlerinden Semir-Süleyman provokatörlerine kadar hepsini içine alacak şekilde İsveç'te oluşturulması da bir rastlantı sonucu olmadı. Burada bir plan uygulandı ve Türk faşizminin bir özel savaş merkezi kuruldu.

Dahası var. Tam da bu dönemde I-KDP, PKK'ye düşmanlığını ilan ederek Türk faşizmiyle görüşmelerini sıklaştırdı ve bazı hususlarda anlaşmaya varıldı. Bu, en somut örneğini PKK düşmanlığı olarak ortaya koydu.

→

Ama bu sırada, bunlar Kürdistan'ın göbeğinde olurken ta Avrupa'nın en kuzeyinde de buna bağlı olarak bir şeyler gelişti. Yiyecek ekmek bulamayan bay Kotan'ın yıldızı birdenbire parlayıverdi, Diyarbakır cezaevinden bazıları tahliye olarak sessizce buralara taşındı ve bu çabalar ürününü "Kurdistan Press" olarak verdi. Resmi açıklamalar, bu gazetenin hazırlıkları sırasındaki İsveç yardımını birbuçuk milyon kron olarak duyurdu, daha sonrakiler ve gerçeği nedir bilinmez. Ve bu Amerikan modeli gazete, başladı Güney'i hiç tanımayan yazarlarının dilinden "KDP peşmergelerinin kahramanlıklarını" ilan etmeye, Diyarbakır zindanındaki ihanetçilerin "direnişinden" söz etmeye. Ama bunun dışında Kürdistan'da başka hiçbir şey yok(!) Sömürgeci basın, faşist rejim ve dünya alem Kuzey'deki gerilla savaşı üzerine kıyamet koparırken, bu türedi gazete sus pus. Bütün gücüyle bunları örtbas etmeye ve gizlemeye çalışıyor. Ve son sayılarından birinde şöyle yazıyor: *"Fransa'daki Kürt Enstitüsü'ne Bayan Mitterand'dan bir milyon frank yardım."* Burada İsveç ile B. Mitterand'ın yakınlığını okuyucunun unutmaması gerekir. Ve şu zinciri iyi kurması lazımdır: Türk-İsveç anlaşması, KDP-Türkiye anlaşması, Diyarbakır zindanının boşalması, İsveç'te "Kurdistan Press"in çıkması, bunun KDP sözcülüğü yapması, KDP'nin PKK'ye düşman kesilmesi. PKK'nin ise faşist Türk sömürgeciliğine karşı direniyor olması.

Burada Burkay ve çetesinin, çeşitli emperyalist çevrelerle her türlü karanlık, işbirlikçi ilişkiye girerek bütün gücünü PKK'ye karşı mücadeleye hasretmiş olmasını yazmaya bile gerek yok. Bunlar biliniyor ve zaten 79'dan beri Kürdistan'da gelişen ulusal direniş mücadelesine karşı nasıl mücadele ettiklerini çete kendisi yazıyor.

III. Kongre temelinde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin yeni bir döneme girdiği ve günümüzde hızlı bir gelişmenin yaşandığı bilinmektedir.. Bu gelişme ülke içinde ve dışında her alanda olmaktadır. Bunun Kürdistan'da yepyeni bir pratik durum yaratmaya aday bir gelişme olduğunu herkes görebilmektedir. Ulusal direniş mücadelemizin gelişimi karşısında çıkmaz içinde olan faşist sömürgecilik tüm gücünü ortaya koymakta, özel savaşını sonuna kadar derinleştirmekte ve büyük bir korkuyla emperyalist efendilerini yardıma çağırmaktadır. Kürdistan'daki gelişmelerden dehşete düşen emperyalist güçler, daha çok destek vererek beslemeleri olan bu güçleri devrimci gelişmelerin karşısına çıkarmakta ve hareket üzerine saldırtmaya çalışmaktadırlar. Garip gibi görünse de gerçeğimiz bu: Kürdistan'da faşist-sömürgeci rejime darbe vuruyorsun karşına Avrupa'da ihanet örgütleri çıkıyor. Bunlar bütün gücüyle çürümüş faşist-sömürgeci rejime kan vermeye çalışıyorlar.

Emperyalizmle en karanlık ilişkiler içine girerek tehlikeli bir konuma gelmiş olan bu ihanet güçlerinin pratiklerinin bazıları şöyle: Faşist-sömürgeci Türk ordusuna karşı savaşmaya "terörizm" diyorlar, kendileri ise Avrupalarda ulusal kurtuluş güçlerine kurşun sıkıyorlar. Kürdistan'da her gün kan akıtılarak geliştirilen, halkımızın varlığı ve en büyük değeri olan ve bütün dünyada saygınlık gören direniş mücadelesine "provokasyon", "terörizm" diyorlar. Öyle ki, Türk faşizmi ile kendilerinden başka mücadeleye karşı bunu söyleyen yok. "Kürt örgütü" maskesiyle ortaya çıkıp halkımızın değerlerini sömürüyorlar, ulusal kurtuluş hareketimizin dış dünya ile ilişkilerinin gelişimini engelleyebilmek için her türlü çabayı harcıyor, bütün varlıklarını buna hasrediyorlar. Emperyalist polis örgütleriyle girdikleri ilişkilere dayanarak Avrupa'daki Kürdistanlı kitleler içinde devrimci çalışma yapmayı engellemeye çalışıyorlar, kendileri açıkça polis nezaretinde hareket ediyorlar, Alman kiliseler birliği "Komkar" başkanının onbeş yıldır kendi adamları olduğunu söyleyerek sahip çıkıyor, Hollanda'da bir belediye başkanı "PKK'ye karşı kendilerini koruyacağına" dair açık konuşma yaparak güvence veriyor vb...

Halkımızın kanını emen, ulusal değerlerimizi sömürerek yıllardır yiyip içen bu güçler, gelişen mücadelemiz karşısında telaşa kapılarak özellikle son günlerde çırpınıp durmaktadırlar. "TKSP-Komkar" adına yazılan bildiri ve dergilerde, ne olduğu belli olmayan çeşitli Alman çevrelerle düzenledikleri basın toplantılarında halkımızın en kutsal varlığı olan ulusal direniş mücadelemize adice küfürler etmekte, yalan-yanlış bir yığın söz yaymakta, *"kaldıkları bütün yerleri bildikleri halde polis PKK'lileri yakalamıyor, polisin PKK'ye karşı harekete geçmesinin zamanı gelmiştir"* diyerek, açıkça polise çağrı yapmakta ve polisle ilişki içinde çalıştıklarını ortaya koymaktadırlar. Yazdıkları şeylerin sömürgeci basını bile çok gerilerde bıraktığını, "Özel Harp Dairesi" tarafından yayınlanan karşı-devrimci propaganda materyallerinden ayırabilmenin mümkün olmadığını karşılaştıran herkes rahatlıkla görebilecektir.

Partimizin yürüttüğü cephesel faaliyete ve bu güçlere yönelik "tehlikeli ilişkilerden vazgeçmeleri ve mücadelemize karşı çalışmamaları" doğrultusunda yaptığı bütün çağrılara rağmen, bunların ısrarla yürüttükleri faaliyetlerin anlamı son derece açıktır. Faşist Türk sömürgecilerinin ulusal kurtuluş hareketimize karşı bir özel savaş yürüttüğü ve her türlü ihaneti bu özel savaşının bir parçası olarak işlettiği bilinmektedir. Zindanlarda ortaya çıkarılan "Genç Kemalistlerin", dağda türetilen ajan-milis çete takımının oynadığı rolü yurtdışında da bu güçler oynamaya çalışmaktadırlar. Çürüyen faşist-sömürgeci rejim bu güçler eliyle ömrünü biraz daha uzatmaya çaba harcamakta, bunlar da faşist sömürgeciliğe yurtdışından böyle kan vermektedirler. Emperyalizmle her türlü karanlık ilişki içinde ve onların beslemeleri olarak kendilerini Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine karşı yeni işbirlikçiler biçiminde dayatmaktadırlar.

Kürdistan'da yurtseverlik ile ihanet arasındaki ayrımın bugün son derece net olduğunu daha önce belirttik. Bunu, özellikle maskelerinden dolayı bu güçleri yeterince tanıyamayanlar için vurgulamak gerekiyor. Bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin öncülüğünü yapan gücün ortaya koyduğu bu ayrımı her yurtseverin iyi kavraması ve buna göre tavır geliştirmesi gerekir. Ulusal kurtuluşumuz için harcanan çabalara ve gösterilen direnişe tüm gücüyle sahip çıkarken, bunlara dil uzatma utanmazlığını gösteren ihanete karşı da bir o kadar kararlılıkla mücadele etmesi lazımdır. Çünkü halkımızın böyle çağdışı karanlıklar içinde kalmasının baş sorumlusu, sömürgeci düşmanla suç ortaklığı içinde olan hain güçlerdir. Bunlar halkımızın kanını emen, dünyanın en aşağılık yaratıklarıdır. Tarih boyunca bu, hep böyle olmuştur. Bugün yeryüzünün en fosilleşmiş güçlerinden olan egemen sınıf böyle yapmaktadır; zindanda, dağda, yurtdışında ihanetin yaptığı şey kanımızı emmek, bununla kendisini semirtmek çabasıdır.

Elbette böyle bir güce karşı devrim yargılayıcıdır ve yargılayıcı olacaktır. Halkımızın her türlü ulusal ve toplumsal değerlerinin temsilcisi, savunucusu ve geliştiricisi olan ulusal kurtuluş hareketimiz bu görevlerini yerine getirmede büyük bir kararlılıkla hareket edecektir. Partimiz bugüne kadar yürüttüğü mücadele ile bu konuda da önemli gelişmeler kaydetmiştir. Kendi içinde daha da sağlamlığa ulaştığı III. Kongresi temelinde, faşist-sömürgeci düşmanın üzerine yürürken önüne çıkan her türlü engeli kararlılıkla temizleyecektir. Sömürgeciliğe karşı yürüttüğümüz ölüm-kalım mücadelesinde her türlü ihanete karşı amansızlığımız, kazanmamızın çok önemli ve belirgin bir faktörüdür. Bu açıdan ihanete karşı kararlı mücadele, ulusumuzun bağrına bir kanser uru gibi sokulmuş olan bu belayı parçalayıp atma, halkımızın kanını emen bu bataklığı kurutma tüm yurtseverlerin vazgeçilmez bir görevidir.

★★★

Türk Solunun Tarihi, Bol Demagoji ile...

Baştarafı 7. sayfada

Sosyalizmin teorisi, pratiği ve örgütlenmesinde dogmatik olan bu tipin elinde sosyalizm, devrimci bir eylem kılavuzu değil, donmuş, kalıplaşmış, üretmeyen bir dogmalar yığınına dönüşür. Bu tip, kurutucu, durdurucu, devrimci gelişmeyi kesici ve güdükleştiricidir. Adeta, proletarya fazla bir şey anlamasın diye, eklektik, felsefik konuşur ve yazar. Onun bu üslubu beyni durduran, ortama karışıklık yayan, sorunları adeta içinden çıkılmaz bir duruma sokan bir üsluptur. Üslubu çarpıtmacı, yanıltmacı ve kurnazcadır. Sen günün can alıcı sorununu gündeme korsun, o, üslubuyla hikaye anlatır, başka bir sorunu gündeme getirerek karışıklık yaratır, sorunu anlaşılmaz kılar. Sen pratiğin canlı gerçeğini ve çözüm yollarını dayatırsın; o, dogmaları, genel doğruları tartıştırarak senin önüne şemalar, planlar, projeler sürmeye çalışır. Şematiktir, onun hastalığıdır bu. O, hiçbir zaman canlı eylemin, canlı yaşamın gerçeğiyle bütünleşmez. Şemalarla, ütopyalarla işlerin hallolacağını zanneder.

Tüm bu özellikleri örgütsel yönetime çok fena bir biçimde yansıyan bu tipin tarihi boyunca doğru bir yönetim uygulaması geliştirdiği görülmemiştir. O, bu konuda çok büyük bir yeteneksizlik, netsizlik ve karışıklık yaratmıştır ve yaşamaktadır. O, yönetimi altındaki örgütü ve kitleyi ya kurutur, ya uçuruma yuvarlar, ya da burjuvaziye teslim eder. Ama hiçbir zaman örgütü doğru bir hat üzerinde yürütemez, işletemez, işlettirmez. Aydın bireycilik o denli ruhuna işlemiş ki, bunun için gerektiğinde örgütü parçalar, koca bir halk hareketini durdurur; fakat, kişisel hırsından, düşkünlüğünden vazgeçmez. Bu tipin devrimci sorumluluk duygusu çok zayıf olduğundan çabuk sapıtır. Kendini devrime vermez, kişisel özellik ve endişelerini, kariyerizm ve kurnazlıklarını önde tutar. Bu kişisel hırs ve özellikler onu hep grupçuluğa, fraksiyonculuğa götürür. Kendi gerçekliğini görerek, Kemalizm ve küçük-burjuva sınıf kökenine yönelerek büyümeyi, büyük örgüt ve eylem ortaya çıkarmayı değil, gerçeğini görmezlikten gelerek, hatta çok görkemli gibi göstermeye de özel bir dikkat sarfederek, kişisel endişeler için örgütü ve eylemi dar tutmaya, etrafında döndermeye çalışır. Onun için proletaryanın eylem tarlası değil, küçük-burjuvazinin başını sokacağı tartışma kulübü önemlidir, o burada daha rahat eder ve kişiliğini konuşturur.

Bu tip, büyük bir ortayolcudur. Bu onun sınıfsal konumundan kaynaklanır. O, sınıf olarak, işbirlikçi-tekelci burjuvazi ile, proletarya arasında sıkışıp kalmıştır. Yani, bir eliyle halka bulaşmış, bir eliyle de burjuvaziye; bir ayağı burjuva saflarındadır, bir ayağı halk saflarında. Propagandada halktan yana konuşur veya böyle konuşmayı tercih eder, legal ve rahat koşullarda halk için çalışır; burjuvazinin baskı ve terör koşullarında burjuvaziye teslim olur, onunla uzlaşır ve ona hizmete koşar. Bir kulağı ile proletaryanın gür sesine diğer kulağı ile burjuvazinin sert sesine dikkatini verir. Rahat koşullarda ve masa başında en keskin eylemci gözükür, zor koşullarda eylem yaptırmaz ve kaçar. Halkçı gözükür, halkı tanımaz; biçimde halka benzemeye çalışır, yaşam ve pratikte seçkin bir bürokrat olmaya kendini adar. Kısacası, onun politika, örgütlenme ve eylemde sürekli karışık bir durumda olması, bu orta yolculuğundan kaynaklanmaktadır.

Bu tipin bir de Kürdistan gerçekliğine nasıl baktığına kısaca da olsa değinmek gerekir. Bu tip, Kemalizmin kültürüyle yetiştiğinden ve bu kültüre, ideolojiye yönelmediğinden veya köklü bir yönelim sağlayamadığından; tersine, buna da "üstün, seçkin kültür" diye bir de etiket taktığından dolayı, açık ki şovenist ve en azından da sosyal-şovenisttir. Bu tip, bizim halk gerçekliğimizi, bağımsızlık talebimizin doğal bir hakkımız olduğunu reddetmekte ve buna her zaman karşı çıkmaktadır. Gerçi son yıllarda biz dayattıkça bu tip, ince şoven ve sosyal-şoven manevralara başvurdu; bu sefer ağzına Kürt, Kürdistan sözcüklerini aldı, ama içinden boşaltmak, edebiyat üslubu haline getirmek için. Ve o hiçbir zaman halkımızı hor gören tutumundan vazgeçmedi. Kendisine "devrimci", "sosyalist" ve hatta "komünist" sıfatlarını takmasına rağmen, aslında büyük Türk şovenizmi, ruhuna ve beynine sinmiş olarak hareket eder; halkımızı ve halkımızın mücadelesini küçük görür, bunlara hor bakar. Evet, bu tip, büyük ulus şovenizmini üzerinden atmamıştır. Onun gözünde halkımız yine beceriksiz, iş yapamaz ve herkesin kolayca kandırabileceği bir varlıktır. Bu bayların bazı ünlülerinin halka yaklaşımı böyledir. Kendine Kürt halkının dostuyuz diyen bu bayların gözünde, halkımız ve onun öncü örgütü yine kandırılabilecek, küçümsenebilecek bir gerçek olarak görülmektedir. Bunlara sorulacak olursa kendileri, "seçkin, ileri kültürdendir." Gerçek bu mudur? Kültür, hem de seçkin kültür, ileri kültür dedikleri Türk milliyetçiliği, büyük ulus şovenizmi ve bunun dayandığı kirli tarihtir. Başkalarının emeğini gaspetme, halklar üzerinde en barbar baskıları uygulama mı seçkin kültürdür? Yoksa, 60 yıldır örgütlenmeme, eylemsiz ve pratiksiz yaşama mı kültürdür? Eğer belirtmek gerekirse, aslında ortada kültür adına bir şey yok; ve var olanı da, çalınmış-toplanmış, binbir kurnazlık ve demagoji ile bir araya getirilip birbirine yapıştırılmış bir çöplük yığınıdır. Bu yığını kültür, ileri kültür diye yansıtmak, ancak kişinin büyük ulus şovenizmi ile iliklerine kadar dolmuş olması veya solcu da geçinse bunun etkileri altında yaşaması ile olanaklıdır.

Durumu her yönüyle bu kadar fukara, bu kadar çürük olan bu tip, bizim halkımızı beğenmiyor, hor görüyor ve beceriksiz buluyor. Sormak gerekir, kimdir beceriksiz, kimdir kültürsüz? 60 yıldır burjuvazinin kulu bir sol ve solculuk mu kültürlüdür, yoksa 1000 yıldır her türlü baskıya karşı ulusal varlığını koruyan ve bugün de dev gibi bir ulusal kurtuluş hareketi geliştiren Kürdistan halkı mı? 60 yıldır bir arpa boyu yol gitmeyen demagoglar ve tasfiyeciler yığını mı beceriksizdir, yoksa yüzyılların katliam, terör ve baskısına rağmen bütün bunları seçkin bir modern direnişle yırtan ve modern proleter öncü örgüt kurarak, bugün eylemini, örgütlenmesini dünyanın dörtbir tarafına yayan bir halk ve bunun seçkin militan evlatları mı beceriksizdir? Bunlar bugüne kadar demagoji ve kurnazlıklarıyla kendi halkını ve halkımızı kandırmıştır. Ama artık şapka düşmüş kel görünmüştür. Bu tip, dünyanın en beceriksiz, uşak, demagog ve karmakarışık bir tipi olduğu, bir enkaz yığını olarak ortada durduğu açıktır.

İşte bu tip şimdi de, bu enkaz haliyle gerek Türkiye proletaryasının gelişim yolunu kapatmaya, gerekse Kürdistan halkının ulusal kurtuluş savaşının gelişimi önünde devamlı engel teşkil etmeye çalışmaktadır. Biz, bu enkaza ve bunun ulusal kurtuluşumuz içindeki yansıma türlerine karşı da yoğun bir mücadele yürüteceğiz.

Fiyaskoyu Yaratan Ulusal Kurtuluşçu...

Baştarafı 6. sayfada

çocuklarını en soysuz, en ahlaksız yapı içerisine çekerek heder eden, köylü direnişçiliğini yok yere heba eden, bunun adına gerillacılık deyip daha da gericileşerek, alevi örgütü konumuna giren, pratikte giderek milisliğe oynayacak kadar tehlikeli yönelim içinde olan bir konuma düşüyordu.

Bu gelişmeler döneminde düşman, "Partizan"a yönelmiyor, bölgede Hareketimize karşı ayakta tutarak bize karşı kullanmayı hesaplıyordu. Harşi vd. köylerde köy toplantılarında konuşan Ovacık yüzbaşısı, *"Bu yerliler tehlikeli değil, Apocuları bırakmayın"* diyerek objektif-subjektif gerçekliği ağzından kaçırıyordu. Bu gerçeklik pratikte de ispatlanıyor, "Partizan"ın propagandası anti-Apoculuk oluyor. Yalan, iftira, karalama kampanyası başlatıyor, kimliğini daha net açığa çıkarıyorlardı. Döktükleri incilerden bazıları; *"Güneyde eylem yapan Apocular değil, değişik Kürt örgütleri ve eşkiyalardır", "PKK Dersimlileri ihanetçi olarak değerlendiriyor, Dersimlileri vuruyor", "Urfa direniş, Dersim ihanet diyorlar", "Irak'ta KDP'nin yedeğine girdiler", "Neden Apo gelip savaşmıyor, bizim liderlerimiz buradadırlar", "Bizim 25 kişilik silahlı gruplarımız güneyde çalışıyor, halk devrimcilerden yana değil, Apocular ekmeği silah zoruyla alıyorlar, ekmek vermeyenleri vuruyorlar"*, (Dersim özeli için) *"Yıl. bir grupla muhalefettir", "Neden hep Ovacıklılar vuruldu, bunlar da muhalefet oldukları için bilinçli vurdurtuldular", "Apocular karşı-devrime gidiyor, bundan böyle silahlarımız onlara karşı çalışacak"* vb. vb. propagandalarla Türk burjuvazisiyle tam aynı dille ortaya çıkıyorlar.

Bu çırpınışlara karşın "Partizan" hızla çözülüyor, sosyal-şovenizm de aşılıyor. Bölgede '86'-da meydana gelen olaylar dikkat çekiciydi. Düşman uzun zaman yönelmemesine, birçok yerde kuşatılmalarına rağmen, ilginç biçimde kurtulan (ya da kurtarılan) "partizanları", nasıl oluyor da Ağustosta çok ilginç bir olayda çoğu yeni alınan 9 kişiyi kayıp veriyordu. İzini kaybettirdikleri halde grubun uzaktan peşinden giden ve tek tek mermi sıkarak yeniden düşmanın yönelimine neden olan kimdi? Olayda nasıl kurtuldu? İkinci Kasım olayında niçin bireysel dürüstlükleri ve İbrahim'e gerçek bağlılıkları ile tanıdığımız insanlar toplu imha edildiler? Partimizle ilişki kurmak isteyen, köylülere not bırakan insanlar niye görünmez oldu? Bunlardan hizipçi-kariyerist olarak değerlendirdikleri biri neden belirsiz bir şekilde şehit oldu? Köylülere, "Nuri Gül ajan değildi. HK'li olduğu için Apocular vurdu" dediklerinde isyan eden, "N. Gül ajandı, onlar vurmasaydı biz vururduk" diyen Hamit nasıl oldu da dört gün sonra 'şehit' düştü? Köylü direnişçiliği, bireysel militanlık neden "barşçıl mücadele" ortamında heba ediliyor? Eğer "Patron-ağa devleti" faşistse, bu faşit güce korkunç güç dengesizliğine rağmen kan kusturan PKK'ye niye silahlar çevriliyor? Evet bütün bunlar ilginçti. Her an daha değişik olumsuzluklara baş vurabilecek yönelimleri de olabilirdi.

Kaşarlanmış kemalist beyinlerin bu oluşuma vermek istediği yön çok çok tehlikeli. Dersimcilik, alevicilik bu oluşumun şahsında bir daha hortlatılmaya, "Kemalizmin şahlanışı" Dersim adına bu kez de bu biçimde çıkarılmaya çalışılıyor. Ama bu sefer de yanılacak Türk burjuvazisi. Geçmişte halkın çok olumsuz etkilendiği "devrimcilerin çatışması" olarak yorumlanan olumsuzluklar bu kez halk tarafından anlamıyla değerlendirilecektir. Partimiz elinden geldiğince bu olumsuzluğa meydan vermemeye çalışıyor ve çalışacaktır da. Partimiz üzerine düşen enternasyonalist görevlerini yapmış ve yapacaktır. Ancak Türk sömürgeciliğinden kaynaklanan, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı geliştirilmek istenen her oyunu boşa çıkarmasını bilecektir. Sömürgeci burjuvazinin aleti olunmaya devam edilir, cüceliklerine bakmadan bir çılgınlığa girilirse, Partimiz yeterli değerlendirmesi ve uzak görüşlülüğüyle tedbirlidir ve gelişmeleri sonuna kadar giderek lehine sonuçlandırmasını bilecektir. Hangi biçimde gelişirse gelişsin, Dersim'de ulusal inkarcılığın, ihanetin, sosyal-şovenizmin aşıldığını; Dersim'in özü olan direnişçiliğin, ulusal kurtuluşçuluğun egemen olduğunu rahatlıkla belirtiyoruz...

Yeni dönem mücadelemizin Dersim'de de güçlü bir şekilde gelişmeye başlaması üzerine düşmanın başvurduğu engelleme çalışmalarından biri de "stratejik köyler" oluşturma projesiydi. Ajanlığın, milisliğin tutmaması, devrimci gelişme ve kabarmaların çok hızlı oluşu, düşmanı bu projeden vazgeçirdi. Stratejik köy uygulaması ile devrimci çalışmanın önünün alınması mümkün değildi. Bu nedenle alelacele sürgün politikası gündeme sokuldu.

Biz burada sürgün üzerinde fazla durmayacağız. Sürgünle amaçlananın ne olduğunu Dersim halkı değerlendirebiliyor. Mücadelemizi daha iyi anlaşılması için hikayeleştirdik, düşman oyunlarını, geliştirilen komplo ve provokasyonları, ihaneti işledik. Mücadelenin en zor döneminde geçtiği zaman, en tehlikeli oyunları boşa çıkaran bir ideoloji-politika, doğru devrimci pratik; bu kadar gelişme döneminde sürgün politikasını da boşa çıkaracaktır. Zorla sürülmek istense, silahlanıp savaşacak düzeydedir Dersim halkı. Bunun için Perinçek, Mumcu halkın sahte dostları boşa gözyaşı dökmesin, rahat olsunlar. Düşmanın '87 Ocak'ında oldu-bittiye getirerek istediği gönüllü batıya gitme yazılımlarına başvurduğu dönemde PKK'nin yetkili bölge organı ne yapıyordu? Biraz da bunu belirleyerek yazımıza son verelim.

Bölge örgütümüz Şubat '87'-de yaptığı değerlendirme ile bölgedeki kazanımları, hata ve yetersizlikleri belirlemiştir. Yaratılan siyasal gelişme ve örgütlülük üzerinde, 1987 bahar çıkışında gerilla birliklerinin örgütlenmesine, gerilla mücadelesinin geliştirilmesine karar vermiştir. Bu anlamda değerlendirildiğinde, Partimizin geleneğine uyularak düşmanın sürgün politikasına karşı gerilla savaşıyla cevap verilecektir.

Evet bu kadar oyunların oynandığı Dersim'de, halkımız davasına sahip çıkıyor, öncüsü etrafında kenetleniyor. Bu anlamda önümüzdeki dönemde 233 köy sürgün edilmeyecek, bunlar 233 kale olacak, düşmana karşı amansız bir savaşıma gireceklerdir. Bu savaşımla bu kez dağlarımızı, köylerimizi, şirin ve acılı Dersimimizi düşman terkedecektir. Dersim'in özü dirilecek, Dersim Kürdistan'ın bütünlüğünde yerini alacaktır. Utanılası yönü, Kemalizmin özü Türk sömürgeciliğiyle beraber ezilecek. Dersim adı anıldığında, ihanet, uşaklık, alçaklık lanetlenecektir.

— Yaşasın Dersim'in Direnişçi Özü!

— Yaşasın Dersim'i Gerçek Özüne Kavuşturan Partimiz PKK!

12 Mart 1987

Kadın Hakları ve Özgürlüğü Sorunu, Mevcut Klasik Yaklaşımların Çözümsüzlüğü ve Sorunun...

Baştarafı 17. sayfada

lumda gelenekselleşen kadın-erkek ilişkisini kırmalıyız. 70 yaşındaki nineden 15 yaşındaki genç kıza kadar yöntemlerimizi çeşitlendirerek devrimcileştirme görevlerimizi başarmalıyız. Burada cinsellik, duygusallık, özel aile vb. ilişkilerin çok sınırlı bir sahayı kuşatması gerektiğini; bir kadroya bu tip yaklaşımların egemen olmaması gerektiğini özenle belirtiyoruz. Yani bu konuda ne biz çok aşırı duygusal, yalnız doğal özellikleri konuşturan bir yaklaşım gösterebiliriz —ki bu baştan çıkmadır—; ne de "aman günahtır, dinimize, inancımıza göre şöyledir, uzak dur" vb. şeklindeki bir yaklaşımı gösterebiliriz. İnsan, devrimci eylemle ele alınması gereken, işlenmesi, büyütülmesi, yüceltilmesi gereken bir eylem alanıdır. Böyle öncüler olunabilir mi? Büyümenin esas yolu budur. Bunu yapan erkek veya kadın büyüklüğünü kanıtlamıştır. Bunu yapamayanlar ise, düzenin sınırlarını aşmayan, kırmayan, dolayısıyla öncüleşmeyi sağlamayan kişilerdir. Namuslu olmak, büyük rol sahibi olmak bununla mümkündür. Her ne kadar Batılı toplumların bu sorunları yoksa da, bizim bu denli yüklü sorunlarımız vardır. Sınırları çok geniş olan ve böyle ele aldığımız bir özgürlük hareketidir. Eğer bir erkek kadro gittiği bir bölge faaliyetinde, yüzlerce köylü bayanı örgütleyemiyorsa, kadın özgürlük hareketi konusunda görevini hiç anlamamış ve yerine getirmemiştir demektir. Yine bir kadın kadro, eğer kadının muazzam örgütsüzlüğünü görüp o konuda bilinci, örgütlenmeyi teşvik etmiyorsa, yakın çevresini bile örgütleyemiyorsa büyük bir eksiklik içerisindedir. Yalnız bizde, bırakalım toplumun içindeki bu görevin yerine getirilmesini; bir birim içinde bile birkaç bayan oldu mu orası adeta cadı kazanına dönüşüyor. Dedikodu merkezi olunuyor, birbirlerini çekemiyor ve kavgaya başlıyorlar, kavgadan sonra da başımıza bela oluyorlar. Bir gerilla birliğine bir bayan verip vermeme bugün bir sorunumuzdur. Acaba karşılıklı ilişkileri götürebilirler mi? Acaba çok çeşitli olumsuzlukların kaynağı, zemini haline gelmez mi? Erkekler ayrı, bayanlar ayrı mı savaşmalı? Tüm bu soruların aklımıza gelmesinin nedeni iyi örnekler sunulmadığındandır. Hemen geçmiş ilişkiler hortlatılıyor. Zayıf olan köylülük yapımızdan gelen köylü kökenli erkek arkadaşlar bu konuda hemen duygusal tutumlar içine girebilmektedirler. Bayanlar bu konuda fazla eğitici, örgütleyici görevlerini yerine getirememektedirler. Onlar da, "ne de olsa özgürlük ortamıdır" diyerek yanlış uyguluyorlar. Bugün, Kürdistan'da bu ilişkiyi devrimcileştirmek en yararlı ilişkilerden biri haline getirmek ve çok güçlü olan kadın potansiyelini bu sürece akıtmak çok önemli bir görevdir. Hem sınıfsal, hem cinsler arası eşitliğe giderken bu, en ciddi görevlerden birisidir. Kadın ülkemizdeki kurtuluşunu açık ki, böyle bir sürece güçlü, örgütlü katılmakla elde edecektir. Hele hele günümüzde bu sürece ne kadar örgütlü, bilinçli ve kendi özgünlüğü içinde, kendi hedeflerini ortaya koyan bir birlik programına sahip olursa, öncülerini oluşturursa, şimdiden ulusal, sınıfsal ve cinsler arasındaki eşitliğe gitmede en sağlam garantileri oluşturmuş demektir. Parti hareketimiz bu konudaki çabaları bununla da taçlandıracaktır.

Bu kadar cesaret ve fedakarlığın sergilendiği bir hareket, yaratıcılığı bu alanda da sergileyebilir. Cepheleşmeye doğru giderken, gerçekleştireceğimiz bir kuruluş da devrimci kadın birlik hareketidir. Buna el atarken dayanacağımız teorik perspektif böyledir. Bu perspektife dayalı program ve örgütlenme yaratmak zor değildir. Biraz siyasal ve toplumsal hedefleri yoğunca işleyenler, program ve ardından örgütlenmelerini, çalışmalarımızın olduğu bütün alanlara —ülke içi-dışı, silahlı-silahsız— yayabilirler. Bu mevcut imkanları iyi kullanmak gerekiyor. Her konuda olduğu gibi bunda da çaba harcamak, ciddiyetle ele almak ve katkı sunmak gerekiyor. Elbette ki özgünlüğüne olan payı da verilmelidir. Yani her devrimci işin ciddiyetini kavrayarak, bulunduğu yerde birkaç kadın kadro eğitebilmelidir. Kadın yola çıkarken, alışılagelmiş kurallar gereği bir yere bağlanmak için değil; yine erkek kadına yaklaşırken geleneksel yaklaşımı esas almamalıdır. Burada kurtarılması gereken özgür örgüt ilişkileridir. Özgür iradelere dayanmayan devrimci ilişki olmaz. Genel yaklaşımımız ve aynı zamanda kadın hareketine de sunabileceğimiz en önemli desteklerden biri bu devrimci yaklaşımdır. Bu yaklaşım, arkadaşların bilincini doğrultabilir, zenginleştirebilir ve bundan sonra bu temelde yaklaşılırsa en azından sınırlı gelişmeler yaratılabilir. Çünkü bu, birçok arkadaşı derinden endişelendiren, iliklerimize kadar işlenen bir konudur. Aileye, eş'e, kadına nasıl yaklaşılacağı önemli konulardır. Koyduğumuz yaklaşım açıktır. Gerisi bir yaratıcılık ve özgürlüğü geliştirme olayıdır. Sağlıksız ilişkileri, hile yaparak ya da bir yığın küçük-burjuvalar gibi görmemezlikten gelerek, her türlü sahtekarlığın piyasadaki işlerin gelişebileceği bir alan olarak göremeyiz. Bu büyük bir saygısızlık demektir. Bazı arkadaşlar kişisel sorunlarını zaman zaman bize sundular. Tartışılabileceğini belirttik. Belirttiğimiz temelde konumlarını yeniden gözden geçirebilirler, bunun sonucunda daha kaldırabilecekleri sonuçlara ulaşabilirler. Şunu belirtmek gerekir ki; hiçbir sıkıntı bizi yüce yaklaşımlardan, devrimci görevlerimizden alıkoyamaz. Provokasyon kendisini geliştirirken bu alanı kullanmaya çalışıyor ve "gençliğimiz boşa gidiyor, sonu ne olacak?" diyerek kokuşmuş şeyleri körüklüyor. Birlik, direniş ve özgürlük faaliyetimizde bu kadar köhnemiş —ki utanılası ve aynı zamanda düşmanın körüklediği yaklaşımlardır— yaklaşımlara yer yoktur. Bu kadar harcanan çaba, sergilenen direnişçi değer, "gençlik gidiyor" vb. gibi basit çıkarlar için geliştirilmedi. O halde, bu değerleri yaratanların ardılları olarak onlara yaraşır tarzda yürümesini bileceğiz. Bunun için başta bazı özel sorunları olan arkadaşlar olmak üzere, tüm arkadaşların Partiye güvenerek, Partinin yaklaşımına güvenerek kendilerini arındırabileceklerini, devrimin getirdiği çözümü kendilerinin de çözümü olarak görmeleri gerektiği açıktır. Kendi içlerinde dağ gibi yükselttikleri sıkıntı şatolarını kırmaktan çekinmemelidirler. Biz, ihtilallerin her şeyi altüst edebilen, yeniden kurmaya cesaret edebilen öncüleriyiz. Dolayısıyla anlayışımızı karartacak, çok tehlikeli bir geçmişe ilişkin endişelerimiz olamaz. O kadar gelecekle dopdoluyuz ki, burada her şey yeniden yapılabilir. Ve o kadar yıkılması gereken bir geçmiş var ki, burada yıkılacak her şey gelecek kuruluşun en sağlam zeminine dönüştürülebilir. O halde, Parti saflarımızda kadın özgürlük hareketinin, genel özgürlük hareketimizin zenginleşmesine getireceği katkıyı, çeşitliliği yetkince sağlayalım. Bu ilişkinin genelde yarattığı zayıflığı, ağır sorunları tersine dönüştürelim. Bu konudaki her türlü çarpıtmayı, özellikle de partisel gelişmemizi ağırlaştıran, bizi bütün enerji, irade ve bilincimizi Parti faaliyetine vermekten alıkoyan bu alana yönelik, buradan kaynaklanan sıkıntı, eleştiri, güdüsel yaklaşımları bertaraf edelim.

Partiye muazzam güç katan, mücadelesine zenginlik katan bir yaklaşım ve uygulamanın sahipleri olarak örgütleştirici rolü sonuna kadar oynayalım. Arkadaşların bundan sonra daha sağlıklı tartışma ve uygulamalara yönelebileceklerini umut ediyor ve Partimizin bundan daha fazla güç alarak bu konudaki uygulamalarını geliştireceğini belirtiyoruz.

8 Mart 1987

PKK Gerçekliğinin Büyüklüğü, Böylesi Bir...

Baştarafı 9. sayfada

parti içi savaşımın anlamı konusunda eğitip duyarlı kılma çalışmaları bireyci ve bürokratik yönetim tarzımdan dolayı düşük verimde oldu. Kadroların henüz ayrışmamaları, aralarında sağcı eğilimlerin olması, ülkeden ve kitlemizden uzak olmanın verdiği sıkkınlık vb. nedenler olumsuz etmenler olsalar da, esas olarak yetersiz ve duyarsız yönetim tarzımız verimsizliğin kaynağı oldu. Mayıs-Haziran '82 İsrail siyonizminin saldırısında kayıplarımızın büyük olması ve 1983-86 pratiğinde bozgunculuk, yıkıcılık yaratan çok sayıda sağcı unsurun açığa çıkarılamaması, çıkarılsa bile önlem alınamaması, önemli oranda 1981-82 Lübnan kamp faaliyetlerinde kendilerini ele verdikleri halde liberal yönetim nedeniyle önlem alınamamasında yatmaktadır. Avrupa'da olduğu gibi, Lübnan çalışmalarında da tasfiyeci çabalar uç vermeye başlamıştı. Kollektif çalışmaya uzak, sekter yönetim tarzım, parti disiplini konusunda denetimsizlik yaratıyor, bir yerde bunlar rahat çalışma ortamı buluyorlardı. Sorunun kaynaklarına inemiyor, ideolojik vurgularla yetiniyor ya da tepkici davranarak bu olumsuz gelişmeye duyarlı olamıyordum. Dönemin karakteri ve tasfiyeci tehlike biliniyordu. Partimizde aydınların, küçük-burjuvaların varlığı da gerçekti, kararsız köylü ögelerin de sayısı az değildi. Stalin, bu kaçınılmazlığı şöyle vurgular: *"Proletarya toplumun dışına çıkarılarak incelenemediği gibi, toplumdan da tamamen tecrit edilemez. Proletarya, türlü tabakaların sayısız ilişkilerle birbirine bağlandığı toplumun bir bölümüdür. Bu yönden parti de toplumun türlü tabakalarıyla bağlantısız ve onların etkisinden uzak olamaz. Burjuvazinin ve ideolojisinin proletarya ve partisi üzerindeki baskısı, burjuva düşüncelerinin, törelerinin, alışkanlıklarının ve ruhsal durumlarının, proletaryanın burjuvaziye şu ya da bu tarzda bağlı bulunan belirli tabakalarından geçerek proletarya ve partisine girdiği anlamına gelir."* ('Troçkizm mi, Leniniz mi?' Syf. 191) Kürdistan'ın karmaşık sosyal ortamında bu etki ve bu geliş daha yoğun olduğundan duyarlı olunmalı ve tahribat önlenmeliydi, zira parti içi ortamın sağlamlığı bütün görevlerin altından kalkmanın temel koşuluydu. Özümsenmemiş bu ögeler, partinin direniş hazırlıklarından ciddi rahatsızlık duyuyor, kadroların dikkatini temel sorunumuz olan silahlı mücadelenin teorik, örgütsel, pratik meselelerinden uzaklaştırıyor, demagojik teori ve bürokratik örgütlenme sorunlarına çekiyor, liberalizmi teşvik ediyor, ortamın özelliklerini ve kadroların sorunlarını suistimal ediyor, didişme ortamı yaratarak reformculuğu dayatıyorlardı. Tasfiyeci eğilimlerin açık olmayışı ve muğlak yöntemler kullanmaları, sorunun üzerine gitmeyi zorlaştırıyordu. Bunlara politik olarak tavır aldığım ve kadroları duyarlı kılmaya çalıştığım halde, sınıf eğilimlerimden dolayı yetersiz, yüzeysel ve özden yoksun oluyordu. Soruna ilkesel yaklaşamıyor, daha çok disiplin ve idari önlemlerle yetiniyordum. Bunun objektif anlamı "uzlaşıcılık"tı. Sorun ise ilkeseldi, hem de parti birliğini ve direnişi tasfiyeyi hedeflediğinden, daha canalıcıydı. Stalin, ilke sorunlarında "uzlaşıcılığın" anlam ve sakıncalarını şöyle açıklar: *"Niteliğin ilkesi sorununda hiçbir 'orta' yol yoktur ve olamaz. Partinin çalışmasına ya şu, ya da bu ilkeyi temel almak zorunludur. İlke sorunlarında 'orta' yol, görüş ayrılıklarını örtbas etme, gizleme 'yoludur', partinin ideolojik yozlaşmasının 'yoludur', partinin 'ölümünün' yoludur." ('Troçkizm mi, Leninizm mi?' Syf. 186-187)* Sağcı, tasfiyeci unsurlar bunu yapmak istiyorlardı, açık ki onlarla mücadele adına özde sergilediğim yetersizliklerle yönetim alanımda bunları önleyecek durumda olamıyordum.

Hazırlıklarımızın doruğu olan Parti II. Kongresine (Ağustos '82) katıldığımda bütün bilincimle, politik-pratik konumumla ve tutumumla direniş ve direniş kararları doğrultusunda tavır aldım. Yine de *"devrimci tutumun, siyasal yetkinliğin, Leninist disipline ve halkımızın ulusal ve toplumsal kurtuluş davasına bağlılığın, sömürgeci Türk faşizmine, reformculuğa ve her türlü tasfiyeciliğe sınıf kininin en bilinçli sergilendiği bu doruğa"* katkım, direniş ve Kongre kararlarına tereddütsüz ve bilinçli katılmama rağmen yetersiz olmuş, sayıları hiç de az olmayan "suskun" kesimi çok az aşabilmişti.

Bilindiği üzere Parti II. Kongresi, katılım, tartışma ve kararlarıyla faşizmin oyunlarını bozdu. Reformist tasfiyeciliğin Partimizi reformcu hata çekme oyunlarını boşa çıkardı. Türk faşist sömürgeciliğinin ve reformist-tasfiyeci kampın Partimiz saflarındaki, tasfiyeci provokasyonun, mirasyediciliğin, hak arayıcılığının vd. provokatif, tasfiyeci, reformcu girişimleri -kullandıkları yöntemlere ve muğlaklıklarına rağmen- büyük ölçüde açığa çıkarılarak ve siyasal olarak yenilgiye uğratılarak direnişin mutlak egemenliği sağlanarak tarihi "ülkeye geri dönüş hamlesi" başlatıldı.

DEVAMI GELECEK SAYIDA

Her Yönüyle Olgunluk Döneminin PKK...

Baştarafı 11. sayfada

getirir. İnatla gelişmeler hep idealizme göre, bireyciliğe göre ele alınırsa bu kişiye ciddi zararlar verir... Ne de olsa sözcüyüm, sorumluyum, yetkiliyim dememek gerekir. Herkesin aldığı bu güç, halkın acılarının, yoksulluklarının üzerinde iradesini bulan bir parti çizgisinden gelmektedir. Bu çizgi kanla yoğrulmuştur. Ancak bunu doğru dile getirdiği oranda kişinin sözcülüğünün bir anlamı olur ve buna da hizmetle, katkıyla, fedakarlıkla ulaşılır. PKK tarihi bu konuda son derece öğreticidir. Bu nedenle olgun olmak, bu konuda dersi tam almak, yani gerçekten Partiye ve halka bağlı olmak gerekir.

"Bir kez daha öncümüzün bazı özelliklerini kısaca özetlersek: Öncümüz her bakımdan çocukluk ve gençlik çağını aşmıştır. Biz çocukluk dönemini, ideolojik grup döneminde yaşadık. Kimse bir çocuğu 'niçin çocuksun' diye suçlayamaz. Gençlik çağımızın sınırlarını da '82'lere kadar getirdik. PKK tarihi eğer bir tarih olacaksa, bu gençlik yıllarını yaşayarak olabilirdi. Dolayısıyla bu yıllardaki amatörlükler, ilkellikler bir anlamda izahını bulabilir, belli bir anlayışla karşılanabilir. Fakat o dönemden itibaren Parti olgunluk aşamasına giriyor, eski gençlik, çocukluk hastalıklarının, yani o akortsuz seslerin partide olmaması yada çok az olması gerekirdi. Bunun için, 'dikkat edin, süreç iyi ölçüp biçecek bir süreçtir, eğer eskide ısrar edilirse felaket getirir' dedik. İşte bazılarının başına gelen bu oldu. Çocuklukta ısrar, politikleşmemekte ısrar, olgun politikacılar haline gelmemekte ısrar, amatörlüğün her biçiminde ısrar yaygın bir tasfiyecilik biçiminde yaşandı. Dev gibi atılım yapabileceğimiz, başarı hanemizi sonderece ileri fırlatabileceğimiz halde, gelişmemiz zayıf bırakıldı. Objektif tasfiyecilik, giderek de bunun önemli bilinçlenme ögeleri ortaya çıktı. Bu süreçte bunlar bizim beklemediğimiz ve gerçekten de bu düzeyde olmaması gereken gelişmeler oldu. Yani olgunluk dönemine girerken yaygın çocuk hastalıkları, gençlik hastalıkları, amatörlükler ve bunlardan kaynaklanan tasfiyecilikler yaşandı. Bunlardan bazıları derhal tasfiye edildiler, bazıları politik olgunluğumuz altında yorumlanmaya ve kararlaştırılmaya çalışılıyor, bazıları eritildi, bazıları da gereken sabır, dikkat, incelik gösterilerek eritilmeye, dönüştürülmeye çalışılmaktadır.

"Bütün bunların sonucu olarak, bundan sonraki gelişmeler nasıl olacaktır? Bir kere, Partimizin geçmiş zengin bir pratik temeli vardır. Bundan gereken ders çıkarılacaktır. Bu, bizi büyük bir olgunluğa davet etmektedir. Bu temel üzerinde Partimizin teorik, politik perspektifleri genişlemiş, inkâr edilemeyecek kadar açımlanmıştır. Yine sesimizi dinleyecek çok geniş kitleler ortaya çıkarılmış, dışta dost güçler arasında Partimize ilgi ve saygı artmıştır. Pratik ilişki, donanım az değildir, aslında oldukça zengindir. Kısaca '86 PKK'si, ne '75, ne '78, ne de '82'lerdeki durumdadır. Politik gücüyle, eylemleriyle, kitleleriyle, yarattığı dost ilişkileriyle en ileri dönemlerinden birini yaşamaktadır. Çok geniş bir birikimi vardır. Şimdi bizim bundan sonraki öncülüğümüzün şekillenmesi bu birikim üzerinde olacaktır. Bunları esas alan bir öncülük yapılacaktır. Yani biz, bu dönemde, örneğin 82-86 arasındaki gelişmelerle yetinemeyiz, eskiye göre başarılı olmakla rolümüzü tam yerine getirmiş sayılamayacağız. Çünkü mevcut ölçüler, çok ileri düzeyde bir gelişmeyi hem mümkün kılmaktadır, hem de bu zorunludur. Bu, şu anlama gelir: ***Her yönüyle olgunluk döneminin, yani önemli başarılara yürüyen dönemin PKK öncüleri olmaya mecburuz."***

"Sıkıyönetimi Kaldırdık" Aldatmacası, Türk Rejiminin...

Baştarafı 5. sayfada

devletin örgütlenmesi temelinde ortaya çıkan basit bir söz oyunu, aldatmaca ve bazı şeyleri maskelemeye çalışma olayıdır. "Sıkıyönetimin kaldırılmasının" savaşın zayıf olduğu 1983'lerde değil de, tüm Kürdistan sathında gerillanın oturmuş olduğu, günlük eylemlerin ortaya çıktığı ve devrimci savaşın yeni bir atılım içinde bulunduğu 1987 yılında gerçekleştiriliyor olması da bunu doğrular. Çünkü 1983'lerde, bir savaş gücü olarak faşist-askeri diktatörlük örgütlenmesini henüz gerçekleştirememişti ve bu nedenle sıkıyönetim düzeninin önemli bir işlevi ve görevleri vardı; 1987'lerde savaş daha da büyümüş olmasına rağmen rejimin de buna göre bir savaş gücü olarak örgütlenmesi öyle bir yönetim düzeninin çok ilerisine geçmiş oldu ve o ad artık anlamsız ve gereksiz hale geldi.

Türkiye'de rejimin gerçekliği ve günlük amansız bir savaşın yaşandığı Kürdistan'da "sıkıyönetimin kaldırılması" ilanı gibi basit oyunun gerçek anlamı kısaca böyledir. Elbette böyle bir oyuna gerilla eylemlerinin daha çok büyüdüğü ve yaygınlaştığı, devrimci savaşın hızlı bir atılım içinde olduğu, faşist şef Evren'in "gerilla ile uzun süre başa çıkamayacaklarını" resmen açıkladığı bir dönemde başvurmak zorunda kalmalarının başka anlamları da vardır. Ortada Türkiye'nin AET'ye girmesi gibi bir olay bulunmaktadır. ABD'den aldığı talimatlar doğrultusunda Özal yönetimi AET kapılarını aşındırmakta, kokmuş bir ceset haline gelmiş olan Türk egemen sınıf gerçeğinin yükünü AET'nin üzerine yüklemeye çalışmaktadır. İçinde bulunduğumuz günler ve aylar, bu sorunun AET komisyonlarında tartışılmakta olduğu bir dönemdir. Avrupa devletleri, büyük çoğunlukla, başlarına bela olacak bu yükü omuzlamakta isteksiz davranmakta, öne sürdükleri bir yığın koşulla birlikte üyelik için Türkiye'ye 2000 yılını göstermektedirler. Yine ortada, faşist şef Evren'in babayurduna, ABD'ye gezi yapmaması ya da kabul edilmemesi durumu vardır. Gösterilen nedenler ne olursa olsun, Evren'e de artık Şah gibi, Marcos gibi, hükmünü icra etmiş ve sonuçta başarısız kalmış bir diktatör olarak mı bakılmakta olduğu sorusu herkesin aklına gelmektedir. İşte böyle bir dönemde "sıkıyönetimin kaldırıldığının" ilan edilmesinin bütün bunlarla yakından bir bağı, "askeri yönetime son verildiği ve demokrasiye dönüldüğü" biçiminde efendilerine başarılı görünme çabasının önemli bir rolü vardır.

Sonuç olarak, Türkiye'de 12 Eylül rejimi, faşist ve özel savaşçı niteliğiyle örgütlendirilmiş bir yapıdır. "Sıkıyönetimin kaldırılması" veya başka birşey rejimin bu karakterini asla değiştirmeyecek, rejim devrimle yıkılana kadar aynı karakterde olacaktır. Mevcut olaylarla rejimin karakterinin değiştiğini, "demokrasiye dönüldüğünü" sananlar, ya kafalarını faşizme çarpacaklar ya da kendilerini faşizmin iyi bir hizmetçisi haline gelmiş konumda bulacaklardır. "Sıkıyönetimin kaldırılması" olayı, bir faşist savaş makinesi olarak örgütlenmiş devlet koşullarında basit bir oyun, bir aldatmaca, bir söz karmaşası, gerçekleri maskeleme, gizleme çabası demektir. Bununla, özellikle Kürdistan'da yürütülen özel savaş gizlenmek, Kürdistan'daki gelişmeler dünyaya kapatılmak, Kürdistan'ın dünyadan tecriti geliştirilmek istenmektedir. Türk egemen sınıfını mevcut durum içine sokan, onun gerçeğini ortaya çıkaran, ona ağır darbeler vurarak yıkımla tehdit eden tek güç, PKK önderliğindeki Kürdistan ulusal kurtuluş hareketidir.

PKK, 12 Eylül darbesinin hemen ardından yaptığı doğru ve kapsamlı değerlendirmelerle savaşım taktiklerini doğru ve gerçeklere uygun bir tarzda belirlemiş ve bu doğrultuda geliştirdiği pratik uygulama ile devrimi ilerleterek ulusal kurtuluş hareketini geliştirmiştir. Gerçekleştirdiği III. Kongre ile, uygulamadaki hata ve zayıflıkları belirleyerek ve mücadele taktiklerini daha da geliştirerek, cepheleşme ve ordulaşmaya yürüyen yeni bir dönem, yeni bir atılım içine girmiştir. Faşist Türk sömürgeciliğini bu tür uygulamalar içine sokan gerçek, PKK'nin yürütmekte olduğu bu büyük devrimci atılımdır. PKK'nin savaşım taktikleri tamamen bu somut gerçeklerin tahlilinden çıkan devrimci taktiklerdir ve bunların pratik uygulanması rejimin tüm oyunlarını boşa çıkararak, faşist-askeri rejime vurduğu darbelerle onun örgütsel yapısını parçalayarak ulusal kurtuluş devrimini ileri boyutlarda geliştirecektir. PKK, içinde bulunduğumuz dönemde, devrimci savaş taktiklerini hayata geçirerek, devrimci savaşı Kürdistan sathında geliştirerek, cepheleşme ve ordulaşma yolunda ilerleyerek faşist-sömürgeci rejimin tüm komplolarını bozacak, onun dünyadan tecritini geliştirecek, ulusal kurtuluş hareketini dünya ilerici, devrimci hareketleriyle birleştirecek ve büyük zaferlerle gelişen bir hareket düzeyine yükselecektir.

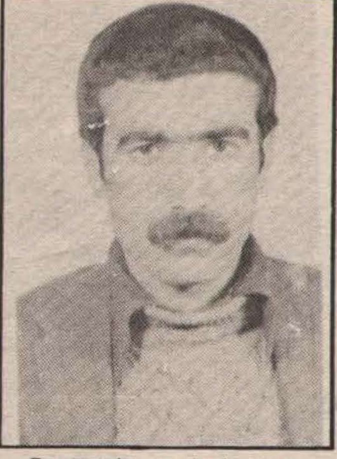
Impressum
V.i.S.d.P:
I. Kadah
Aachener Str. 514-520
5000 Köln 41

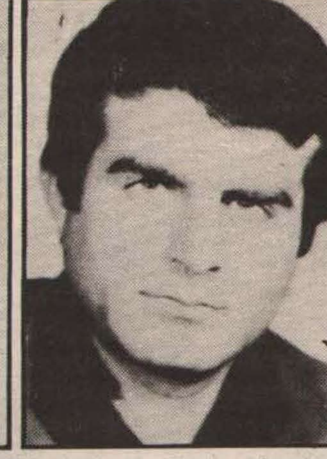
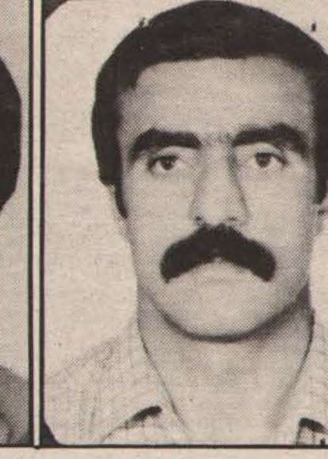
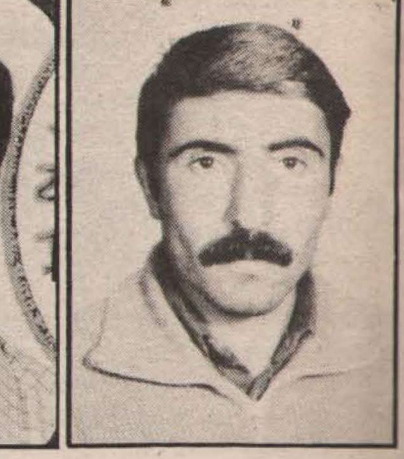
Yazışma Adresi
SERXWEBÛN
Postfach 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi
Deutsche Bank-KÖLN
I. Kadah
Konto Nr.: 35 16 036
BLZ: 370 700 60

Danimarka	10.00	dkr.	Norveç	7.50	nkr.
Avusturya	22.50	s.	Fransa	7.50	ff.
İngiltere	0.75	£.	İsviçre	3.00	sfr.
Hollanda	3.75	hfl.	İsveç	7.50	skr.
Belçika	75.00	bfr.			

Şehitler Ayında Ulusal Direniş Kahramanlarımızı Saygıyla Anıyoruz

Baştarafı son sayfada

yoldaşın elinde dalgalanacaktı. Çenesinden ağır yaralı olarak sömürgeci cellatların eline geçen Ramazan yoldaş, eline zorla tutuşturulan kağıtta "boşuna uğraşmayın, beni çözemeyeceksiniz" diyordu. Bu direnişe tahammül edemeyen faşist cellatlar, 1 Mayıs 1985'te Bitlis'te onu şehit ediyorlardı. Aynı yılın yine 1 Mayısında Abdülkadir BİÇİM yoldaş, Siirt askeri işkencehanesinde "ser verip sır vermedi". Direniş bayrağını onuru ile yükseltti ve zafer sloganlarını sonrakilerine devretti. Mayıs direniş bayrağı Eruh'ta Ali KAYA ve Hasan CABADEK tarafından soyluca yükseltildi. Sabri GÖZÜBÜYÜK, Filistin direnişinin enternasyonalist savaşçısı, İsrail zindanlarının büyük direnişçisi ve örgütçüsü, son ana kadar küçük grubunu yönetecek, son mermisine kadar direnecek, Parti bayrağını yükselterek Mayıs direniş şehitlerinin ölümsüzlüğüne katılacak, direnişçilik Mahsum KORKMAZ yoldaşın direnmesinde doruğa ulaşacak, ölümsüzlüğün, kitleselliğin, ordulaşmanın zemini olacaktı. Partimiz ve halkımız, şehitlerin anısına bağlı kaldı. Şehit kanının aydınlattığı yolda ilerledi. Tasfiyeciliğe, ihanete, komplolara, her türlü kararsızlığa karşı koydu, ezdi. 15 Ağustos şehitlerini, ulusal kurtuluş mücadelesinin ordulaşmasının ve cepheselleşmenin komutanları olarak aldı. Şehitlerin, etkinliğini, inancını, her koşulda Parti ve halk değerlerini koruma titizliğini, cesaretini rehber alan Partimiz, şehitlerin manevi önderliğini sürekli almış, ulusal kurtuluş kazanımlarının örgütsel-politik doruğu olan Parti III. Kongresinde karar düzeyine çıkarmıştır. *"Bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi şehitlerinin ulusal kurtuluş davasına olan üstün hizmetlerinin değerini ve anlamını bilmeyenler, bunu doğru yorumlamayan ve bilince ulaşamayanlar, ancak soysuz birer mirasyedici olabilirler. Onların mücadeleci anıları kadar değerli ve yolgösterici başka birşey olamaz. Bunun için her devrimci militan bu değerlere yaklaşırken onların emrettiği devrimci militan ölçülere ulaşmayı esas almak ve bunu başarmak zorundadır. Zafere ulaşmak, ancak onların soylu örneklerini izlemekle mümkündür. İşte, her bir militan ve savaşçı için şehitlerin anısına bağlılığın en somut ifadesi budur. Bunun dışında hiçbir şey anıya gerçek bağlılığı ve onların manevi komutanlar olarak kabul edildiğini kanıtlayamaz. Onlar Parti çizgisini en iyi uygulayarak zaferi yarattılar. Onların ardılları da halk savaşımızı mutlaka zafere ulaştıracaklardır."* (Parti III. Kongre Kararlarından.)

Direniş Şehitlerine Layık Olmak, Onların İdeolojik, Politik, Örgütsel İnanç ve Yetkinlik Önderliklerini Kavramaktan ve Ulusal Kurtuluş Bayrağını Yükseltmekten, Parti III. Kongremiz Kararlarında Daha da Netleşen Halkımızın Ulusal Bağımsızlık ve Toplumsal Kurtuluş Savaşının Öncü Bir Militanı Olmaktan Geçmektedir

İnsanları cesur ve inançlı kılan, eylemin büyüğünü yaratan, davanın haklılığı ve örgütlü mücadeledir. Dava ne kadar haklı, ideoloji ne kadar doğru bile olsa, onu hayata geçirecek, uygulayacak örgüt ve militanları olmadan o dava başarıya ulaşamaz. Halkımız, varlığına yönelen Türk sömürgeciliğine, ardındaki emperyalizm ve Kürdistan gericiliğine karşı kutsal bir savaş veriyor. PKK, koşulların zorluğuna bakmadan, Marksist-Leninist evrensel kurtuluş ideolojisini Kürdistan koşullarına uyarlayıp, bu doğrultuda ulusal kurtuluş örgüt ve eylemini yaratmanın, bunu becermenin adıdır. Onun yetkinliği ve yarattığı gelişmeler, sadece davasının tarihsel haklılığından, ideolojisinin doğruluğundan ileri gelmemektedir. Onun asıl büyüklüğü her koşulda savaş taktiklerini geliştirmesi, kızgın savaşın ürünü olması, proletaryanın sınıf ve halkımızın ulusal kurtuluş değerlerini herşeyin üstünde tutması, bu çıkarların yoğunlaşmış ifadesi olan örgüt birliğin, örgüt yaşamını, örgütün devrimci disiplinini herşeyin üstünde tutan, sürekli direniş bayrağını yükselten, hep değer üreten, devrim yolunda ölümü kolaylaştıran, ölümün üzerine sloganlarla giden, ölümde yaşam yaratan militanları üretmesi ve militanlar topluluğunun sahibi olmasındadır. Şehitleri anmak, onların bu yanını bilmekten geçer. Devrimin gelişmesi düz bir rota izlemez. Sıkışma anları, geri çekilme anları olur. İhanet sürekli ortada kolgezer. Ölüm günlük kaza gibidir. Reformculuk ve oportünizm, partiyi sürekli engellemeye, emekçi yığınları sömürgecilikle uzlaştırmaya çalışırlar. Mücadele saflarında ara sınıflardan kaynaklanan korkak, inançsız anlayışlar, parti ortamını sürekli güçsüz düşürmeye çalışırlar. PKK'nin militanlık ruhunun somutu şehitler, en zor anlarda çözüm bulan, reformculuğu mahkûm eden, Parti birlik ve Bolşevik çalışma disiplinini her türlü iç engellemelerden koruyan, ölümü pahasına gelişme yaratmanın adıdır. Haki KARER'i anlamak 1973-77'nin koşullarını, aydın sorumsuzluğunu, reformist düşkünlüğü, buna karşı ideoloji, politika ve eylemi kendinde somutlaştırmış militan önderliği kavramaktır. Halil ÇAVGUN'u anlamak, militan kişiliğin nasıl parti oluşumuna zemin olduğunu kavramaktan geçer. Abdulkadir ÇUBUKÇU ve diğer enternasyonalist şehitlerimizi anmak, ülkemizden ve insanlarımızdan binlerce kilometre uzakta, Parti ve halkımızın nasıl, hangi koşullarda temsil edildiğini, küçük-burjuva soysuzların çarpıtmalarının nasıl yerlebir edildiğini kavramaktan geçer... Zindan şehitlerini anmak, tarif edilemez bir faşist imha, Kürt reformistlerinin ihanetlerine ve inançsız ögelerin ihanetine rağmen, Parti bayrağının nasıl yükseltildiğini kavramak olacaktır. Burada temsil edilen, sadece faşist işkencelere direnmek, bireysel onurunu korumak değildir; Parti, devrim ve insanlık temsil edilmiştir. PKK'nin ideoloji ve politikası en iyi temsil edilmiştir. Bireysel sorumluluk, devrimci kollektivizmle bütünleştirilmiştir. Örgütlü yaşam ve direniş ölümde bile sergilenmiştir... Mehmet KARASUNGUR'u anlamak, onun sömürgecilere ve otonom güçlere inat, halkımızın birlik talebini ölümünde dile getirilmesini, PKK'nin halkımızın birlik mücadelesindeki çözücülüğünü kavramaktan geçer. 15 Ağustos atılımı şehidi Ramazan KAPLAN'ı anlamak, anısına bağlı olmak, gerçek Kürdistan devrimci aydınının PKK çizgisi ile somutlaşarak, kitlelerle nasıl kaynaştığını, yoldaşları ile nasıl yekvücut olduğunu, kitleleri nasıl ayağa kaldırdığını, yaşayan son hücresine kadar nasıl direniş yarattığını bilmek olacaktır. Abdülkadir BİÇİM'i anlamak Kürdistan'ın bir köşesinden, işkence altında 1 Mayıs'ı nasıl kutladığını, PKK'den, Kürdistan halkından, dünya proletaryasına, tüm dünya Mayıs devrim şehitlerine nasıl direniş selamı yolladığını anlamak olacaktır... Hasan CABADEK'i anlamak PKK'nin ideolojik-örgütsel gerçeği ile bütünleşmiş Kürdistanlı bir yurtsever köylünün, sömürgeci ordu gücüne karşı nasıl intikam kılıcı olduğunu ve halk kahramanı haline geldiğini kavramak olacaktır. Nihayet Sabri GÖZÜBÜYÜK'ü ve Bozova şehitlerini anmak, anılarına bağlı olmak, Filistin direnişinde, İsrail zindanlarında PKK'nin, Kürdistan halkının, enternasyonalizmin, devrimci yöneticiliğin, ölümün üzerine en onurlu gitmeyi anlamaktan geçer...

Onlar Marksizm-Leninizmle, halkımızın tarihsel direnişçiliği ve bunun örgütsel somutu olan PKK gerçekliği ile bütünleştiler. Mücadeleyi bugüne vardırdılar. Korkaklığın, pasifliğin, yılgınlığın, reformculuğun, oportünizmin düşmanı oldular. Zorluk ve korku bilmediler. Sloganları hep direnmek, kollektivizm ve devrimci değer üretme oldu. Halkımız onlara sahip çıktı. Onların manevi önderliğini kabul etti. Onlar bizi ve mücadelemizi bugüne vardırdılar. Ve bu yolda daha cesur ve üretkence yürümemizi, reformculuk, pasifizm ve ihanete taviz vermememizi emrettiler. Partimiz bu emrin gereklerini yerine getirdi... III. Kongrede ulusal kurtuluş birikimimizi irdeledi, yeni kararlara vardı. Parti birliğini güçlendirdi. Partimiz önderliğinde halkımızın ordu ve cephe silahının geliştirilmesini, cepheleşen ve savaşarak ordulaşan halk gerçekliğine varmamızı temel görev aldı... Bunun program ve yönetmeliklerini oluşturdu... Parti kadroları, savaşçıları ve halk olarak bize düşen görev; sömürgeci-faşist zora, özel savaşına, çeteciliğe, sosyal-şovenizm, otonomicilik, küçük-burjuva reformculuğu ve bunlardan kaynaklanan komplo ve engellemelerle, iç tutarsızlıklara, geri çekmelere aman tanımamak, bizi vareden halkımızın ulusal ve toplumsal kurtuluşuna parti görevleri ve bilinci ile donanmış olarak yürümek, ordumuzun gerilla savaş eylemini, halkımızın siyasal mücadele birliği olan cephe birliklerini örgütlemek, yeralmak, güçlendirmek ve buna yönelen her türlü saldırıyı püskürtmenin, ezmenin ve aşmanın sorumluluk ve etkinliği içinde olmaktır. Şehitlerin anısına bağlılığın ve manevi komutanlıklarını kabullenmenin başka yolu yoktur. Parti Önderliği, şehitlerimizin mücadeledeki yerini ve onlara bağlılığı daha da netleştirmektedir: *"Onların uğrunda savaştıkları parti ve bu partinin çizgisi, bu çizginin taktik uygulaması var. Onlar gönüllü gittiler. Ve son nefeslerinde direniş sloganlarını haykırdılar. O halde bu ne demektir? Bu çizgi, bu taktik ile onlara layık olmak, onların ardılları olarak bu çizgiyi uygulamak demektir. Çünkü, onlar zaferi böyle yarattılar ve onların ardılları da zafer yaratmak istiyorlarsa böyle yapacaklardır. ... Bu yol için bu kadar kan döküldükten sonra, bu yoldan dönülmez. Bugün gerek halkı gerek bizi bu savaştan uzaklaştıracak çok az güç ya da çok az neden var. Bu doğrultuda çalışmayı emredecek herşey var. Direniş şehitleri tarihimizin bu döneminde, en büyük halkalardandır. Onlar, halkımızın direniş tarihinin ve döneminin şanlı olarak kapatılmasında rol oynayan gerçek değerler ve hazinelerdir. Biz onların anısına verdiğimiz sözü, gerilla ordusunu kurmak biçiminde özetledik... Hiçbir gerekçeyi bu anıların gereklerini yerine getirmemek için mazur olarak kabul etmiyoruz. Şehitlerin kıymetini bilmeyen, onların yaşamlarının gereklerini yerine getirmeyenler ancak soysuzlar olur. Eksik uygulayan ya da uygulamayanlar ancak kötü mirasyediciler olurlar. Fakat biz de çok iyi andiçtik ki, onların anılarına böyle bir mirasyedici gibi bakanları kötü harcayacağız. Damla damla dökülen kanı kesinlikle biz harcatmayacağız, çarçur etmeye imkan bırakmayacağız... Bugün onlar, kutsaldır... Bu Partinin değerleridir... Sadece bizim için değil, yarın tüm halk kitlemizin kendini yeniden yaratacağı bir anlama sahiptirler... Kuracağımız bütün devrimci örgütler onların adıyla, onların adını anarak oluşuyor, onların canlı anısı etrafında gelişiyor ve bu da şehitlerimizin, halk savaşımızın yöneticileri, komutanları olduklarını kanıtlamış oluyor."* ('PKK III. Kongresinden')

> *Şimdi yürüyüş zamanıdır...*
> *İşçisi köylüsüyle,*
> *erkeği ve kadınıyla...*
> *En önde*
> *şehitler ordusu.*
> *Daha sık olmalı saflar...*
> *Daha sert basın*
> *toprağa*
> *daha gür*
> *daha gür*
> *haykırın*
> *özgürlük türkümüzü.*
> *En önde*
> *şehitler ordusu*
> *alevlenen yüreklerimiz*
> *dalgalansın en önde.*
> *Esin rüzgarlar esin...*
> *bin yılların*
> *köleliğine inat.*
> *Dalgalansın en önde*
> *alevlenen yüreklerimiz.*
> *Ulaşsın sesi*
> *yaşayan Kürdistan'ın.*
> *Böyle yaşar*
> *bir halk diye,*
> *böyle yaratılır*
> *bir halk diye...*
> *Yaşasın ölümde*
> *yaşamı yaratanlar!*

Manevi komutanlarımız, direniş şehitlerimizin anılarının anlamını, mücadelelerinin, fedakarlıklarının, üretkenliklerinin özünü bütün yönleri ile kavrayalım, onların bize devrettiği direniş bayrağını öncü militan, savaşçı ve halk olarak onurluca taşıyalım, faşist sömürgecilerin saldırılarına, reformculuğun komplolarına devrimci zor ve uyanıklılığımızla karşı koyalım, bu mücadelede bizi güçsüz bırakan, teslimiyetçi, tasfiyeci, kararsız, mirasyedici hiçbir anlayışa yaşam hakkı vermeyelim, herşeyin yaratıcısı Partimizin önderliğini güçlendirelim, bu önderlikle halk ordusunu ve ulusal kurtuluş cephesini örgütleme görevlerine yürüyelim.

— Direniş Şehitlerimizin Anılarını Cepheleşen ve Ordulaşan Bir Halk Gerçekliğine Ulaşarak Yaşatmak İçin İleri!

ŞEHİTLER AYINDA ULUSAL DİRENİŞ KAHRAMANLARIMIZI SAYGIYLA ANIYORUZ

"Partimiz Önderliğinde Cephe ve Ordu Silahına Kavuşan Halkımız, Şehitlerin Manevi Komutanlığında Ulusal Bağımsızlık Yolunda Kararlılıkla Yürüyor"

Mayıs ayı, proletaryanın enternasyonalist savaşında ve onun aktif bir parçası halinde olan halkımızın bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm savaşında özel bir anlam ifade etmektedir. Bu özel anlam, sadece Mayıs ayında verilen şehitlerin ve savaşların büyüklüğünden ileri gelmemektedir; asıl olarak, verilen savaşların ve dökülen kanın tarihsel ideolojik, politik, örgütsel, eylemsel misyonundan ileri gelmektedir. Devrim yolu kanla döşenir. Spartaküs'ten bu yana bütün özgürlük kahramanları buna uydular. Devrim yolunda kan vermekten ve almaktan çekinmediler. Proletaryanın büyük öğretmenleri Marks ve Engels, devrimin zor olayı olduğunu kurtuluş için temel ilke olarak ezilen sınıfların önüne koydular. Paris Komünü deneyinde olduğu gibi emekçilerin kurtuluş eylemini, başarının maddi koşulları olmamasına rağmen, ardıllarına teslim olmama, "ya ölüm ya zafer" şiarını, her koşulda direnme insiyatifini bıraktıkları için, vargüçleri ile desteklediler. 11 Kasım 1886'da üç arkadaşı ile beraber idam edilen bu Mayıs kahramanlarından işçi önderi Spier *"bugün boğduğunuz seslerden daha güçlüsüyle karşılaşacağınız günler de gelecektir"* son sözleriyle, gelecek nesillere parolasını veriyordu. Dünyanın dört bir yanında proletarya ve ezilen halklar bu şiara uydular. Dünyanın üçte birinde zulmün kalelerini yıktılar. Mayıs ayının Türkiye emekçileri için de, tarihi anlamlıdır. Türkiye devrimci-demokratik hareketinin üç yiğit önderi, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan, 6 Mayıs 1972'de faşizmin idam sehpalarında "Yaşasın Türk ve Kürt Halklarının Mücadele Birliği" şiarıyla şehadete vardılar. Türkiye emekçileri yine Mayıs '73'te İbrahim Kaypakkaya ve 31 Mayıs 1971'de Sinan Cemgil, Kadir Manga ve Alpaslan Özdoğan gibi önderlerini ve 1 Mayıs 1977'de kırk civarında işçi militanını ve daha nicelerini şehit verdi.

Çağ ve çağdaş halklara göre kabul edilemez bir statüde tutulan, sömürgeci tahakkûm, işgal ve istilaların en imhacı ve uzun sürelilerine maruz kalan halkımız, ülke ve halk çıkarları için sürekli direnen, bu uğurda çok kan veren ve güçlü bir şehitler ordusuna sahip bir halk olma onurunu taşımaktadır. Halkımızın bu direniş geleneği ve döktüğü kan, PKK önderliğinde proleter yurtseverlik düzeyine yükselerek, doğru devrimci anlamına kavuşmuştur. Çünkü, dünyanın en imhacı sömürgeci güçlerinden Türk burjuva sömürgeciliğine, toplumumuza bir zar gibi yapışan feodal geriliğe, sosyal-şovenizme, Kürdistan hakim sınıflarının uşaklığına, Kürdistan küçük-burjuva politikacılığının sol maskeli reformculuğuna karşı tutulacak yol, ulusal bağımsızlık ve sosyalizm yolu olabilirdi. Çağımızda ulusal kurtuluş, proletaryanın sınıf savaşımının bir biçimi idi. Kürdistan'da proletaryanın sınıf kurtuluşunun asgari programı ulusal bağımsızlık olabilirdi. Bunun yolu da Marksist-Leninist ideoloji rehberliğinde örgütlenmek, emekçi yığınların siyasal bilinç ve desteğine dayanan silahlı ulusal kurtuluş savaşını geliştirmektir. Kürdistan'da ulusal kurtuluş, toplumsal kurtuluşa varacaktı. Kapitalizme karşı olmak zorunluydu. Ulusal kurtuluşçuluk, sosyalist olmakla bütünleşiyordu. Sosyalist bilincin kazanılması doğrudan enternasyonalizme varıyordu. Çünkü *"yurtseverliğe dayanmayan uluslararası dayanışma boş bir sözden ibarettir. Uluslararası dayanışmaya dayanmayan yurtseverlik de, gerçek bir yurtseverlik değildir."* ('G. Dimitrov, Düşünceler-Aforizmalar' syf. 67) PKK, sosyal-şovenizmle olduğu kadar, sol maskeli yerel milliyetçilik ile de mücadele içinde gelişti. PKK, ulusal kurtuluş çıkarlarını korumanın; işkence, acı, kıyım, sürgünlere karşı Marksist-Leninist ideolojiye bağlılığın ve ulusal kurtuluş eylemini yükseltmenin, halkımızın ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesini, dünya devriminin aktif bir parçası haline getirmenin adı olmuştur.

Şehitler, bu gelişmenin öncüleri, komutanları, zemini, manevi değerleri oldu. Düşmanın imha saldırıları ve ihanete karşı proleter direnişçiliğin, darlığa karşı üretkenliğin, reformculuğa karşı ulusal kurtuluşçuluğun, pasifizme karşı silahlı eylemciliğin, düşkünlüğe karşı yüceliğin, her koşulda manevi değerleri korumanın ifadesi olan şehitlerimizin ve onların komutanlığında parti hamlelerimizin Mayıs ayında yoğunlaşması, parti militanları ve halk olarak onlara bağlılığın gereği olarak; politik bir gerçek olan mücadelelerini bilmek ve onların manevi komutanlığında onların yolunda kararlıca yürümekten geçecekti.

Şehitler, PKK'nin Direniş Tarihinin Somutu, Manevi Komutanları ve Ürünüdürler

Türk burjuva sömürgeciliğine, feodal geriliğe, sosyal-şovenizme ve Kürt küçük-burjuva reformculuğuna, her türlü toplumsal olumsuzluk ve engellere karşı PKK, Marksist-Leninist ideolojisinden, proleter örgütlenme karakterinden kaynaklanan militanlıkla, evrimci reformculuğun tersine, direnişin, kanın, zorlu savaşların, yetkin siyasal mücadelenin, silahlı direnişin yoğunluğu içinde biçimlenmiş ve gelişmiş, bağımsızlığın yolunu kanla açmıştır. Daha küçük bir ideolojik araştırma ve propaganda grubu iken, Türk sömürgeciliği, "Sterka Sor" ve "Tekoşin" gibi komplo örgütleri ile 18 Mayıs 1977'de Haki KARER yoldaşı katlederek, planlı bir şekilde ulusal kurtuluş hareketini imha etmek istedi. Sömürgeciliğin bu imha yönelimine karşı, ulusal kurtuluş örgütlenmesinin öncüleri, Haki yoldaşın kişiliğinde halkımızın ulusal bağımsızlık ve proletaryanın sınıfsal kurtuluş davasına duydukları büyük sorumlulukla, propaganda, örgütsel ve eylemsel atılım içinde olarak ölümde gelişmeyi yaratmış, imha komplolarını aşmışlardır. Direniş ayı Mayıs, ilk şehidimiz Haki yoldaşın direnme ve şehadeti, enternasyonalizm adına halk ve mücadele gerçeğimizi yadsıyan sosyal-şovenizme ve yerel milliyetçi Kürdistan küçük-burjuva reformculuğuna en somut ve öldürücü devrimci darbe oldu. Devrimci öncü hareketimiz, Kürdistan'ın dört bir yanında yurtsever gençlik ve emekçiler arasında nüfuz edince, sömürgeciler bu defa feodal-komprador milislerini harekete geçirdiler. Hilvan'daki Süleymanlar çetesi, 19 Mayıs 1978'de Halil ÇAVGUN'u şehit etti. Urfa'nın seçilmesi tesadüfi değildi. Toprağın feodal-kompradorların elinde olduğu kırsal alanda yoksul köylülük büyük bir ulusal ve sınıfsal direnme potansiyeli oluşturuyordu. Sömürgeciler, sivil faşist kesimleri ile sahte toprak reformcuları, feodalleri milisleştirme ve yoksul köylü potansiyelini tasfiye etmeyi amaçladılar. Bunun için ulusal kurtuluş örgütlenmesinin öncülerine karşı komplolar geliştirdiler, imhayı amaçladılar. Haki yoldaşın şehit edilmesinde olduğu gibi, Halil ÇAVGUN'un şehadetini de atılıma çeviren ulusal kurtuluş hareketimiz, başta Süleymanlar olmak üzere, faşist milis çeteleri ezdi, sömürgecilerin oyunlarını bozdu. Ulusal kurtuluş hareketini Parti programı ve örgütlenmesi ile politik-pratik düzeye yansıttı. Ulusal kurtuluş düşüncesi, örgüt ve eylemi Kürdistan'ın dört bir yanında işçi, köylü, aydın gençlik yığınlarına nüfuz etti. Urfa, Mardin, Batman, Antep, Bingöl, Dersim, Ağrı vd. yerlerde büyük bir kitleselleşme yaşandı. Gelişme, önderlerini yarattı. Büyük yetkinlikler, yaratıcılıklar, kahramanlıklar sergilendi. Sömürgeci imha, sosyal-şovenizm, reformculuk ve düşkünlüğe karşı ulusal kurtuluş direnişçiliği parti militanlığında somutlaştı. Türk devleti faşist kurumlaşmayı geliştirerek, ordu ve polis güçleri, sosyal-şoven örgütlerin komploları ve Kürt reformist ve otonom güçlerinden oluşturduğu "UDG" gibi milis örgütlenmelerinin komploları ile, parti gelişmemizi durdurmak istedi. Salih KANDAL'dan Ahmet KURT'a kadar onlarca devrimci önder ve yurtsever şehit etti. Fakat dökülen kan gelişmeyi arttırdı. Silahlı ve siyasal kitleselleşme devam etti. Şehitlerle, Mayıs ayı daha kızıllaştı. Türk burjuva sömürgeciliği 12 Eylül 1980 faşizmi ile ulusal kurtuluş mücadelemizi durdurmayı amaçladı.

Partimiz, deneylerinin azlığına ve olanaklarının kıtlığına rağmen, faşist imhayı aştı, sosyal-şoven Türk sol örgütleri ile Kürt küçük-burjuva reformistlerinin mültecileşme ve tasfiyecileşme saldırılarını aştı. Bolşevik sınavdan başarı ile geçti. Her yerde direndi. Örgütsel toparlanmayı, ideolojik-politik yetkinleşmeyi sağladı. Birinci Konferans ile ikinci Kongresini gerçekleştirerek, direnişi tasfiyeciliğe egemen kıldı. Faşist imha altında sağlanan bu tarihi gelişmelerde şehitlerin rolü belirleyicidir. Faşist sömürgecilik, zindanlardaki savaş esirlerini teslim alarak Partiyi imha etme, halkın ulusal kurtuluş umudunu söndürmeyi hedeflemiştir. Faşist imha ve teslimiyete, reformist düşkünlüğe karşı "direnmek yaşamaktır" sloganını yükselten PKK kadro ve savaşçıları Mazlum, Hayri, Kemal vd. önderlerin şehit olmasına rağmen, faşist sömürgecilik yenilgiye uğratılarak, ihanete set çekilmiştir. Direniş zindanlardan dağlara yansımış, PKK militanları bütün güçleriyle emekçi halkı korumuş, son mermilerine kadar savaşmışlardır. Mayıs 1981'de Şükrü SEVEN ve Seyfi DOGANAY yoldaşlar, Mazlumların direniş buyrultularını yerine getiren, ölümde direnişi yaratan şehitlerimizden sadece ikisidir. Direniş bayrağı PKK militanlarının elinde enternasyonalist alanlarda dalgalanmış, enternasyonalizmin milliyetçi ve faydacı yorumlanmasına karşı mücadele edilmiş, İsrail siyonizmine karşı Filistin halkının ulusal kurtuluş direnişinde yer alınmış, 2 Mayıs 1981'de Abdulkadir ÇUBUKÇU ve ardından 1982'de on PKK militanının direniş kanı ile iki halk arasındaki anti-sömürgeci, anti-emperyalist dayanışma pekiştirilmiştir.

Savaş esirlerinin, enternasyonalist direnişçilerin kanları ile yükselttikleri direniş bayrağı, Parti II. Kongre kararları ile, yeni bir atılımla Kürdistan dağlarına aktarılmıştır. Faşist Türk ordusu kadar, sömürgeci burjuvazinin izdüşümleri olan TKP, IKP sosyal-şoven güçler, Kürt aşiretçi-burjuva otonom ve küçük-burjuva reformist güçler komplo ve tasfiyeci girişimleri ile atılımı önlemeye çalıştılar. Çok sayıda PKK militanı bu saldırılarda şehit oldu. Direniş ve şehadet bayrağı, halkımızın ulusal kurtuluş ve birlik mücadelesinin önder sembolü Mehmet KARASUNGUR ve İbrahim BİLGİN'in şehadetiyle Kandil dağına dikildi. I-KDP, KYB ve IKP şovenistleri bu komplo ile PKK'nin direnişini önlemeyi ve birlik çabalarını boşa çıkarmayı hedeflediler. Mehmet yoldaşın anısı ve direnişi, 15 Ağustos 1984 örgütsel-eylemsel atılımında cevabını buldu. 15 Ağustos, faşist Türk sömürgecilerine olduğu kadar, otonomiciliğe, sosyal-şovenizme ve reformist tasfiyeciliğe de darbe oldu. Onları teşhir ve tecrit etti. Proletarya çizgisinin ve parti taktiğinin, şehitlerin yolgöstericiliğinin, emekçi halkımızın ulusal kurtuluş tutkusunun zaferi oldu. Bu nedenledir ki, faşist sömürgecilik ordusunu Kürdistan'a yığdı, özel savaşı yetkinleştirdi. Pişmanlık Yasası çıkardı. Pasifikasyonu dayattı. Otonom, sosyal-şoven ve reformist güçlerden milis ve komplocuları oluşturdu. Şehitlerin manevi yolgöstericiliğinde, çizgisine, örgütsel gücüne, militanlığına, halkın inançlı desteğine dayanan Partimiz yılmadı, direndi, savaşı geliştirdi, mücadeleyi yığınlaştırdı. Halkımızı, HRK'nin kuruluşu ile ordu ve ERNK'nin kuruluşu ile cephe silahına kavuşturdu.

Şanlı 15 Ağustos eylemliliğinin devamı olarak Mayıs direnişçiliği bu defa Ramazan KAPLAN

Devamı 23. sayfada